

Джулия Куин



ВИКОНТЪТ,
КОЙТО МЕ
ОБИКНА



“Бриджсъртън” 2

**ДЖУЛИЯ КУИН
ВИКОНТЪТ, КОЙТО МЕ
ОБИКНА**

Превод: Dream Team

chitanka.info

„1814 обещава да ни предложи Сезон, богат на събития, но настоящият автор смята, че това не се отнася за Антъни Бриджъртън — най-изтъкнатият лондонски ерген, който не показва никакви признаци, че възнамерява да се ожени. А и всъщност защо трябва да го прави? Когато нещата опират до това един мъж да бъде съвършения женкар, никой не се справя по-добре...“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, април 1814

Този път авторката бе сбъркала. Антъни Бриджъртън не просто бе решил да се ожени, а дори си бе избрал съпруга! Единствената пречка е Кейт Шефийлд — по-голямата сестра на въпросната дама. Енергичната Кейт подлудява Антъни с решимостта си да предотврати този годеж, но когато затваря очи нощем, тя е единствената жена, която вижда във все по-еротичните си сънища...

Обратно на разпространеното мнение, Кейт не вярва, че поправилите се женкари се превръщат в най-добрите съпрузи. Но когато устните на Антъни докосват нейните, внезапно я обзема страх, че самата тя може да не успее да устои на този мъж...

ПРОЛОГ

Антъни Бриджъртън винаги бе знаел, че ще умре млад.

О, не като дете. Младият Антъни никога не бе имал причина да се замисля над собствената си тленност. Младежките му години бяха мечтата на всяко момче още от деня на раждането му.

Вярно бе, че Антъни беше наследник на древна и богата виконтска титла, но за разлика от повечето други двойки от аристокрацията, лорд и лейди Бриджъртън бяха много влюбени и гледаха на раждането на сина си не просто като на поява на наследник, а по-скоро като на любимо дете.

Затова не организираха никакви партита, събирания и празници, а бяха просто майка и баща, вгледани с удивление в новородения си син.

Семейство Бриджъртън станаха родители доста млади — Едмънд бе едва на двадесет, а Вайълет — току-що навършила осемнадесет — но бяха разумни и силни, и обичаха сина си с отдаденост и страст, рядко срещани в техните социални кръгове. За ужас на собствената си майка, Вайълет настоя сама да кърми бебето, а Едмънд така и не се присъедини към преобладаващото мнение, че бащите не трябва нито да виждат, нито да чуват децата си. Той го водеше на дълги разходки из полята на Кент, говореше му за философия и поезия, още преди да може да разбере значението на тези думи и всяка вечер му разказваше приказка за лека нощ.

Тъй като виконтът и виконтесата бяха много млади и влюбени, за никого не бе изненада, когато само две години след раждането на Антъни, към него се присъедини и по-малко братче, кръстено Бенедикт. Едмънд веднага пренареди дневния си график, за да може да извежда и двамата си сина на разходка и прекара цяла седмица в конюшната в компанията на кожаря, за да измисли специално приспособление, което да придържа Антъни към гърба му, докато той държи бебето Бенедикт в ръце.

Разхождаха се през реки и поля и той им разказваше за чудни неща и идеални цветя в ясното синьо небе, за рицари в блестящи брони и девойки, изпаднали в беда. Вайълет се смееше, когато се връщаха зачервени от слънцето и разрошени от вятъра, а Едмънд казваше:

— Виждате ли? Ето я нашата девойка в беда. Очевидно трябва да я спасим.

А Антъни се хвърляше в обятията на майка си и се кълнеше през смях, че ще я защитава от огнедишация дракон, който са видели две мили по-надолу по пътя, в селото.

— Две мили по-надолу по пътя, в селото? — ахваше Вайълет, внимавайки гласът ѝ да е подобаващо изпълнен с ужас. — Мили Боже, какво бих правила без трима силни мъже, които да ме защитават?

— Бенедикт е бебе — отвърщаше Антъни.

— Но ще порасне — винаги казваше тя и рошеше косата му. — Точно като теб. Точно, както и ти ще пораснеш.

Едмънд винаги се отнасяше към децата си с еднаква любов и привързаност, но късно вечер, когато Антъни притискаше джобния часовник на Бриджъртън към гърдите си (баща му му го бе дал на осмия му рожден ден, а той самият го бе получил на своя осми рожден ден от баща си) му бе приятно да си мисли, че неговата връзка с баща му е малко по-специална. Не защото Едмънд обичаше най-много него, до този момент децата на семейство Бриджъртън бяха четири — Колин и Дафни се бяха появили доста скоро един след друг — и Антъни знаеше много добре, че всички са силно обичани. Не, Антъни обичаше да мисли, че връзката му с баща му е специална, просто защото го познаваше най-отдавна. Все пак, независимо от колко време Бенедикт познаваше баща им, Антъни винаги щеше да има две години повече от него. И шест повече от Колин. Що се отнася до Дафни... е, като се изключи факта, че беше момиче (о, ужас!), тя познаваше баща им с цели осем години по-малко от него и това никога нямаше да се промени.

Едмънд Бриджъртън бе центърът на света за Антъни. Бе висок, с широки рамене и яздеше, сякаш бе роден на седлото. Винаги знаеше отговорите на всички аритметични задачи (дори, когато учителят не ги знаеше), а смехът му стопляше хората.

Едмънд научи Антъни да язди, да стреля и да плува. Лично го заведе до Итън, вместо да го изпрати в карета с прислужници, както пристигаха повечето от бъдещите приятели на Антъни и когато го видя да хвърля нервни погледи към училището, което щеше да се превърне в новия му дом, проведе един сърдечен разговор с него, уверявайки го, че всичко ще бъде наред.

И така беше. Антъни знаеше, че ще бъде така. Все пак баща му никога не лъжеше.

Антъни обичаше майка си. За бога, вероятно би си отхапал едната ръка, ако това бе цената за нейното добруване, но, докато растеше, всяко действие, всяко постижение, всяка цел, надежда и мечта... всичко бе заради баща му.

И в един ден всичко се промени. Странно, помисли си по-късно, как животът на човек може да се промени за секунда, как в един момент нещата може да стоят по определен начин, а в следващия просто... не.

* * *

Случи се, когато Антъни бе на осемнадесет и бе у дома през лятото, за да се подготви за първата си година в Оксфорд. Щеше да посещава All Souls College, както и баща му преди него и животът му бе толкова бляскав и омайващ, колкото се полагаше на всеки осемнадесетгодишен. Бе открил жените и, което вероятно бе още по-хубаво, те бяха открили него. Родителите му все още щастливо създаваха потомство и бяха добавили Елоиз, Франческа и Грегъри към семейството, а Антъни правеше всичко възможно да не върти очи, когато се разминаваше с бременната си майка в коридора — бременна с осмото дете! Според Антъни това бе малко неприлично — да ражда деца на нейната възраст, но пазеше мнението за себе си.

Кой бе той, че да се съмнява в мъдростта на Едмънд? Може би и той самият щеше да иска още деца, когато достигне напредналата възраст от тридесет и осем години.

Бе късен следобед, когато Антъни разбра. Връщаше се от дълга и буйна езда с Бенедикт и току-що бе преминал през входната врата на Обри Хол, когато видя десетгодишната си сестра да седи на пода.

Бенедикт бе все още в конюшнията, тъй като загуби един глупав бас с Антъни и трябваше да се погрижи и за двата коня.

Антъни рязко спря, когато видя Дафни. Достатъчно странно бе да види сестра си, седнала на пода в центъра на преддверието. Още по-странното бе, че плачеше.

Дафни никога не плачеше.

— Даф — произнесе колебливо, прекалено бе млад, за да знае какво да прави с едно плачещо момиче и се чудеше дали изобщо някога ще се научи. — Какво...

Преди да успее да довърши въпроса, Дафни вдигна глава и неизмеримата тъга в очите ѝ го прониза като нож в сърцето. Отстъпи крачка назад, знаейки, че нещо не е наред, нещо ужасно не е наред.

— Мъртъв е — промълви Дафни. — Татко е мъртъв.

За момент Антъни бе сигурен, че не е чул добре. Баща му не можеше да е мъртъв. Другите хора умираха млади — като чичо Хюго например, но чичо Хюго бе дребен и хилав. Е, във всеки случай бе по-дребен и по-слаб от Едмънд.

— Грещиш — каза на Дафни. — Сигурно грещиш.

Тя поклати глава.

— Елоиз ми каза. Той... просто...

Антъни знаеше, че не бива да разтърсва сестра си, докато подсмърча, но не може да се възпре.

— Какво, Дафни?

— Пчела — прошепна. — Ужилила го е пчела.

За момент Антъни можеше само да се взира в нея. Накрая каза с дрезгав и почти непознат глас:

— Човек не умира от ужилване на пчела, Дафни.

Тя не отговори, просто остана седнала на пода и конвулсивно започна да преглъща, в опит да овладее сълзите си.

— И преди е бил ужилван — добави Антъни, като повиши глас. — Бях с него. И двамата бяхме ужилени. Попаднахме на един кошер. Мен ме ужилиха по рамото — ръката му неволно докосна мястото, което бе ужилено преди толкова много години. Добави шепнешком. — А него — по ръката.

Дафни се втренчи в него със зловещо, безизразно лице.

— Той беше добре — настоя Антъни. Чуваше паниката в собствения си глас и знаеше, че плаши сестра си, но нямаше сили да се

контролира. — Човек не може да умре от едно ужилване!

Дафни поклати глава, а погледът ѝ бе като на стогодишна.

— Била е пчела — каза кухо. — Елоиз я е видяла. В един момент е стоял там, а в следващия...

Антъни усети как нещо много странно се надига в него, сякаш мускулите му щяха да изскочат от кожата.

— В следващия момент какво, Дафни?

— Е бил мъртъв — изглеждаше толкова озадачена от думата, колкото се чувстваше той.

Антъни остави Дафни да седи в коридора и заизкачва стълбите по три наведнъж, за да стигне до спалнята на родителите си. Баща му не можеше да е мъртъв. Човек не можеше да умре от ужилване на пчела. Това бе невъзможно. Абсолютно налудничаво. Едмънд Бриджъртън бе млад и силен. Беше висок, с широки рамене и силни мускули и, за бога, нямаше начин едно незначително ужилване да го повали.

Когато стигна до горния етаж, разбра по пълното и абсолютно мълчание на повече от дузината прислужници наоколо, че положението е сериозно.

И израженията им, изпълнени със съжаление... тези съжалителни физиономии щяха да го преследват до края на живота му.

Бе смятал, че ще трябва да си пробива път до спалнята на родителите си, но прислужниците се разделиха, сякаш бяха капки в Червено море и когато Антъни отвори вратата, разбра.

Майка му седеше на ръба на леглото, не плачеше, не издаваше дори звук, просто държеше ръката на баща му и бавно се поклащаше напред-назад. Баща му бе неподвижен. Неподвижен като... Антъни не искаше дори да си помисля думата.

— Мамо? — произнесе задавено. Не беше я наричал така от години — тя беше „майко“, откакто бе тръгнал към Итън.

Тя бавно се извърна, сякаш чу гласа му през много дълъг тунел.

— Какво се е случило? — прошепна той.

Тя поклати глава, а очите ѝ изглеждаха безнадеждно далечни.

— Не зная — каза. Устните ѝ останаха леко разтворени, сякаш имаше намерение да каже още нещо, но след това бе забравила да го стори.

Антъни рязко направи крачка напред.

— Отиде си — накрая прошепна Вайълет. — Отиде си и аз... о, Боже, аз... — сложи ръка на корема си, заоблен от детето, което носеше. — Казах му... о, Антъни, казах му... — изглеждаше така, сякаш щеше да се счупи всеки момент.

Антъни преглътна сълзите, които изгаряха очите му и засядаха в гърлото му и отиде до нея.

— Всичко е наред, мамо — каза, но знаеше, че не е.

— Казах му, че това трябва да ни е последното — каза тя задавено, ридайки на рамото му. — Казах му, че не бих могла да износя още едно и трябва да бъдем внимателни и... О, Боже, Антъни, какво ли не бих направила сега да е тук и да му дам още едно дете. Не разбирам. Просто не разбирам...

Антъни я държа в прегръдките си, докато плачеше. Не каза нищо. Изглеждаше безсмислено да опитва да намери думи, които да опишат опустошението в сърцето му.

* * *

Лекарите дойдоха по-късно същата вечер и заявиха, че са объркани. Чували бяха за подобни неща и преди, но никога за някой толкова млад и силен. Той бе много жизнен и здрав, никой не би могъл да го предположи. Вярно бе, че по-младият брат на виконта — Хюго — бе починал доста внезапно преди година, но такива неща невинаги се предаваха в семейството, а и макар самият Хюго да бе умрял навън, никой не бе забелязал следа от ужилване по кожата му.

Но и никой не бе търсил.

Никой не би могъл да предположи, продължаваха да повтарят лекарите отново и отново, докато на Антъни не му се прииска да ги удуши всички. Накрая ги изгони от къщата и сложи майка си да си легне. Трябваше да я преместят в някоя свободна спалня, тъй като ставаше неспокойна при мисълта да спи в леглото, което толкова години бе делила с Едмънд. Антъни успя да сложи и шестте си братя и сестри в леглата, като им каза, че ще говорят на сутринта, че всичко ще бъде наред и, че той ще се грижи за тях, както би желал баща им.

След това отиде в стаята, където бе положено тялото на баща му и го погледна. Гледаше го отново и отново, взираше се в него с часове,

почти без да мига.

Когато напусна стаята, излезе с нов поглед към живота и ново усещане за собствената си тленност.

Едмънд Бриджъртън бе умрял на тридесет и осем години, а Антъни не можеше да си представи да надмине баща си, в което и да е отношение, дори по години.

ГЛАВА 1

„Въпросът за развратниците, разбира се, е бил обсъждан и преди в тази рубрика, и настоящият автор е достигнал до заключението, че има развратници и Развратници.

Антъни Бриджъртън е Развратник.

Един развратник, от по-нисша категория, е млад и незрял. Той парадира с подвизите си, държи се като абсолютен идиот и смята, че е опасен за жените.

Един Развратник, от по-висока категория знае, че е опасен за жените.

Не парадира с подвизите си, защото няма нужда да го прави. Знае, че за него ще шепнат и мъже, и жени и, всъщност, би предпочел изобщо да не говорят за него. Знае кой е и какво е правил, и по-нататъшни обсъждания са излишни.

Не се държи като идиот по простата причина, че не е такъв (или поне не повече, отколкото би могло да се очаква от представител на мъжкия пол). Не проявява голямо търпение към слабостите на висшето общество и, честно казано, през по-голямата част от времето настоящият автор не може да каже, че го вини.

И ако това не описва виконт Бриджъртън — определено най-изтъкнатия ерген на сезона — до съвършенство, то настоящият автор ще се откаже от перото на момента. Единственият въпрос е: Дали 1814 ще бъде сезонът, в който той най-накрая ще се предаде на изтънчените удоволствия на брака?

Настоящият автор смята, че не.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 20 април 1814

— Моля те, не ми казвай — каза Кейт Шефийлд, — че отново пише за виконт Бриджъртън.

Полусестра ѝ Едуина, по-млада от нея с почти четири години, надникна иззад единствената страница на вестника.

— Откъде знаеш?

— Кикотиш се като луда.

Едуина се изкикоти отново и разтресе тапицираното в синьо канапе, на което бяха седнали и двете.

— Виждаш ли? — каза Кейт и леко я мушна по ръката. — Винаги се кикотиш, когато тя пише за някой заслужаващ порицание развратник.

Кейт се ухили. Малко неща ѝ доставяха по-голямо удоволствие от това да дразни сестра си... добронамерено, разбира се.

Мери Шефийлд, майката на Едуина и доведена майка на Кейт от почти осемнадесет години, вдигна поглед от бродерията и бутна очилата по-нагоре на носа си.

— На какво се смеете вие двете?

— Кейт се дразни, защото лейди Уисълдаун отново пише за онзи развратен виконт — обясни Едуина.

— Не се дразня — отвърна Кейт, макар никой да не я слушаше.

— Бриджъртън? — попита Мери разсеяно.

Едуина кимна.

— Да.

— Тя постоянно пише за него.

— Мисля, че просто ѝ харесва да пише за женкари — изкоментира Едуина.

— Разбира се, че ѝ харесва да пише за женкари — отговори Кейт. — Ако пишеше за скучни хора, никой нямаше да купува вестника ѝ.

— Това не е вярно — отвърна Едуина. — Само преди седмица писа за нас, а Бог знае, че не сме най-интересните хора в Лондон.

Кейт се усмихна на наивността на сестра си. Кейт и Мери може и да не бяха най-интересните хора в Лондон, но Едуина, с русата си коса и изумително сините очи, вече бе получила прозвището „Несравнимата“ на 1814. За Кейт, от друга страна, с обикновената си кафява коса и очи, говореха като за „по-голямата сестра на Несравнимата“.

Сигурно имаше и по-лоши прякори. Поне никой не бе започнал да ѝ казва „сестрата на Несравнимата, която е стара мома“. Което си беше доста по-близо до истината, отколкото който и да е Шефийлд би искал да признае. На двадесет, почти двадесет и една, ако трябваше да бъде напълно честна, вече бе малко възрастна за първия си сезон в Лондон.

Само че нямаше никакъв друг избор. Семейство Шефийлд не бяха заможни, дори когато бащата на Кейт бе жив, а откакто почина преди пет години, се принудиха да икономисват още повече. Определено не бяха стигнали до приюта за бедни, но трябваше да обръщат внимание на всяко пени и да внимават с всяка лира.

С ограничените си финанси семейство Шефийлд събра средства, само колкото за едно пътуване до Лондон. Наемането на къща и карета, както и минимален брой прислужници, струваше пари. Не можеха да си позволят да похарчат толкова два пъти. Трябваше да спестяват цели пет години, за да могат да предприемат това пътуване до Лондон и, ако момичетата не сполучеха на брачния пазар... е, никой нямаше да ги вкара в затвора за длъжници, но това, което ги очакваше, бе тих живот на аристократична бедност в някоя чаровна малка къщичка в Съмърсет.

И така, двете момичета бяха принудени да дебютират в една година. Решиха, че най-логичното време за това би било, когато Едуина е на седемнадесет, а Кейт почти на двадесет и една. Мери би предпочела да почака, докато Едуина навърши осемнадесет, но по това време Кейт щеше да е почти на двадесет и две и, мили Боже, кой би се оженил за нея тогава?

Кейт кисело се усмихна. Тя дори не бе искала да има сезон. Знаеше от самото начало, че не е от този тип, който би привлякъл вниманието на висшето общество. Не беше достатъчно красива, за да може този факт да надмогне липсата на зестра и така и не се бе научила да се усмихва и говори превзето, да върви едва-едва и да прави всички онези неща, които другите момичета научаваха, сякаш още в люлката. Дори Едуина, в която нямаше и грам фалш, някак си знаеше как да стои, да върви и въздиша по начин, който докарваше мъжете до размяна на удари, само за да се доберат до честта да я съпровождат, докато пресича улицата.

Кейт, от друга страна, винаги стоеше с изправени рамене и не можеше да стои мирно, дори животът ѝ да зависеше от това; вървеше сякаш бе на състезание, а и се чудеше „Защо не?“. Ако човек отиваше някъде, защо да не стигне там по най-бързия начин?

Що се отнася до сезона ѝ в Лондон... тя дори не харесваше града. О, забавляваше се достатъчно и бе срещнала доста приятни хора, но един сезон в Лондон ѝ изглеждаше ужасна загуба на пари за едно момиче, което би било съвсем доволно да си остане в провинцията и там да намери някой разумен мъж, за когото да се омъжи.

Само че Мери изобщо не приемаше това.

— Когато се омъжих за баща ти — бе казала тя, — дадох обет да те обичам и отгледам с грижовността и любовта, с които бих дарила собственото си дете. — Кейт бе успяла да вмъкне едно „Но...“ — преди Мери да продължи: — Отговорна съм пред бедната ти майка, Бог да се смили над душата ѝ, и част от тази отговорност е да те видя щастливо омъжена.

— Бих могла да бъда щастлива и в провинцията — бе отвърнала Кейт.

Мери обаче продължи:

— В Лондон има повече мъже, сред които да избираш.

След което се бе включила и Едуина, настоявайки, че ще бъде абсолютно нещастна без нея и, тъй като Кейт не можеше да понесе да вижда сестра си нещастна, съдбата ѝ бе подпечатана.

И ето я сега — седнала в леко поизбелял салон в къща под наем в една част на Лондон, която бе почти модерна и...

Дяволито се огледа... и грабна вестника от ръцете на сестра си.

— Кейт! — изписка Едуина с очи, втренчени в малкото триъгълниче от вестника, което остана между палеца и показалеца ѝ. — Не бях го прочела.

— Четеш го цяла вечност — каза Кейт с нахална усмивка. — А и искам да видя какво има да каже днес за виконт Бриджъртън.

Очите на Едуина, които обикновено биваха сравнявани със спокойни шотландски езера, сега заблестяха дяволито.

— Страшно си заинтересувана от виконта, Кейт. Има ли нещо, което не ни казваш?

— Не бъди глупава! Дори не познавам този мъж, а и да го познавах, вероятно щях да бягам в противоположната посока. Той е точно от типа мъже, които и двете трябва да избягваме, на всяка цена. Сигурно би могъл да съблазни и айсберг.

— Кейт! — възкликна Мери.

Тя направи физиономия. Бе забравила, че мащехата ѝ слуша.

— Е, вярно е — добави. — Имал е повече любовници, отколкото аз — рождени дни.

Мери се вгледа в нея за няколко секунди, сякаш се опитваше да реши дали иска да ѝ отговори, или не и накрая каза:

— Не че това е подходяща тема за вашите уши, но много от мъжете имат.

— О — изчерви се Кейт. Малко неща бяха по-притеснителни от това решително да ти противоречат, когато се опитваш да подчертаеш нещо важно. — Е, тогава е имал два пъти повече. Както и да стоят нещата, той е много по-развратен от повечето мъже и не е мъж, на когото Едуина трябва да разрешава да я ухажва.

— Ти също имаш сезон — напомни ѝ Мери.

Кейт я погледна възможно най-саркастично. Всички знаеха, че ако виконтът избере да ухажва някоя Шефийлд, това няма да е Кейт.

— Не мисля, че там ще прочетеш нещо, което да промени мнението ти — каза Едуина, като сви рамене и се наведе към Кейт, за да вижда по-добре вестника. — Не казва много за него самия. Това е по-скоро трактат на тема развратници.

Очите на Кейт пробягаха по напечатаните думи.

— Хмм — каза с любимото си изражение на презрение. — Басхващам, че е права. Вероятно няма да се обвърже тази година.

— Ти винаги смяташ, че лейди Уисълдаун е права — измърмори Мери с усмивка.

— И обикновено е — отвърна Кейт. — Трябва да признаеш, че за авторка на клюкарска рубрика, проявява забележително здрав разум. Определено бе права в оценката си за всички хора, с които се запознах до момента в Лондон.

— Трябва сама да си съставяш мнение, Кейт — весело каза Мери. — Под нивото ти е да градиш преценките си на една клюкарска колонка.

Кейт знаеше, че мащехата ѝ е права, но не искаше да го признае, затова само пусна още едно „хмм“ и се върна към вестника в ръцете си.

Статиите на Уисълдаун бяха, без съмнение, най-интересното четиво в цял Лондон. Кейт не бе съвсем сигурна кога е започнал да излиза клюкарският вестник — чула бе, че е по някое време миналата година — но едно нещо бе сигурно: Която и да бе лейди Уисълдаун — а никой не знаеше коя е — тя определено бе член на висшето общество с добри позиции. Трябваше да бъде. Никой външен човек не би могъл да се добере до клюките, които тя публикуваше всеки понеделник, сряда и петък.

Лейди Уисълдаун винаги знаеше последните слухове и, за разлика от други автори, не се колебаеше да използва истинските имена на хората. Например, щом миналата седмица реши, че Кейт не изглежда добре в жълто, написа абсолютно директно: „Жълтият цвят кара тъмнокосата мис Кейт Шефийлд да изглежда като опърлен нарцис“.

Кейт не се бе обидила. Чувала бе много пъти, че човек не може да смята, че се е „появил“ на сцената, докато не бъде обиден от лейди Уисълдаун. Дори Едуина, която имаше невероятен успех в обществото, ревнуваше, че Кейт е била удостоена с обида.

И макар Кейт да не таеше особено желание да бъде в Лондон за сезона, реши, че щом трябва да вземе участие в социалната вихрушка, то поне да не бъде пълен и абсолютен провал. Ако обидата от авторка на клюкарска рубрика бе единственият ѝ знак за успех, то така да бъде. Щеше да се наслаждава на триумфа си там, където може.

Сега, когато Пенелопе Федърингтън се хвалеше, че е била оприличена на презрял цитрусов плод в сатенената си рокля с цвят на мандарина, Кейт можеше да ѝ помаха с ръка и драматично да въздъхне: „Да, но аз съм опърлен нарцис“.

— Един ден — внезапно обяви Мери, побутвайки отново очилата си с показалец, — някой ще открие истинската самоличност на тази жена и тя ще се окаже в беда.

Едуина погледна майка си с интерес.

— Наистина ли мислиш, че някой ще я изобличи? Тя успява да запази тайната си вече повече от година.

— Нищо толкова сериозно не може вечно да остане в тайна — отвърна Мери. Заби иглата си в бродерията и прекара през плата дългия жълт конец. — Запомни думите ми. Всичко ще се разкрие рано или късно, и когато това стане, ще избухне неவிждан скандал.

— Е, ако аз знаех коя е — обяви Кейт, обръщайки единствената страница на вестника от другата страна, — вероятно щях да я направя своя най-добра приятелка. Тя е невероятно забавна и, независимо какво казват хората, почти винаги е права.

Точно в този момент Нютон, малко понатежалото куче на Кейт, порода корги^[1], пристъпи в стаята.

— Това куче не трябва ли да стои отвън? — попита Мери. — Кейт! — извика тя, когато кучето застана до краката ѝ и изпъхтя, сякаш очакваше целувка.

— Нютон, ела тук веднага! — нареди Кейт.

Кучето се втренчи с копнеж в Мери, след това се дотътри до Кейт, скочи на канапето и постави предните си лапи в скута ѝ.

— Ще те покрие с косми — каза Едуина.

Кейт сви рамене и поглади гъстата му козина с цвят на карамел.

— Нямам нищо против.

Едуина въздъхна, но въпреки това се протегна и леко потупа Нютон.

— Какво друго пише? — попита и се наведе с интерес. — Така и не успях да видя втората страница.

Кейт се усмихна на сарказма на сестра си.

— Не много. Нещичко за херцога и херцогинята на Хейстингс, които очевидно са пристигнали в града по-рано тази седмица, списъка на ястията от бала на лейди Данбъри, които са обявени за „изненадващо вкусни“ и едно не особено ласкателно описание на роклята на мис Федърингтън от бала в понеделник.

Едуина се намръщи.

— Явно доста се заяжда със семейство Федърингтън.

— И нищо чудно — каза Мери, остави бродерията и се изправи. — Тази жена няма да знае как да избере цвят за роклите на момичетата си, дори дъгата да се увие около врата ѝ.

— Майко! — възкликна Едуина.

Кейт притисна с ръка устата си в опит да не се засмее. Мери рядко заявяваше мнението си толкова директно, но когато го правеше,

звучеше направо великолепно.

— Е, вярно е. Продължава да облича най-малката в оранжево. Всеки може да види, че бедното момиче се нуждае от синьо или ментовозелено.

— Ти ме облече в жълто — напомни ѝ Кейт.

— За което съжалявам. Това ще ме научи да не се вслушвам в продавачките. Никога не трябваше да се съмнявам в собствената си преценка. Просто ще трябва да преправим тази рокля за Едуина.

Тъй като Едуина бе с цяла глава по-ниска от Кейт и малко по-слаба, това нямаше да е проблем.

— Когато го направите — каза Кейт, обръщайки се към сестра си, — се увери, че ще махнете набора на ръкава. Ужасно е дразнещ. И гъделичка. Почти бях решила да го откъсна на бала на Ашбърн.

Мери завъртя очи.

— Едновременно съм изненадана и благодарна, че си решила да се въздържиш.

— Аз съм изненадана, но не и благодарна — каза Едуина с лукава усмивка. — Само си помисли колко би се забавлявала лейди Уисълдаун с това.

— О, да — отвърна Кейт на усмивката ѝ. — Представям си го „Опърления нарцис къса цветчетата си“.

— Качвам се горе — обяви Мери и поклати глава на лудориите на дъщерите си. — Опитайте се да не забравяте, че довечера ни очаква парти. По-добре си починете малко, преди да излезем. Сигурно отново ще се приберем късно.

Кейт и Едуина кимнаха и измърмориха някакво обещание, докато Мери събираше бродерията си и излизаше от стаята. Щом вратата се затвори зад нея, Едуина се обърна към Кейт и попита:

— Реши ли какво ще облечеш довечера?

— Мисля за зелената рокля. Знам, че би трябвало да нося бяло, но се боя, че не ми отива.

— Ако не носиш бяло — лоялно изрече Едуина, — и аз няма да нося. Ще облека синия муселин.

Кейт кимна в знак на одобрение и отново върна поглед към вестника в ръката си, опитвайки се да удържи Нютон, който се бе обърнал по гръб и се наместваше, за да го почешат по корема.

— Миналата седмица мистър Бърбрук заяви, че си ангел в синьо, тъй като цветът толкова отива на очите ти.

Едуина примигна изненадано.

— Мистър Бърбрук го е казал? На теб?

Кейт вдигна поглед.

— Разбира се. Всичките ти поклонници се опитват да предадат комплиментите си чрез мен.

— Така ли? И защо?

Кейт се усмихна бавно и снизходително.

— Е, Едуина, това може и да има нещо общо с факта, че обяви на всеослушание на музикалната вечеринка на Смайт-Смит, че никога не би могла да се омъжиш, без одобрението на сестра си.

Бузите на Едуина леко порозовяха.

— Не беше на всеослушание — избъбри.

— Все едно е било. Мълвата се разпространи по-бързо от огън по покривите. Дори не бях в стаята по това време и все пак ми отне само две минути, за да го чуя.

Едуина скръсти ръце и с едно „хмм“ заприлича на сестра си.

— Ами, вярно е и не ме интересува кой го знае. Наясно съм, че се очаква да си хвана блестящ, невероятен съпруг, но не е нужно да се омъжвам за някой, който ще се отнася зле с мен. Всеки, който има щастието наистина да те впечатли, ще е на нужната висота.

— Толкова ли е трудно да ме впечатли човек?

Двете сестри се спогледаха и произнесоха едновременно:

— Да.

Докато Кейт се смееше заедно със сестра си, в нея се надигна леко чувство на вина. И трите Шефийлд знаеха, че Едуина бе тази, която ще хване някой благородник или ще се омъжи за богаташ. Едуина щеше да направи така, че семейството ѝ да не изживее живота си в благородна бедност. Едуина беше красавица, а Кейт бе...

Кейт си бе Кейт.

Нямаше нищо против. Красотата на Едуина беше просто житейски факт. Имаше истини, които Кейт отдавна се бе научила да приема. Никога нямаше да се научи да танцува валс, без да се опитва да води, винаги щеше да се страхува от гръмотевични бури, независимо колко си повтаряше, че е глупаво и, независимо как

носеше косата си или щипеше бузите си, нямаше да е красива като Едуина.

А и не бе сигурна, че би искала всичкото внимание, което получаваше сестра ѝ. Нито би се радвала на отговорността да се омъжи, за да осигури семейството.

— Едуина — меко каза Кейт, а очите ѝ станаха сериозни. — Няма нужда да се омъжваш за някого, когото не харесваш. Знаеш го.

Тя кимна и внезапно придоби вид, сякаш всеки момент може да заплаче.

— Ако решиш, че няма нито един джентълмен в Лондон, който е достатъчно добър за теб, така да е. Просто ще се върнем в Съмърсет и ще се радваме на собствената си компания. Така или иначе няма никого, когото да харесвам повече.

— Нито пък аз.

— А ако намериш някой, който кара коленете ти да омекват, Мери и аз ще бъдем много щастливи. Не трябва да се тревожиш, че ще ни оставиш. Ще се разбираме чудесно и ще си правим компания.

— Ти също може да намериш някого, за когото да се омъжиш — изтъкна Едуина.

Кейт изви устни в лека усмивка.

— Може — съгласи се, знаейки, че това вероятно няма да стане. Не искаше да прекара живота си като стара мома, но се съмняваше, че ще си намери съпруг в Лондон. — Може някой от болните ти от любов обожатели да се обърне към мен, когато осъзнае, че не си на разположение — подразни я.

Едуина я тупна с възглавницата.

— Не бъди глупава.

— Не съм! — протестира Кейт. И наистина не беше. В интерес на истината, това изглеждаше най-вероятният начин, по който би могла да си намери съпруг в града.

— Знаеш ли за какъв мъж бих искала да се омъжа? — попита Едуина и очите ѝ придобиха замечтан израз.

Кейт поклати глава.

— За учен.

— Учен?

— Учен — твърдо каза Едуина.

Кейт се прокашля.

— Не съм сигурна, че ще намериш много такива в града през сезона.

— Знам — Едуина леко въздъхна. — Истината е — и ти го знаеш, макар да не трябва да го показвам публично — че съм доста пристрастена към книгите. Предпочитам да прекарам деня в библиотека, отколкото да се разхождам из Хайд Парк. Мисля, че би ми харесал живота с мъж, който също намира удоволствие в научни занимания.

— Да. Хмм... — мозъкът на Кейт работеше бясно. Не беше вероятно Едуина да намери някой учен и в Съмърсет. — Едуина, знаеш, че може да е трудно да намериш истински учен извън университетските градчета. Може да се наложи да се примириш и с човек, който обича да чете и да научава нови неща като теб.

— Би било добре — щастливо каза Едуина. — Ще бъда доволна и от учен аматьор.

Кейт облекчено въздъхна. Със сигурност можеха да намерят в Лондон някой, който да обича да чете.

— И знаеш ли какво? — добави Едуина. — Човек наистина не може да съди по външността. Всякакви хора може да са учени аматьори. Ами дори този виконт Бриджъртън, за когото лейди Уисълдаун пише постоянно, може да е учен в сърцето си.

— Прехапи си езика, Едуина. Няма да имаш нищо общо с виконт Бриджъртън. Всички знаят, че той е развратник от най-лош тип. Всъщност, той е най-големият развратник и точка. В цял Лондон, и в цялата страна!

— Знам, просто го дадох като пример. А и няма голяма вероятност да си избере булка тази година. Лейди Уисълдаун смята така, а ти самата каза, че почти винаги е права.

Кейт потупа сестра си по ръката.

— Не се тревожи. Ще ти намерим подходящ съпруг. Но не... не, не, не, не, не и виконт Бриджъртън!

* * *

Точно в този момент обектът на техния разговор си почиваше в Уайтс заедно с двама от тримата си по-млади братя и се наслаждаваше

на следобедното си питие.

Антъни Бриджъртън се облегна назад в кожения стол, загледа се замислено в уискито си, докато го въртеше в чашата и обяви:

— Мисля да се оженя.

Бенедикт Бриджъртън, който в този момент се наслаждаваше на един омразен на майка му навик, а именно — да се клатушка само на двата крака на стола, се прекатури на земята.

Колин Бриджъртън се задави.

За щастие на Колин, Бенедикт се изправи достатъчно бързо, за да го тупне здраво по гърба, което изпрати една зелена маслина обратно през масата.

Пропусна ухото на Антъни съвсем за малко, но той остави обидата без коментар. Беше абсолютно наясно, че внезапната му декларация е била малко изненадваща.

Е, може би повече от „малко“. „Напълно“, „абсолютно“ и „изцяло“ изненадваща бе по-близо до истината.

Антъни знаеше, че не отговаря на образа на мъж, който е решил да се задомява. Беше прекарал последното десетилетие като абсолютен развратник, който взема удоволствието навсякъде, където го срещне, тъй като добре знаеше, че животът е кратък и човек трябва да му се наслаждава. Е, имаше известни принципи. Никога не се заиграваше с млади дами от добро потекло. Всички, които можеха да имат, каквото и да е право да изискват брак, бяха извън неговия обсег.

Имайки четири собствени сестри, Антъни хранеше здравословно ниво на уважение към добрата репутация на дамите с положение. Почти бе участвал в дуел заради една от сестрите си, за да защити честта ѝ. А що се отнася до останалите три... свободно признаваше, че се облива в студена пот само при мисълта за евентуалното им замесване с мъж, с репутация като неговата.

Не, определено нямаше да прелъсти по-младата сестра на някой джентълмен.

Но що се отнася до другите категории жени — вдовиците и актрисите, които знаеха какво искат и в какво се забъркват — на тяхната компания се наслаждаваше и то много. Откакто бе напуснал Оксфорд и се бе насочил на запад към Лондон, не бе оставал без любовница.

Понякога, помисли си иронично, имаше дори по две.

Беше яздил в почти всяко конно състезание, организирано от висшето общество, беше се боксира в Джаксън'с и бе спечелил повече игри на карти, отколкото можеше да преброи. Беше и загубил няколко, но тях не ги броеше. Откакто навърши двадесет, прекара последните години в съзнателно преследване на удоволствие, уталожвано само от непреодолимото си чувство за отговорност към семейството.

Смъртта на Едмънд Бриджъртън бе едновременно внезапна и неочаквана, той не бе имал възможност да отпрати някакви последни молби към най-големия си син, преди да почине. Ако го бе сторил, Антъни бе сигурен, че щеше да поиска той да се грижи за майка си и братята и сестрите си със същото усърдие и привързаност, с които го бе правил Едмънд.

И така между партитата и конните състезания, той бе изпратил братята си до Итън и Оксфорд, посетил бе вцепеняващ мозъка брой пиано рецитали, изнасяни от сестрите му, което не бе лесна задача, тъй като три от четирите нямаха абсолютно никакъв музикален слух, и внимателно и отблизо бе следил финансите на семейството. При наличието на седем братя и сестри, чувстваше за свое задължение да се увери, че има достатъчно пари, за да подsigури бъдещето на всички.

Наближавайки тридесетте, Антъни осъзна, че прекарва все повече време в грижи за наследството и семейството, отколкото в старото преследване на упадъчни забавления. Освен това осъзна, че това му харесва. Все още имаше любовници, но никога повече от една, и откри, че вече не изпитва нужда да се включва във всяко конно състезание или да стои до късно на баловете, само за да спечели някое раздаване на карти.

Репутацията му, разбира се, си остана. Той всъщност нямаше нищо против. Да те мислят за най-изтъкнатия развратник в Англия си имаше и определени предимства. Например, почти всички се бояха от него, което винаги бе хубаво.

Но сега бе време за брак. Трябваше да се установи, да се сдобие със син. Все пак имаше титла, която трябваше да предаде. Изпитваше обаче доста силни угризения и съжаление, а може би и лека вина, че вероятно нямаше да доживее да види сина си пораснал. Но какво би могъл да направи? Той бе първородният Бриджъртън на първороден

Бриджъртън на първороден Бриджъртън и така осем поколения назад. Носеше отговорност пред рода си да създаде поколение.

А и малко го утешаваше фактът, че има трима способни и грижовни братя след себе си. Те щяха да се погрижат синът му да бъде отгледан с любов и чест, на каквито се радваше всеки Бриджъртън. Сестрите му щяха да обграждат с внимание момчето, а майка му щеше да го разглези...

Антъни действително се усмихна при мисълта за голямото си и често доста шумно семейство. Синът му нямаше да има нужда от баща, за да бъде обичан много.

А и каквито и деца да създадеше... те вероятно нямаше да го помнят, след като той си отидеше. Щяха да са млади и незрели. Не бе убягнало от вниманието му, че от всички деца на Бриджъртън, той, като най-голям, бе най-силно засегнат от смъртта на баща им.

Антъни отпи отново от уискито си и изправи рамене, потискайки тези неприятни мисли. Трябваше да се фокусира върху належащия въпрос, а именно — намирането на съпруга.

Тъй като бе разумен и, донякъде, организиран човек, вече мислено бе изготвил списък с изисквания за тази позиция. Първо, трябваше да е сравнително привлекателна. Нямаше нужда да е зашеметяваща красавица, макар че това би било хубаво, но ако трябваше да ляга с нея, то малко привлекателност би направила задачата по-приятна.

Второ, не можеше да е глупава. Това, размишляваше Антъни, можеше да се окаже най-трудното за изпълнение изискване. Не бе особено впечатлен от умствените възможности на Лондонските дебютантки. Последния път, когато бе направил грешката да подхване разговор с млада дама, току-що излязла от учебната стая, тя се оказа неспособна да говори за нещо друго, освен за храна — по това време държеше чиния с ягоди — и времето, и дори това не бе улучила, когато Антъни я попита дали смята, че времето ще се обърне в зима, тя отвърна: „Не знам. Никога не съм била в Зима“.

Можеше и да успее да избягва разговори със съпруга, която не бе гениална, но не искаше глупави деца.

Трето, и най-важно, не можеше да е жена, в която може наистина да се влюби.

При никакви обстоятелства нямаше да наруши това правило.

Не беше пълен циник, знаеше, че истинската любов съществува. Всеки, който бе стоял поне за кратко в една стая с родителите му, знаеше, че съществува.

Но тя бе усложнение, което искаше да избегне. Нямахше желание това конкретно чудо да се появява в живота му.

И тъй като Антъни бе свикнал да получава това, което иска, не се и съмняваше, че ще намери привлекателна, интелигентна жена, в която никога не би се влюбил. И къде бе проблемът? Вероятно не би намерил любовта на живота си дори да я търси. Повечето мъже не успяваха.

— Мили Боже, Антъни, защо се мръщиш така? Не може да е заради маслината. Ясно видях, че дори не те докосна.

Гласът на Бенедикт го извади от унеса му и Антъни премигна няколко пъти, преди да отговори:

— Нищо. Съвсем нищо.

Разбира се, не бе споделял размислите си за тленността с никой друг, дори с братята си. Това не бе нещо, което човек би желал да афишира. По дяволите, ако някой дойдеше при него и му кажеше същото, вероятно веднага щеше да му се изсмее.

Само че никой не можеше да разбере дълбочината на връзката между него и баща му. Нито да разбере как Антъни чувства по интуиция, и просто знае, че не би могъл да живее по-дълго от баща си. Едмънд бе всичко за него. Винаги се бе стремил да бъде благороден мъж като баща си, макар да знаеше, че това не е възможно, все пак опитваше. Да постигне нещо повече от Едмънд, в каквото и да е отношение, бе направо невъзможно.

Просто бащата на Антъни бе най-великият човек, който някога бе познавал, може би най-великият човек, живял някога. Да смята, че може да бъде нещо повече от това, изглеждаше крайно самомнително.

Нещо бе станало с него в нощта след смъртта на баща му, когато бе останал с тялото в спалнята на родителите си и просто седя с часове, съзерцавайки баща си, в отчаян опит да си припомни всеки момент, който бяха споделили. Би било толкова лесно да забрави дребните неща — как Едмънд стискаше ръката на Антъни, когато той се нуждаеше от окуражаване или как рецитираше по памет „Не въздишай вече“ на Балтазар от „Много шум за нищо“ — не защото го смяташе за особено съдържателно, а просто защото го харесваше.

Първите лъчи на зората вече се показваха, когато Антъни най-накрая излезе от стаята и той някак си разбра, че дните му са преброени и то точно по същия начин като тези на Едмънд.

— Изплюй камъчето — каза Бенедикт и отново прекъсна мислите му. — Няма да предлагам пени за мислите ти, защото знам, че няма начин да струват толкова много, но, все пак, за какво мислиш?

Антъни внезапно изправи гръб, решен да концентрира вниманието си обратно върху належания въпрос. Все пак, трябваше да си избира булка, а това определено бе сериозна задача.

— Коя се счита за диаманта на сезона? — попита.

Братята му замълчаха за момент, за да обмислят въпроса и след това Колин каза:

— Едуина Шефийлд. Със сигурност си я виждал. Доста дребничка, с руса коса и сини очи. Обикновено можеш да я откриеш, като търсиш тълпата влюбени ухажори, приличащи на стадо овце, които я следват.

Антъни не обърна внимание на опитите на брат си да бъде саркастичен.

— Има ли мозък?

Колин примигна, сякаш въпросът за жена с мозък никога не му бе хрумвал.

— Да, мисля, че има. Веднъж я чух да обсъжда митология с Мидълторп и звучеше така, сякаш знае за какво говори.

— Добре — каза Антъни и шумно остави чашата уиски на масичката. — Тогава ще се ожения за нея.

[1] От уелски: *corgi* — джудже. Порода кучета, създадена в Уелс. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

„На бала на Хартсайд, в сряда вечер виконт Бриджъртън бе забелязан да танцува с повече от една благородна млада дама. Това поведение може да бъде определено само като «стряскащо», тъй като Бриджъртън обикновено избягва подходящите млади госпожици с упоритост, която би била впечатляваща, ако не бе абсолютно обърквала за всички Мамички, обмислящи брака на дъщерите си.

Възможно ли е виконтът да е прочел последните писания на настоящия автор и по типичния, за всички мъжки екземпляри от този вид, извратен начин да е решил да докаже, че авторът греша?

Може да изглежда, че настоящият автор си придава много повече важност, отколкото в действителност притежава, но от друга страна, мъжете определено са вземали решения, базирани на много, много по-малко.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 22 април 1814

До единадесет часа същата вечер всички страхове на Кейт се бяха сбъднали.

Антъни Бриджъртън бе поканил Едуина на танц.

Дори по-зле, Едуина бе приела.

И още по-зле, Мери се взираше в двойката, сякаш ѝ се иска да запази църква още в тази минута.

— Ще спреш ли? — изсъска Кейт, мушвайки мащехата си в ребрата.

— Да спра какво?

— Да ги гледаш така!

Мери примигна.

— Как?

— Сякаш планираш сватбената закуска.

— О! — бузите на Мери порозовяха. Виновно розово.

— Мери!

— Е, може и така да е — призна тя. — И какъв е проблемът, ако смея да попитам? Той ще е великолепен улов за Едуина.

— Ти слушаше ли този следобед в салона? Достатъчно зле е, че и без това има развратници и женкари, които се въртят около Едуина. Не можеш да си представиш колко време ми отне да отделя добрите ухажори от лошите. Но Бриджъртън! — Кейт потръпна. — Той вероятно е най-големият развратник в цял Лондон. Не може да искаш тя да се омъжи за някой като него.

— Не си и помисляй да ми казваш какво мога и какво не мога да правя, Катрин Грейс Шефийлд — остро каза Мери изпъвайки гръб, докато успя да се издигне до пълната си височина — което все пак си беше една глава по-долу от Кейт. — Аз все още съм ти майка. Е, мащеха. Ако това има някакво значение!

Кейт моментално се почувства като червей. Мери бе единствената майка, която бе познавала през целия си живот и тя никога, нито веднъж дори не бе карала Кейт да се чувства, сякаш ѝ е в по-малка степен дъщеря от Едуина. Беше завивала Кейт за лека нощ, беше ѝ разказвала приказки, целуваше я и я прегръщаше, помагаше ѝ в странните години между детството и зрелостта. Единственото нещо, което не бе направила, бе да помоли Кейт да я нарича „майко“.

— Има значение — тихо каза Кейт, свеждайки засрамено поглед към краката си. — Има голямо значение. И ти си ми майка. Във всяко отношение, което има значение.

Мери се взря продължително в нея и започна да премигва яростно.

— О, Боже — каза задавено и посегна към чантичката си за кърпичка. — Сега пък ме разплака.

— Съжалявам — измърмори Кейт. — О, ето, обърни се, за да не те види някой. Ето.

Мери извади квадратно парче лен и подсуши очите си, точно толкова сини колкото тези на Едуина.

— Наистина те обичам, Кейт. Знаеш го, нали?

— Разбира се! — възкликна Кейт, шокирана, че Мери изобщо пита. — И ти знаеш... знаеш, че аз...

— Знам — Мери я потупа по ръката. — Разбира се, че знам. Просто, когато една жена се съгласи да бъде майка на дете, което не е родила, отговорността е два пъти по-голяма. Трябва да се стараеш още повече, за да осигуриш щастието и добруването му.

— О, Мери, наистина те обичам. Обичам и Едуина.

При споменаването на името на Едуина и двете се обърнаха, за да погледнат към другия край на залата, където тя танцуваше с виконта. Както обикновено, изглеждаше прекрасно. Русата ѝ коса бе вдигната високо, няколко къдрици обрамчваха лицето ѝ, а движенията ѝ бяха образец за грация, докато следваше стъпките на танца.

Виконтът, забеляза Кейт с раздразнение, бе ослепително красив. Облечен в семпло черно и бяло, той бе избягнал ярките цветове, станали толкова популярни сред по-суетните членове на обществото. Бе висок, стойката му бе изправена и горда, и имаше гъста кестенява коса, която падаше над веждите му.

Притежаваше, поне на външен вид, всичко, което трябваше да бъде един мъж.

— Хубава двойка са, нали? — измърмори Мери.

Кейт си прехапа езика. Наистина си прехапа езика.

— Малко е висок за нея, но не мисля, че това е някаква непреодолима пречка, а ти?

Кейт стисна здраво ръце и заби нокти в кожата си. Фактът, че ги усещаше през ярешките си ръкавици, говореше доста ясно за силата на хватката.

Мери се усмихна. Доста лукава усмивка, помисли си Кейт. Подозрително изгледа мащехата си.

— Той танцува добре, не мислиш ли? — попита Мери.

— Той няма да се ожени за Едуина! — избухна Кейт.

Усмивката на Мери премина в ухилване.

— Чудех се колко дълго ще успееш да запазиш мълчание.

— Много по-дълго, отколкото бях склонна — отвърна Кейт през зъби.

— Да, това беше ясно.

— Мери, знаеш, че той не е мъж, какъвто искаме за Едуина.

Мери леко наклони глава встрани и вдигна вежди.

— Мисля, че въпросът трябва да е дали той е мъж, какъвто Едуина иска за Едуина.

— И това не е! — разгорещено отвърна Кейт. — Тя ми каза точно този следобед, че иска да се омъжи за учен. Учен! — обърна глава към тъмнокосия кретен, който танцуваше със сестра ѝ. — Той прилича ли ти на учен?

— Не, но пък и ти не приличаш особено на талантива художничка, а знам, че си — Мери се усмихна самодоволно, което безкрайно подразни Кейт и зачака нейния отговор.

— Съгласна съм — процеди Кейт, — че никой не бива да съди хората само по външния им вид, но и ти трябва да се съгласиш — от всичко, което сме чували за него, той не прилича на човек, който прекарва следобедите си над прашни книги в библиотеката.

— Може би не — каза замислено Мери, — но си поговорих много приятно с майка му тази вечер.

— Майка му? — Кейт с мъка следеше разговора. — Какво общо има това?

Мери сви рамене.

— Трудно ми е да повярвам, че такава изискана и интелигентна дама може да отгледа някой, който не е прекрасен джентълмен, независимо от репутацията му.

— Но Мери...

— Когато станеш майка — величествено изрече Мери, — ще разбереш какво имам предвид.

— Но...

— Казах ли ти — заяви мащехата ѝ с решителен тон, който подсказваше, че е целяла да я прекъсне, — колко прекрасно изглеждаш в тази зелена рокля? Толкова се радвам, че я избрахме.

Кейт безмълвно сведе поглед към роклята си, като се чудеше защо, за бога, Мери бе сменила темата толкова внезапно.

— Цветът много ти отива. Лейди Уисълдаун няма да те нарече опърлен стрък трева в колонката си в петък.

Кейт смаяно се втренчи в нея. Може би горещината не се отразяваше добре на мащехата ѝ. Балната зала бе претъпкана и бе доста задушно.

Усети как пръстът на Мери я мушва точно под рамото и разбра, че причината е съвсем различна.

— Мистър Бриджъртън! — възкликна тя внезапно с веселия глас на младо момиче.

Кейт ужасено обърна глава и видя един смайващо красив мъж да ги приближава. Смайващо красив мъж, който смайващо много приличаше на виконта, танцуващ в момента със сестра ѝ.

Преглътна. Трябваше или да стори това, или да остави челюстта си да увисне.

— Мистър Бриджъртън! — повтори Мери. — Колко е хубаво да ви видя! Това е дъщеря ми Катрин.

Той взе безсилната ѝ, облечена в ръкавица ръка и положи въздушна целувка върху кокалчетата ѝ. Толкова въздушна, че на Кейт ѝ се стори, че изобщо не я бе целунал.

— Мис Шефийлд — измърмори.

— Кейт — продължи Мери. — Това е мистър Колин Бриджъртън. Запознах се с него по-рано тази вечер, докато разговарях с майка му, лейди Бриджъртън. — Тя се обърна към Колин и засия. — Толкова прекрасна дама.

Той отвърна на усмивката ѝ.

— И ние така смятаме.

Мери се изкиска. Изкиска се! Кейт си помисли, че ще ѝ прилошее.

— Кейт — каза Мери отново. — Мистър Бриджъртън е брат на виконта. Който танцува с Едуина — добави без нужда.

— Досетих се — отвърна Кейт.

Колин Бриджъртън ѝ хвърли един поглед и тя веднага усети, че е доловил леката нотка на сарказъм в гласа ѝ.

— Удоволствие е да се запозная с вас, мис Шефийлд — каза любезно. — Надявам се, че ще ме удостоите с един танц тази вечер.

— Аз... разбира се — прочисти гърлото си. — За мен ще бъде чест.

— Кейт — каза Мери като я побутна леко, — покажи му тейфтерчето си за танци.

— О! Да, разбира се — Кейт понечи да го потърси, въпреки че то висеше, привързано със зелена панделка за китката ѝ. Фактът, че изобщо търсеше нещо, което бе привързано към тялото ѝ, бе леко обезпокоителен, но тя реши, че вината за това бе на внезапно появилия се и непознат, до този момент, Бриджъртън. Явно това бе причината,

както и нещастният факт, че и при най-благоприятни обстоятелства тя никога не би могла да бъде най-грациозното момиче в залата.

Колин записа името си срещу един от танците по-късно същата вечер и я попита дали би желала да отиде с него до масата за лимонада.

— Върви, върви — каза Мери, преди Кейт да успее да отговори. — Не се тревожи за мен. Ще се справя чудесно и без теб.

— Мога да ти донеса една чаша — предложи Кейт, докато се опитваше да измисли как да изпепели с поглед мащехата си, без Бриджъртън да забележи.

— Не е необходимо. Трябва да се върна на мястото си при другите придружители и майки — Мери бясно започна да върти глава, докато най-накрая забеляза познато лице. — О, виж, ето я мисис Федърингтън. Трябва да вървя. Порша! Порша!

Кейт загледа за момент бързото оттегляне на майка си, преди отново да се обърне към мистър Бриджъртън.

— Мисля — каза сухо, — че не иска лимонада.

Искрица смях проблесна в смарагдовозелените му очи.

— Или това, или планира да тича до Испания, за да набере лично лимоните.

Кейт се засмя, въпреки желанието си. Не искаше да харесва Колин Бриджъртън. Не желаше особено да харесва, който и да е Бриджъртън след всичко, което бе прочела във вестника. Все пак реши, че вероятно няма да е честно да съди един мъж заради греховете на брат му, затова се насили да се отпусне.

— Жаден ли сте — попита, — или просто бяхте любезен?

— Винаги съм любезен — отвърна той с дяволита усмивка, — но освен това съм и жаден.

Кейт погледна тази усмивка — в смъртоносна комбинация с опустошителните зелени очи — и почти простена.

— И вие сте развратник — изрече с въздишка.

Колин се задави — неясно за нея по каква причина, но все пак се задави.

— Извинете?

Лицето на Кейт се изчерви, когато с ужас осъзна, че го е произнесла на глас.

— Не, аз трябва да ви моля за извинение. Моля ви, простете ми. Това беше непростимо грубо.

— Не, не — бързо каза той със силно заинтересован вид и без следа от веселие, — продължете.

Кейт преглътна. Вече наистина нямаше начин да се измъкне.

— Просто бях... — прочисти гърлото си. — Ако трябва да съм откровена...

Той кимна, а лукавата му усмивка ѝ подсказа, че не би могъл и да си представи тя да не е откровена.

Кейт отново се прокашля. Това наистина ставаше абсурдно. Започваше да звучи, сякаш е глътнала жаба.

— Просто ми се стори, че вие може доста да приличате на брат си, това е всичко.

— Брат ми?

— Виконтът — каза с мисълта, че това е очевидно.

— Имам трима братя — обясни той.

— О — сега пък се почувства глупаво. — Съжалявам.

— Аз също — изрече прочувствено той. — През повечето време са ужасно неудобство.

Наложи се Кейт да се закашля, за да прикрие лекото си изненадано ахване.

— Но поне не ме сравнихте с Грегъри — въздъхна драматично и ѝ хвърли нахален поглед. — Той е на тринадесет.

Кейт улови смеха в погледа му и осъзна, че през цялото време се е шегувал с нея. Той не бе мъж, който иска да се отърве от братята си.

— Много сте привързан към семейството си, нали? — попита.

Очите, които по време на разговора се смееха, сега станаха сериозни, без дори да мигнат.

— Абсолютно.

— Като мен — подчерта Кейт.

— Което означава?

— Означава — знаеше, че трябва да си държи езика зад зъбите, но въпреки това го каза, — че няма да позволя на никого да разбие сърцето на сестра ми.

Колин замълча за момент и бавно обърна глава, за да види брат си и Едуина, които тъкмо завършваха танца си.

— Разбирам — измърмори той.

— Така ли?

— Наистина — стигнаха до масата за лимонада и той се пресегна, за да вземе две чаши и ѝ подаде едната. Вече бе изпила три чаши тази вечер — факт, който Мери със сигурност знаеше, преди да започне да настоява Кейт да пийне още. Но пък в балната зала бе горещо — винаги бе горещо на такива места — и тя отново бе жадна.

Колин бавно отпи, вперил поглед в нея над ръба на чашата, и каза:

— Моят брат е решил да се установи тази година.

Тази игра се играе от двама, помисли си Кейт. Отпи от своята лимонада — и то бавно — преди да проговори.

— Така ли?

— Аз определено би трябвало да знам.

— Има репутацията на голям развратник.

Колин я изгледа преценяващо.

— Вярно е.

— Трудно е да си представи човек, как един известен женкар може да се установи само с една жена и да открие щастие в брака.

— Изглежда доста сте мислили за този сценарий, мис Шефийлд.

Тя го погледна директно в очите.

— Брат ви не е първият мъж със съмнителен характер, който ухажва сестра ми, мистър Бриджъртън. А аз, уверявам ви, не гледам лекомислено на щастието на сестра си.

— Всяко момиче, със сигурност, би намерило щастието в брак със заможен джентълмен с титла. Не е ли това целта на сезона в Лондон?

— Може би — съгласи се Кейт, — но се боя, че този начин на мислене не засяга истинския проблем.

— Който е?

— Фактът, че един съпруг може да ти разбие сърцето много по-силно от един обикновен ухажор — усмихна се — лека, знаеща усмивка — и добави. — Не мислите ли?

— Тъй като никога не съм бил женен, определено не съм в позицията да предполагам.

— Засрамете се, мистър Бриджъртън. Избрахте най-лошия възможен начин за измъкване.

— Така ли? А аз сметнах, че е най-добрият. Явно губя дарбата си.

— Боя се, че това никога няма да ви бъде проблем. — Кейт доизпи лимонадата си. Чашата бе малка, тъй като лейди Хартсайд, домакинята им, бе известна със скъперничеството си.

— Твърде сте благосклонна — отвърна й.

Тя се усмихна, този път искрено.

— Рядко ме обвиняват в това, мистър Бриджъртън.

Той се разсмя. На глас и то наред балната зала. Кейт с неудобство осъзна, че внезапно са станали обект на множество любопитни погледи.

— Вие — каза той, все още искрено развеселен, — трябва да се запознаете с брат ми.

— Виконтът? — въпросът бе изпълнен с недоверие.

— Е, може да ви хареса и компанията на Грегъри — склони той, — но, както казах, той е само на тринадесет и е най-вероятно да сложи жаба на стола ви.

— А виконтът?

— Не е вероятно да сложи жаба на стола ви — произнесе той абсолютно сериозно.

Кейт така и не разбра как успя да не се изсмее. Сдържайки устните си абсолютно сериозни и в една линия, накрая каза:

— Разбирам. В такъв случай препоръките му са отлични.

Колин се ухили.

— Не е чак толкова лош.

— Много съм облекчена. Веднага ще започна да планирам сватбената закуска.

Колин зяпна.

— Нямах предвид... Не бива... Искам да кажа, подобно действие би било прибързано...

Кейт го съжали и каза:

— Шегувах се.

Лицето му леко се изчерви.

— Разбира се.

— А сега, ако ме извините, трябва да се сбогувам.

Той вдигна вежди.

— Не си тръгвате толкова рано, нали, мис Шефийлд?

— Съвсем не — нямаше намерение да му казва, че трябва да се облекчи. Това бе обичайното въздействие на четири чаши лимонада върху тялото. — Обещах на една приятелка да се видим за малко.

— За мен бе удоволствие — елегантно се поклони. — Мога ли да ви изпратя?

— Не, благодаря ви. Ще се справя и сама — и с усмивка през рамо се оттегли от балната зала.

Колин Бриджъртън замислено я проследи с поглед и се отправи към по-големия си брат, който се бе облегал на стената с войнствено скръстени ръце.

— Антъни! — извика и тупна брат си по гърба. — Как беше танцът с прекрасната мис Шефийлд?

— Тя ще свърши работа — бе краткият отговор.

И двамата знаеха какво означава.

— Наистина ли? — устните на Колин се извиха едва-едва. — В такъв случай трябва да се запознаеш със сестра й.

— Моля?

— Сестра й — повтори Колин и се разсмя. — Наистина трябва да се запознаеш със сестра й.

* * *

Двадесет минути по-късно Антъни бе напълно уверен, че е научил цялата история на Едуина Шефийлд от Колин. Изглежда пътят към сърцето и ръката й минаваше през сестра й.

Очевидно Едуина Шефийлд нямаше да се омъжи без одобрението на по-голямата си сестра. Според Колин това бе общоизвестен факт и то поне от седмица, откакто Едуина бе обявила нещо подобно на музикалната вечеринка на Смайт-Смит. Братята Бриджъртън бяха пропуснали това важно заявление, тъй като избягваха въпросните вечеринки като чума, както правеше всеки, който изпитваше каквото и да е чувство към Бах, Моцарт и музиката изобщо.

По-голямата сестра на Едуина — Катрин Шефийлд, по-известна като Кейт — също правеше своя дебют тази година. Подобно съвпадение караше Антъни да мисли, че семейство Шефийлд са сред не толкова богатите слоеве на висшето общество. Той не се нуждаеше

от булка с голяма зестра, но пък една булка без зестра можеше по-силно да се нуждае от него.

Антъни вярваше в използването на всички предимства.

За разлика от Едуина, по-голямата мис Шефийлд не бе превзела веднага висшето общество. Според Колин я харесваха като цяло, но ѝ липсваше зашеметяващата красота на Едуина. Бе висока и тъмна, докато Едуина бе дребна и руса. Освен това ѝ липсваше невероятната грация на Едуина. Отново според Колин — който, макар скоро да се бе върнал в Лондон, бе богат извор на информация и клюки — повече от един джентълмен се бе оплакал от подути крака след танц с Кейт Шефийлд.

На Антъни цялата ситуация му се струваше малко абсурдна. Все пак, кой изобщо бе чувал за момиче, което изисква сестра му да одобри бъдещия ѝ съпруг? Бащата — да, брат или дори майка също, но сестра? Беше необяснимо. Още повече, че изглеждаше странно Едуина да чака съвет от Катрин, след като Катрин очевидно не разбираше от реда във висшето общество.

Само че Антъни не изпитваше особено желание да търси друга подходяща кандидатка, затова удобно реши, че това просто означава, че семейството е важно за Едуина. А тъй като то бе важно и за него, това бе още едно доказателство, че тя е чудесен избор за съпруга.

И сега явно трябваше просто да очарова сестра ѝ. Колко трудно би могло да бъде?

— Няма да имаш проблем да я спечелиш — предсказа Колин с уверена усмивка. — Никакъв проблем. Срамежлива стара мома? Вероятно никога не е била обект на вниманието на мъж като теб. Изобщо няма да разбере откъде ѝ е дошло.

— Не искам да се влюбва в мен — отвърна Антъни. — Просто искам да ме препоръча на сестра си.

— Няма начин да се провалиш — каза Колин. — Просто няма начин. Повярвай ми, прекарах няколко минути в разговор с нея по-рано тази вечер и тя просто не престана да те хвали.

— Добре — Антъни се отгласна от стената и впери решително поглед напред. — Така, къде е тя? Трябва да ни представиш.

Колин оглежда залата около минута, преди да каже:

— О, ето я. Всъщност идва насам. Какво чудесно съвпадение.

Антъни започваше да вярва, че нищо в разстояние на пет ярда от брат му не е плод на съвпадение, но все пак проследи погледа му.

— Коя е тя?

— Онази в зелено — отвърна Колин и едва забележимо кимна в тази посока.

Тя изобщо не беше такава, каквато бе очаквал, осъзна Антъни, докато я гледаше как си проправя път през тълпата. Определено не бе някоя застаряваща амазонка, изглеждаше толкова висока само в сравнение с Едуина, която едва достигаше пет фута. Всъщност мис Катрин Шефийлд имаше доста приятна външност — с гъста кестенява коса и тъмни очи. Кожата ѝ бе бяла, устните — розови и около нея се носеше аура на увереност, която Антъни намираще за привлекателна.

Определено никога нямаше да бъде сметната за първокласен диамант, но Антъни не виждаше причина и тя да не си намери съпруг. Може би, след като се оженеше за Едуина, щеше да ѝ осигури зестра. Това изглеждаше най-малкото, което би могъл да направи един мъж.

Колин закричи напред през тълпата.

— Мис Шефийлд! Мис Шефийлд!

Антъни тръгна след него, подготвяйки се мислено да очарова по-голямата сестра на Едуина. Недооценена стара мома, така ли? Скоро щеше да яде от ръката му.

— Мис Шефийлд — тъкмо казваше Колин, — какво удоволствие е да ви видя отново.

Тя изглеждаше леко объркана и Антъни не можеше да я вини. Колин звучеше така, сякаш случайно са попаднали един на друг, а всички бяха наясно, че разбутаха поне половин дузина присъстващи, за да стигнат до нея.

— Удоволствие е да видя и вас, сър — отвърна тя с принудена усмивка. — И то толкова неочаквано скоро след предишната ни среща.

Антъни се усмихна на себе си. Дамата имаше по-остър ум, отколкото го бяха накарали да повярва.

Колин победоносно се ухили и Антъни доби някакво далечно и притеснително усещане, че брат му е намислил нещо.

— Не мога да обясня защо — каза Колин на мис Шефийлд, — но внезапно ми се стори задължително да ви представя на брат си.

Тя рязко обърна поглед към дясната му страна и го закова върху Антъни. Всъщност изглеждаше така, сякаш току-що е погълнала

противоотрова.

Това, реши Антъни, е доста странно.

— Колко мило от ваша страна — измърмори мис Шефийлд през зъби.

— Мис Шефийлд — продължи Колин жизнерадостно, посочвайки Антъни, — това е брат ми Антъни, виконт Бриджъртън. Антъни, това е мис Катрин Шефийлд. Мисля, че се запозна със сестра ѝ по-рано тази вечер.

— Наистина — произнесе Антъни, усещайки непреодолимо желание — не, нужда — да удуши брат си.

Мис Шефийлд направи бърз, странен реверанс.

— Лорд Бриджъртън — каза тя, — чест е да се запозная с вас.

Колин издаде някакъв звук, който подозрително напомняше изсумтяване. Или може би смях. А може би и двете.

И Антъни внезапно разбра. Един поглед към лицето на брат му трябваше да му е разкрил всичко. Това не беше срамежлива, оттеглила се, недооценена стара мома и каквото и да бе казала на Колин по-рано тази вечер, то определено не съдържаше комплименти по адрес на Антъни.

Братоубийството бе законно в Англия, нали? Ако не беше, значи определено трябваше да го направят.

Антъни със закъснение осъзна, че мис Шефийлд му е протегнала ръка според етикета. Той я пое и положи лека целувка върху покритите с ръкавица кокалчета.

— Мис Шефийлд — измърмори, без да мисли, — вие сте прекрасна като сестра си.

Ако преди бе изглеждала сякаш ѝ е неудобно, то изражението ѝ в този момент стана направо враждебно. Антъни осъзна с един мислен шамар, че е казал точно погрешното нещо. Разбира се, че не трябваше да я сравнява със сестра ѝ.

Това бе единственият комплимент, на който никога не би повярвала.

— А вие, лорд Бриджъртън — отвърна тя с тон, който би могъл да замрази шампанско, — сте почти толкова красив като брат си.

Колин отново изсумтя, с тази разлика, че този път звучеше, сякаш го душат.

— Добре ли сте? — попита мис Шефийлд.

— Добре е — излая Антъни.

Тя не му обърна внимание, а остана обърната към Колин.

— Сигурен ли сте?

Колин бясно закима.

— Нещо подразни гърлото ми.

— Може би е гузната ти съвест — предположи Антъни.

Колин целенасочено се извърна от брат си към Кейт.

— Мисля, че може би имам нужда от още една чаша лимонада — каза задавено.

— А може би — намеси се Антъни, — от нещо по-силно. Арсеник например?

Мис Шефийлд притисна ръка към устата си, за да потисне един спонтанен изблик на смях.

— Лимонадата ще свърши работа — гладко отвърна Колин.

— Искате ли да ви донеса чаша? — попита тя.

Антъни забеляза, че вече е направила крачка напред, търсейки извинение да избяга.

Колин поклати глава.

— Не, не, и сам ще се справя. Но мисля, че си запазих следващия танц с вас, мис Шефийлд.

— Няма да ви задържам — каза тя и махна с ръка.

— О, но аз не бих могъл да се понасям, ако ви оставя сама — отвърна той.

Антъни виждаше как мис Шефийлд започва да се тревожи от дяволития блясък в очите на Колин и това му достави не особено благородно удоволствие. Знаеше, че реакцията му е малко пресилена, но нещо в тази мис Катрин Шефийлд предизвикваше темперамента му и го караше да гори от желание да се пребори с нея.

И да спечели. Това бе ясно и без думи.

— Антъни — каза Колин с толкова дяволски невинен и сериозен глас, че това бе единственото, което го възпря да не го убие на място, — не си зает за този танц, нали?

Той не отговори, само го изгледа гневно.

— Добре. Тогава ти ще танцуваш с мис Шефийлд.

— Сигурна съм, че това не е необходимо — избъбри въпросната дама.

Антъни изгледа яростно брат си, а след това за равновесие и мис Шефийлд, която го наблюдаваше така, сякаш току-що е обезчестил десет девизи в нейно присъствие.

— О, напротив — каза Колин драматично, без да обръща внимание на кинжалните погледи, които се разменяха в малката им групичка. — Не бих си и помислил да изоставя млада дама в беда. Колко... — потръпна, — неджентълменско.

Антъни съвсем сериозно се замисли сам да предприеме нещо неджентълменско. Може би да забие юмрук в лицето на Колин.

— Уверявам ви — каза бързо мис Шефийлд, — че да ме оставите сама би било за предпочитане пред това да тан...

Което си е достатъчно — свирепо помисли Антъни, — е достатъчно. Собственият му брат вече го бе направил на глупак, но нямаше намерение да стои мирно, докато старата мома с остър език, която бе сестра на Едуина, го обиждаше. Хвана ръката на мис Шефийлд и каза:

— Позволете ми да ви възпра да направите ужасна грешка, мис Шефийлд.

Тя се скова. Той не разбра точно как, тъй като гърбът ѝ и без това бе изпънат като щик.

— Моля?

— Смятам — спокойно отвърна той, — че щяхте да изречете нещо, за което да съжалите съвсем скоро.

— Не — бе отговорът, който нарочно прозвуча замислено, — не мисля, че ще има за какво да съжалявам в бъдеще.

— Ще има — произнесе той злокобно, грабна ръката ѝ и буквално я завлече на дансинга.

ГЛАВА 3

„Виконт Бриджъртън бе забелязан да танцува и с мис Катрин Шефийлд, по-голямата сестра на хубавата Едуина.

Това може да означава само едно нещо — тъй като не е убягнал от вниманието на настоящия автор фактът, че по-голямата мис Шефийлд е доста търсен партньор, откакто по-младата ѝ сестра направи странното си и нечувано изказване на музикалната вечер на Смайт-Смит миналата седмица. Кой е чувал за момиче, което има нужда от разрешението на сестра си, за да си избере съпруг?

И може би по-важното: кой е решил, че думите «Смайт-Смит» и «музикална вечеринка» могат да бъдат използвани в едно и също изречение? Настоящият автор е присъствал на едно от тези събирания в миналото и не успя да чуе нищо, което с ръка на сърцето да бъде наречено «музика».“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 22 април 1814

Наистина нямаше какво да направи, смаяно осъзна Кейт. Той беше виконт, а тя бе просто една никоя от Съмърсет и сега двамата се намираха в центъра на претъпканата бална зала. Нямаше значение, че не го бе харесала още от пръв поглед. Трябваше да танцува с него.

— Не е нужно да ме влачите — изсъска тя.

Той демонстративно разхлаби хватката си.

Кейт стисна зъби и се закле наум, че този мъж никога няма да се ожени за сестра ѝ. Държеше се прекалено студено и надменно. Освен това изглеждаше извънредно красив с тези кадифено кафяви очи, които до съвършенство хармонираха с косата му, помисли си тя с чувство на угризение. Бе висок, определено надхвърляше шест фута, но вероятно

само с около инч, а устните му, макар и класически красиви — Кейт ги бе изучавала достатъчно, за да се смята за квалифицирана да направи подобна оценка — бяха присвити в ъгълчетата, сякаш не знаеше как да се усмихва.

— А сега — каза той, след като краката му започнаха да се движат в познатия ритъм, — предлагам да ми кажете защо ме мразите.

Кейт го настъпи. Боже, колко бе прям.

— Моля?

— Няма нужда да ме осакатявате, мис Шефийлд.

— Беше случайно, уверявам ви — и наистина бе така, макар да нямаше нищо против този конкретен пример за липсата си на грация.

— Защо ли — изрече той замислено, — ми е трудно да ви повярвам?

Честността, реши Кейт, би била най-добрата ѝ стратегия. Щом той можеше да бъде прям, значи и тя можеше.

— Вероятно — отвърна с лукава усмивка, — защото знаете, че ако се бях сетила да ви настъпя нарочно, щях да го направя.

Той отметна глава назад и се разсмя. Това не бе точно реакцията, която бе очаквала и на която се бе надявала. Като се замислеше, не бе сигурна на какво точно се бе надявала, но това определено не го очакваше.

— Ще престанете ли, милорд? — прошепна напрегнато. — Привличаме вниманието на хората.

— Привлякохме го още преди две минути — бе отговорът. — Не се случва често мъж като мен да танцува с жена като вас.

Стрелата бе добре прицелена, но, за негово съжаление, не там, където трябваше.

— Не е вярно — отвърна жизнерадостно. — Със сигурност не сте първият от влюбените идиоти на Едуина, които опитват да се доберат до благоволенieto ѝ чрез мен.

Той се ухили.

— Не ухажори, а идиоти?

Очите ѝ срещнаха неговите и тя с изненада забеляза, че искряха от истинско и неподправено веселие.

— Със сигурност, не бихте искали да ми подхвърлите толкова неустойма стръв, милорд?

— Но вие така и не се възползвахте от нея — каза той замислено.

Кейт погледна надолу, за да провери дали има начин дискретно да го настъпи отново.

— Имам много дебели ботуши, мис Шефийлд.

Тя рязко вдигна глава от изненада.

Едното ъгълче на устата му се изви в подобие на усмивка.

— Както и бързи очи.

— Очевидно. Трябва да внимавам, когато съм около вас.

— Мили Боже — провлече той, — това комплимент ли беше? Мисля, че може да издъхна от шока.

— Ако желаете да го приемете като комплимент, имате позволенията ми — каза тя безгрижно. — Не е вероятно да получите много други.

— Наранявате ме, мис Шефийлд.

— Това означава ли, че кожата ви не е толкова дебела, колкото ботушите?

— О, съвсем не.

Усети, че се смее преди дори да осъзнае, че е развеселена.

— Трудно ми е да го повярвам.

Той изчака усмивката ѝ да изчезне, преди да каже:

— Не отговорихте на въпроса ми. Защо ме мразите?

Кейт изненадано издиша. Не бе очаквала да повтори въпроса си. Или поне се надяваше да не го стори.

— Не ви мразя, милорд — отвърна, внимателно подбирайки думите си. — Дори не ви познавам.

— Познанството рядко е необходима предпоставка за омразата — каза той меко, а очите му срещнаха нейните със смъртоносна непоколебимост. — Хайде, мис Шефийлд, не ми приличате на страхливка. Отговорете на въпроса.

Кейт замълча за минута. Това беше вярно, не бе предразположена да го хареса. Определено нямаше да му даде благословията си да ухажва Едуина. Не вярваше и за секунда, че поправилите се развратници стават най-добрите съпрузи. Дори не бе съвсем сигурна дали изобщо биха могли да се поправят.

Но той можеше и да успее да преодолее предубежденията ѝ. Можеше да бъде чаровен, откровен и пряк и да успее да я убеди, че историите на Уисълдаун за него са преувеличени, и че не е най-

големият Лондонски развратник от началото на века насам. Можеше да успее да я убеди, че има свой код на честта, че е принципен и честен...

Ако не я бе сравнил с Едуина.

Нищо не би било по-голяма лъжа от това. Знаеше, че не би могла да накара някого да забрави Едуина — лицето и формите на тялото ѝ бяха достатъчно приятни, но по никакъв начин не би могла да се сравнява със сестра си. Едуина беше истински шлифован диамант, а Кейт винаги щеше да си остане само обикновена.

И ако този мъж казваше нещо различно, значи имаше някакъв скрит мотив, защото бе очевидно, че не е сляп.

Можеше да ѝ направи друг безсъдържателен комплимент и тя би го приела като проява на любезност от един джентълмен. Или дори да се почувства поласкана от думите му, ако бяха по-близо до истината. Но да я сравнява с Едуина...

Кейт обожаваше сестра си. Наистина. И знаеше по-добре от всеки друг, че сърцето ѝ бе толкова красиво и сияйно, колкото ѝ лицето. Не искаше да си мисли, че завижда, но... някак си от сравнението я заболя до мозъка на костите.

— Не ви мразя — отвърна накрая. Очите ѝ бяха фокусирани върху брадичката му, но не бе предразположена да изпитва търпение към страхливостта, особено когато тя самата я проявява, затова се насили да срещне погледа му и добави. — Но откривам, че не мога да ви харесам.

Нещо в очите му ѝ подсказа, че оценява абсолютната ѝ прямота.

— И защо? — попита меко.

— Мога ли да бъда откровена?

Устните му потрепнаха.

— Моля ви.

— В момента танцувате с мен, защото искате да ухажвате сестра ми. Това не ме притеснява — побърза да го увери. — Свикнала съм ухажорите на Едуина да ми оказват внимание.

Умът ѝ определено не обръщаше внимание на краката. Антъни отдръпна ботуша си от пътя ѝ, преди отново да го настъпи. Забеляза с интерес, че се бе върнала на думата ухажори, вместо идиоти.

— Моля, продължете — измърмори.

— Не сте такъв мъж, за когото бих желала сестра ми да се омъжи — каза простичко. Бе пряма, а интелигентните ѝ кафяви очи не се

отделяха от неговите. — Вие сте развратник. И женкар. Всъщност сте известен и с двете. Не бих позволила на сестра си да се намира на по-малко от десет фута от вас.

— И все пак — каза той с лека, дяволита усмивка, — танцувах валс с нея по-рано тази вечер.

— Нещо, което няма да се повтори, уверявам ви.

— А вие ли сте човекът, който решава съдбата на Едуина?

— Едуина вярва на преценката ми — произнесе официално.

— Разбирам — каза с надеждата, че звучи възможно най-мистериозно. — Това е интересно. Мислех, че Едуина е възрастен човек.

— Едуина е на седемнадесет!

— А вие сте направо древна с вашите... колко, двадесет години?

— Двадесет и една — отсече тя.

— О, и това ви прави истински експерт по отношение на мъжете и в частност на съпрузите. Особено, след като самата вие сте омъжена, нали?

— Знаете, че не съм — процеди тя.

Ангъни устоя на желанието да се усмихне. Мили Боже, наистина бе забавно да дразни по-голямата мис Шефийлд.

— Смятам — каза преднамерено бавно, — че ви е било относително лесно да манипулирате повечето мъже, които са почукали на вратата на сестра ви. Вярно ли е?

Тя запази ледено мълчание.

— Така ли е?

Накрая кимна рязко.

— Така си и мислех — измърмори. — Изглеждате като човек, който би се справил.

Тя го изгледа толкова гневно, че той едва се сдържа да не се разсмее. Ако не танцуваха, вероятно щеше да поглади брадичката си в израз на дълбок размисъл. Тъй като ръцете му бяха заети, се наложи да се задоволи с тежко поклащане на главата в комбинация с високо вдигане на веждите.

— Освен това мисля — добави той, — че направихте огромна грешка, когато решихте, че може да манипулирате мен.

Устните на Кейт се свиха в мрачна, права линия, но все пак успя да каже:

— Не целя да ви манипулирам, лорд Бриджъртън. Просто искам да ви държа далеч от сестра си.

— Което идва да покаже, мис Шефийлд, колко малко знаете за мъжете. Или поне за развратниците — наведе се по-близо и горещият му дъх помилва бузата ѝ.

Тя потръпна. Той знаеше, че ще потръпне.

Лукаво се усмихна.

— Има малко неща, които ценим повече от едно предизвикателство.

Музиката спря и ги остави да стоят лице в лице в средата на балната зала. Антъни пое ръката ѝ, но преди да я поведе обратно, сведе устни много близо до ухото ѝ и прошепна:

— А вие, мис Шефийлд, ми отправихте най-възхитителното предизвикателство.

Кейт го настъпи. Силно. Достатъчно, за да го накара да издаде лек и не особено развратен, неженкарски вик.

Когато ѝ хвърли гневен поглед, тя само сви рамене и каза:

— Това бе единствената ми защита.

Очите му потъмняха.

— Вие, мис Шефийлд, сте напад.

— А вие, лорд Бриджъртън, се нуждаете от по-дебели обувки.

Хватката му се стегна около ръката ѝ.

— Преди да ви върна в спасителната компания на придружителките и старите моми, трябва да изясним нещо.

Кейт задържа дъха си. Твърдят му тон не ѝ хареса.

— Ще ухажвам сестра ви. И ако реша, че от нея ще излезе подходяща лейди Бриджъртън, ще я направя своя съпруга.

Кейт отметна глава назад, за да го погледне, а в очите ѝ гореше огън.

— И предполагам смятате, че вие сте човекът, който решава съдбата на Едуина. Не забравяйте, милорд, че дори да прецените, че от нея ще излезе подходяща — буквално изплю думата — лейди Бриджъртън, тя може да реши друго.

Той сведе поглед към нея с увереността на мъж, на когото никога не противоречат.

— Ако реша да попитам Едуина, тя няма да каже „не“.

— Да не би да се опитвате да ми кажете, че никоя жена не би могла да ви устои?

Той не отговори, само високомерно вдигна вежди и я остави сама да си направи извод.

Кейт освободи ръката си и закрачи към мащехата си, треперейки от ярост, презрение и не малко страх.

Имаше ужасното чувство, че той не лъже. И ако наистина се оказеше, че е неустоим...

Кейт потръпна. Тя и Едуина щяха да са в голяма, голяма беда.

* * *

Следващият следобед премина като след всеки голям бал. Салонът на семейство Шефийлд бе изпълнен до максимална степен с букети цветя, всеки от които бе придружен от бяла картичка с името „Едуина Шефийлд“.

Едно просто „мис Шефийлд“ би било достатъчно, помисли си Кейт и направи физиономия, но вероятно не можеше наистина да вини ухажорите на Едуина, задето искат да се уверят, че цветята им ще стигнат до правилната мис Шефийлд.

Не че бе вероятно някой да направи подобна грешка. Цветята, като цяло, пристигаха при Едуина. Всъщност всеки букет, доставен в дома на семейство Шефийлд през изминалия месец, бе за нея.

Все пак, Кейт искаше да мисли, че се смее последна. Повечето от цветята караха Едуина да киха, затова накрая се оказваха в стаята на Кейт.

— Ти, красавице — каза и нежно погали една красива орхидея, — мисля, че мястото ти е точно на нощното ми шкафче. А, вие — наведе се да помирише букет идеални бели рози, — ще изглеждате невероятно на тоалетката ми.

— Винаги ли говорите на цветята?

Кейт се извърна при звука на дълбокия мъжки глас. Мили Боже, това бе лорд Бриджъртън и изглеждаше греховно красив в синьото си сутрешно сако. Какво, по дяволите, правеше тук?

Нямаше смисъл да пита.

— Какво, по дяв... — спря се навреме. Нямах да позволи на този мъж да я принизи дотам, че да ругае на глас, без значение колко пъти го правеше наум. — Какво правите тук?

Той повдигна вежда и намести огромния букет цветя, който носеше. Розови рози, отбеляза тя. Идеални пъпки. Прекрасни бяха. Семпли и елегантни. Точно каквито би избрала за себе си.

— Вярвам, че е обичайно ухажорите да посещават младите дами, нали? — измърмори. — Или съм си изгубил книгата с правилата на етикета?

— Имах предвид — изръмжа Кейт, — как влязохте? Никой не ме предупреди за пристигането ви?

Той обърна глава към коридора.

— По обичайния начин. Почуках на входната врата.

Раздразненият поглед на Кейт, в отговор на сарказма му, не му попречи да продължи с:

— Доста изненадващо, икономът ви отвори. След това му дадох картичката си, той я погледна и ме въведе в салона. Колкото и да ми се иска, да бях имал някакъв фалшив, подмолен претекст — продължи с впечатляващо високомерен тон, — бях всъщност доста прям и открит.

— Проклет иконом — измърмори Кейт. — Предполага се, че трябва да провери „дали сме си у дома“ преди да ви въведе.

— Може би е бил инструктиран, че ще бъдете „у дома“ за мен при всякакви обстоятелства.

Тя настръхна.

— Не съм му давала подобни инструкции.

— Не — каза лорд Бриджъртън и се закашля. — Не бих си го и помислил.

— И зная, че Едуина не го е сторила.

Той се усмихна.

— Може би майка ви?

Разбира се.

— Мери — простена, а в единствената дума се долавяше океан от обвинения.

— Наричате я по име? — попита любезно.

Тя кимна.

— Всъщност ми е мащеха. Макар тя да е единствената майка, която познавам. Омъжи се за баща ми, когато бях почти на три. Не зная

защо още я наричам Мери — леко поклати глава и объркано вдигна рамене. — Просто го правя.

Кафявите му очи се задържаха на лицето ѝ и тя осъзна, че токущо е допуснала този мъж до едно малко ъгълче от живота си. Усети как думата „съжалявам“ напират на езика ѝ — вероятно някакъв рефлекс, задето бе говорила толкова свободно. Само че не искаше да се извинява на този мъж за нищо, затова каза само:

— Боя се, че Едуина е навън, така че посещението ви е било напразно.

— О, не съм сигурен в това — отвърна той. Хвана букета цветя с другата си ръка, поднесе го напред и Кейт видя, че не е един огромен букет, а три по-малки.

— Това — каза, оставяйки единия от тях на страничната масичка, — е за Едуина. А това — направи същото и с втория, — е за майка ви.

В ръцете му остана само един букет. Кейт шокирано замръзна, неспособна да отдели поглед от идеалните розови цветове. Знаеше какво вероятно бе намислил — единствената причина да включи и нея в този жест, бе, за да впечатли Едуина, но, мътните да го вземат, никой преди не ѝ бе носил цветя и до този момент не бе осъзнавала, колко отчаяно иска някой да го стори.

— Тези — каза накрая и подаде последния букет розови рози, — са за вас.

— Благодаря ви — колебливо произнесе тя и ги прие. — Прекрасни са. — Наведе се, за да ги помирише и въздъхна от удоволствие при силното ухание. Вдигна поглед и добави. — Много внимателно от ваша страна да помислите за Мери и мен.

Той кимна грациозно.

— Удоволствието бе мое. Трябва да призная, че един ухажор на сестра ми веднъж направи същото за майка ми и не мисля, че някога съм я виждал по-доволна.

— Майка ви или сестра ви?

Той се усмихна на въпроса.

— И двете.

— И какво стана с този ухажор? — попита Кейт.

Усмивката на Антъни стана крайно дяволита.

— Ожени се за сестра ми.

— Хм. Не мислете, че е вероятно историята да се повтори. Но...
— Кейт се закашля, не изпитваше особено желание да е честна с него, но беше неспособна да постъпи другояче. — Но цветята са наистина прекрасни и... и жестът ви бе чудесен — преглътна. Не й бе лесно. — И го оценявам.

Той леко се наведе напред, а тъмните му очи, сякаш се топяха.

— Мило изречение — каза замислено. — Още повече, че бе насочено към мен. Ето, че не бе толкова трудно, нали?

Както бе леко приведена над цветята, Кейт се изправи моментално.

— Изглежда ви идва отвътре да казвате точно погрешните неща.

— Само когато става въпрос за вас, скъпа мис Шефийлд. Другите жени, уверявам ви, попиват всяка моя дума.

— Така съм и чела — измърмори тя.

Очите му светнаха.

— Така ли сте създали мнението си за мен? Разбира се! Уважаваната лейди Уисълдаун. Трябваше да се досетя. Боже, бих искал да удуша тази жена.

— Смятам, че е много интелигентна и доста точна — превзето каза Кейт.

— Разбира се — отвърна й.

— Лорд Бриджъртън — каза тя с усилие. — Сигурна съм, че не сте дошъл, за да ме обиждате. Мога ли да предам съобщение на Едуина от вас?

— Мисля, че не. Не вярвам особено, че то би стигнало до нея непроменено.

Това наистина бе твърде много.

— Никога не бих паднала толкова ниско, че да се меся в чужда кореспонденция — успя да каже някак. Цялото й тяло се тресеше от гняв и ако бе жена с по-слаб самоконтрол, ръцете й щяха да са обвити около гърлото му. — Как смееете да намекувате противното?

— В края на краищата, мис Шефийлд — отвърна той с дразнещо спокойствие, — наистина не ви познавам много добре. Това, което знам, се състои от разпалените ви декларации, че никога няма да се намеря на по-малко от десет фута от непорочното присъствие на сестра ви. Кажете ми, вие бихте ли се чувствали сигурна да оставите бележка, ако бяхте на мое място?

— Ако се опитвате да спечелите благоразположението на сестра ми чрез мен — ледено отговори Кейт, — не се справяте особено добре.

— Наясно съм с това — каза. — Наистина не би трябвало да ви предизвиквам. Не е много разумно от моя страна, нали? Само че просто не мога да се спра — усмихна се пакостливо той и вдигна безпомощно ръце. — Какво мога да кажа? Влияете ми по особен начин, мис Шефийлд.

Усмивката му, осъзна Кейт с изненада, наистина бе сила, с която човек трябваше да се съобразява. Внезапно се почувства слаба. Да седне... да, имаше нужда да седне.

— Моля, седнете — каза и махна с ръка към тапицираното в синьо канапе и тръгна бързо през стаята. Нямахте особено желание той да се задържа наоколо, но не можеше и да седне, без да му предложи същото, а краката ѝ започваха ужасно да треперят.

Ако виконтът бе сметнал този изблик на внезапна учтивост за странен, не го отбеляза. Вместо това премести една дълга черна кутия от канапето на масата и седна.

— Това музикален инструмент ли е? — попита и посочи кутията. Кейт кимна.

— Флейта.

— Свирите ли?

Тя поклати глава, след това леко я изви и кимна.

— Опитвам се да се науча. Започнах едва тази година.

Той кимна в отговор и с това темата очевидно бе приключена, защото попита:

— Кога очаквате Едуина да се върне?

— След не по-малко от час, мисля. Мистър Бърбрук я изведе на разходка с двуколката си.

— Найджъл Бърбрук? — почти се задави с името.

— Да, защо?

— Човекът има повече коса, отколкото мозък. Много повече.

— Но той оплешивява — не можа да се сдържи тя.

Той направи физиономия.

— И това, ако не доказва тезата ми, не знам кое би могло.

Кейт бе достигнала до почти същото заключение за интелигентността на мистър Бърбрук — или за липсата ѝ, — но каза:

— Не се ли счита за проява на лоши обноси да се обиждат другите ухажори?

Антъни леко изсумтя.

— Това не беше обида, а истина. Ухажваше сестра ми миналата година. Или по-скоро се опита. Дафни направи всичко по силите си, за да го обезкуражи. Той е доста свестен, признавам, но не е човек, който бихте искали да ви строи лодка, ако сте на самотен остров.

Пред очите на Кейт, странен и неканен, се появи образът на виконта на самотен остров с дрехи, накъсани на парцали и кожа, целуната от слънцето. Усети как я залива неудобна топлина.

Антъни наклони глава и я изгледа въпросително.

— Мис Шефийлд, добре ли се чувствате?

— Чудесно! — направо извика тя. — Не съм се чувствала по-добре. Какво казвахте?

— Изглеждате леко зачервена — наведе се напред, за да я огледа по-отблизо. — Наистина не изглеждате добре.

Кейт си помахна с ръка.

— Тук е малко топло, не мислите ли?

Антъни бавно поклати глава.

— Не, изобщо.

Тя с копнеж се втренчи във вратата.

— Чудя се къде е Мери.

— Очаквате ли я?

— Не е характерно за нея да ме остави толкова дълго без придружител — обясни.

Без придружител? Последствията бяха плашещи. Антъни внезапно си представи, че е уловен в капана на брак с по-голямата мис Шефийлд и се обля в студена пот. Кейт дотолкова не приличаше на останалите дебютантки, които бе срещал, че съвсем бе забравил, че изобщо се нуждаят от придружител.

— Може би не знае, че съм тук — изрече бързо.

— Да, вероятно това е причината. — Тя се изправи на крака и отиде до звънеца. Силно го дръпна и заяви. — Просто ще извикам някой да я извести. Сигурна съм, че не би искала да ви изпусне.

— Добре. Вероятно може да ни прави компания, докато очакваме завръщането на сестра ви.

Кейт замръзна на половината път към стола си.

— Смятате да чакате Едуина?

Той сви рамене, наслаждавайки се на неудобството ѝ.

— Нямам други планове за следобеда.

— Но тя може да се забави с часове!

— Час най-много, сигурен съм, а и... — спря, забелязвайки появата на една камериерка на вратата.

— Позвънихте ли, мис? — попита тя.

— Да, благодаря ти, Ани — отвърна Кейт. — Би ли информирала мисис Шефийлд, моля те, че имаме гост?

Камериерката направи реверанс и тръгна.

— Сигурна съм, че Мери ще слезе всеки момент — каза Кейт, без да може да спре да потропва с крак по пода. — Всеки момент. Сигурна съм.

Той само се усмихна по характерния си дразнещ начин — изглеждаше ужасно спокоен и удобно разположен на канапето.

Настана странна тишина, Кейт му се усмихна напрегнато, а той само вдигна вежда в отговор.

— Сигурна съм, че ще дойде...

— Всеки момент — довърши той вместо нея, искрено развеселен.

Тя се отпусна обратно в стола, опитвайки да не се цупи. Вероятно не успя.

Точно в този момент в коридора настана малка суматоха — няколко определено кучешки излайвания, последвани от силен писък:

— Нютон! Нютон! Спри веднага!

— Нютон? — запита виконтът.

— Кучето ми — обясни Кейт и се изправи с въздишка. — Той не...

— Нютон!

— ... се разбира много добре с Мери — Кейт се отправи към вратата. — Мери? Мери?

Антъни се изправи след Кейт и подсвирна при последвалия пронизителен лай, който моментално бе съпроводен от още един ужасен вик на Мери.

— Какъв е? — измърмори. — Мاستиф? — сигурно бе мاستиф. По-голямата мис Шефийлд изглеждаше като човек, който би държал на подчинение някой човекояден мастиф.

— Не — каза Кейт и хукна към коридора, където Мери отново изпищя. — Той е...

Антъни не чу думите ѝ. Те нямаха и особено значение, тъй като само секунда по-късно, в стаята влезе най-добродушното корги, което някога бе виждал — с козина с цвят на карамел и коремче, което почти се влачеше по земята.

Антъни замръзна от изненада. Това ли бе страшното създание от коридора?

— Добър ден, куче — каза той твърдо.

Кучето спря незабавно, седна и...

Се усмихна?

ГЛАВА 4

„За съжаление, настоящият автор не успя да разбере всички детайли, но този четвъртък се е вдигнала сериозна врява близо до Серпентината в Хайд Парк, в която са били замесени виконт Бриджъртън, мистър Найджъл Бърбрук, двете мис Шефийлд, както и безименно куче от неизвестна порода.

Настоящият автор не е бил свидетел, но по всичко личи, че безименното куче е излязло победител.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 25 април 1814

Кейт се запрепъва обратно към салона и се сблъска с Мери, тъй като и двете се опитаха да преминат през вратата едновременно. Нютон радостно седеше в средата на стаята върху килима в синьо и бяло и се хилеше на виконта.

— Мисля, че ви харесва — изрече Мери някак обвинително.

— Той харесва и теб, Мери — каза Кейт. — Проблемът е, че ти не го харесваш.

— Щях да го харесвам повече, ако не се опитваше да ми скочи всеки път, когато минавам през коридора.

— Мисля, че казахте, че мисис Шефийлд и кучето не се разбират — каза лорд Бриджъртън.

— Така е — отвърна Кейт. — Е, разбират се. Е, разбират се и не се разбират.

— Това неимоверно изяснява нещата — измърмори той.

Кейт не обърна внимание на тихия му сарказъм.

— Нютон обожава Мери — обясни, — но Мери не обожава Нютон.

— Щях да го обожавам малко повече — прекъсна я Мери, — ако той ме обожаваше малко по-малко.

— И така — решително продължи Кейт, — бедничкият Нютон гледа на Мери като на предизвикателство. Затова когато я види... — безпомощно сви рамене. — Ами боя се, че просто я обожава още повече.

Сякаш по даден знак кучето забеляза Мери и скочи до краката ѝ.

— Кейт! — възкликна тя.

Тя хукна към мащехата си точно когато Нютон се изправи на задните си крака и постави предните точно над коленете на Мери.

— Нютон, долу! — скара му се. — Лошо куче! Лошо куче!

Кучето седна обратно с лек хленч.

— Кейт — каза Мери с изключително сериозен глас, — това куче трябва да бъде изведено на разходка. Веднага.

— Смятах да го направя, но виконтът пристигна — отвърна Кейт и посочи към мъжа в стаята. Наистина бе забележително за колко неща можеше да вини този непоносим мъж, ако само решише да го направи.

— О! — изписка Мери. — Извинете ме, милорд. Колко грубо от моя страна да не ви поздравя.

— Не се безпокойте — изрече той любезно. — Бяхте малко заета при пристигането си.

— Да — измърмори Мери, — това ужасно куче... О, къде са ми обноските? Да ви предложим ли малко чай? Нещо за хапване? Толкова любезно от ваша страна да ни посетите.

— Не, благодаря. Просто се наслаждавах на ободряващата компания на дъщеря ви, докато чакам мис Едуина.

— О, да — отговори Мери. — Мисля, че Едуина излезе с мистър Бърбрук. Нали, Кейт?

Кейт кимна с каменно изражение — не бе сигурна дали ѝ харесва да бъде наричана „ободряваща“.

— Познавате ли мистър Бърбрук, лорд Бриджъртън? — попита Мери.

— О, да — каза той с нотка на нещо, което Кейт помисли за доста изненадваща съдържаност. — Да, познавам го.

— Не бях сигурна дали трябваше да позволявам на Едуина да излезе на разходка с него. Тези двуколки са ужасно трудни за управление, нали?

— Мисля, че мистър Бърбрук се справя много добре с конете си — отвърна Антъни.

— О, това е добре — изрече Мери и облекчено въздъхна. — Определено ме успокоихте.

Нютон отсечено излая, просто, за да напомни на всички за присъствието си.

— Най-добре да намеря каишката му и да го изведа на разходка — бързо каза Кейт. Свежият въздух определено щеше да ѝ се отрази добре. А и би било добре най-накрая да избяга от адската компания на виконта. — Ако ме извините...

— Но, Кейт, почакай! — извика Мери. — Не можеш да оставиш лорд Бриджъртън тук с мен. Сигурна съм, че ще го отегча до сълзи.

Кейт бавно се извърна, предусещайки с ужас следващите ѝ думи.

— Никога не бихте могли да ме отегчите, мисис Шефийлд — каза виконтът, любезният му развратник с развратник.

— О, бих могла — увери го тя. — Никога не ви се е налагало да говорите с мен цял час, а горе-долу ще мине толкова време, преди да се върне Едуина.

Кейт се втренчи в мащехата си и долната ѝ челюст буквално увисна от шока. Какво, за бога, си мислеше, че прави Мери?

— Защо не изведете Нютон на разходка заедно с Кейт? — предложи Мери.

— О, никога не бих могла да помоля лорд Бриджъртън да ме придружава за такова домакинско задължение — бързо се намеси Кейт. — Би било твърде невъзпитано, а и все пак, той е уважаемият ни гост.

— Не бъди глупава — отговори Мери, преди виконтът да успее да каже и половин дума. — Сигурна съм, че той не би гледал на това като на задължение. Нали, милорд?

— Разбира се, че не — измърмори той с абсолютно искрен вид. Но какво всъщност би могъл да каже?

— Ето. Всичко е уредено — изрече Мери с неизмеримо доволен вид. — А и кой знае? Може да се натъкнете на Едуина по време на разходката. Колко удобно би било, не мислите ли?

— Наистина — процеди Кейт през зъби. Би било чудесно да се отърве от виконта, но последното нещо, което искаше, бе да му достави Едуина на тепсия. Сестра ѝ все още бе млада и впечатлителна.

Ами ако не успееше да устои на някоя от усмивките му? Или на сладкодумния му език?

Дори Кейт бе готова да признае, че лорд Бриджъртън излъчва значителен чар, а тя дори не го познаваше! Едуина, която по природа бе по-малко подозрителна, щеше да бъде направо завладяна.

Тя се обърна към виконта.

— Не е нужно да се считате длъжен да ме придружавате, докато разхождам Нютон, милорд.

— За мен ще бъде удоволствие — каза той с лукава усмивка и Кейт остана със смътното впечатление, че се съгласява само, за да я измъчва. — А и — продължи той, — както каза майка ви, може да видим Едуина, което би било чудесно съвпадение, не смятате ли?

— Чудесно — отвърна Кейт безизразно. — Просто чудесно.

— Прекрасно! — каза Мери и радостно плесна с ръце. — Видях каишката на Нютон на масичката в коридора. Сега ще я взема и ще ви я донеса.

Антъни проследи с поглед излизането на Мери, след това се обърна към Кейт и каза:

— Това бе много добре скроено.

— Определено — измърмори тя.

— Как мислите — прошепна и се наклони към нея, — дали сватовническите ѝ опити са насочени към Едуина или към вас?

— Към мен? — повиши глас Кейт. — Със сигурност се шегувате.

Антъни замислено поглади брадичката си, втренчен във вратата, през която току-що бе излязла Мери.

— Не съм сигурен — каза замислено, — но... — и затвори уста, тъй като чу стъпките на Мери да приближават.

— Ето — каза тя и подаде каишката на Кейт.

Нютон ентусиазирано започна да лае и се отдръпна назад, сякаш се приготвяше да скочи върху Мери — без съмнение, за да я обсипе с всевъзможни прояви на неприятната си любов, — но Кейт здраво хвана нашийника му.

— Готово — бързо се поправи Мери и подаде каишката на Антъни. — Защо вие не я дадете на Кейт? Предпочитам да не се приближавам твърде много.

Нютон излая и се взря с копнеж в Мери, която бавно се отдалечи.

— Ти — решително каза Антъни на кучето. — Седни и замълчи!

За голяма изненада на Кейт Нютон се подчини и положи охраненото си дупе на килима с почти комична готовност.

— Така — изрече Антъни, доволен от себе си. После подаде каишката на Кейт. — Вие ли ще му окажете честта или аз?

— О, давайте — отвърна тя. — Изглежда добре се разбирате с кучета.

— Очевидно — изстреля той в отговор и снижи глас, за да не го чуе Мери, — те не са много различни от жените. И двата вида попиват всяка моя дума.

Той коленичи, за да стегне нашияника на Нютон и Кейт го настъпи по ръката.

— Ооо — произнесе доста неискрено. — Толкова съжалявам.

— Нежното ви внимание ме трогва — отвърна той и се изправи. — Направо може да избухна в сълзи.

Главата на Мери се завъртя от Кейт към Антъни и обратно. Не можеше да чуе какво си говорят, но очевидно ѝ бе интересно.

— Някакъв проблем ли има? — попита тя.

— Абсолютно никакъв — отвърна Антъни в момента, в който Кейт каза твърдо:

— Не.

— Добре — бързо рече Мери. — Тогавя ще ви изпратя до вратата — и при ентузиазирания лай на Нютон добави, — а може би не. Наистина не искам да съм на по-малко от десет фута от това куче. Но ще ви помахам за довиждане.

— Какво ли бих правила — обърна се Кейт към Мери, докато минаваше край нея, — ако не ми махаше за довиждане?

Мащехата ѝ хитро се усмихна.

— Със сигурност не знам, Кейт. Наистина не знам.

Думите предизвикаха у Кейт чувство за гадене, както и слабо подозрение, че лорд Бриджъртън може да е бил прав. Може би този път Мери играеше ролята на сватовница не само за Едуина. Мисълта бе ужасяваща.

Мери стоеше в коридора, докато Кейт и Антъни излязоха през входната врата и се насочиха на запад по Милнър Стрийт.

— Обикновено се придържам към по-малките улички, за да стигна до Бромптън Роуд — обясни Кейт с мисълта, че той може да не познава много добре тази част на града, — след това отивам в Хайд

Парк. Но можем да вървим и напъряко по Слоун Стрийт, ако предпочитате.

— Както желаете вие — възрази той. — Ще следвам вашите насоки.

— Много добре — отвърна Кейт и решително тръгна по Милнър Стрийт към Ленъкс Гардънс. Може би, ако държеше погледа си насочен напред и се движеше бързо, той щеше да се откаже да разговаря. Дневните ѝ разходки с Нютон трябваше да са нейното време за личен размисъл. Не ѝ бе особено приятно да го влачи със себе си.

Стратегията ѝ се оказа успешна за цели няколко минути. Вървяха в мълчание чак до ъгъла на Ханс Кресънт и Бромптън Роуд, когато той внезапно каза:

— Брат ми ни изигра предната вечер.

Това я накара да спре.

— Извинете?

— Знаете ли какво ми каза за вас, преди да ни представи един на друг?

Кейт направи колеблива крачка, преди да поклати отрицателно глава. Нютон обаче не бе спрял и дърпаше каишката като луд.

— Каза, че не сте спряла да говорите за мен.

— Амии — запъна се Кейт, — ако човек не иска да изпада в подробности, това не е съвсем невярно.

— Имаше предвид — добави Антъни, — че не сте спряла да говорите хубави неща за мен.

Тя не трябваше да се усмихва.

— Е, това не е вярно.

Вероятно и той не биваше да се усмихва, но Кейт бе доволна, че го направи.

— Не си го и помислих.

Завиха по Бромптън Роуд към Найтсбридж и Хайд Парк и Кейт попита:

— Защо би направил нещо подобно?

Антъни ѝ хвърли един поглед.

— Нямате брат, нали?

— Не, само Едуина, а тя определено е от женски пол.

— Направи го — обясни Антъни, — просто за да ме дразни.

— Благородна цел — измърмори Кейт на себе си.

— Това го чух.

— Така си и мислех — добави тя.

— И предполагам — продължи той, — че е искал да подразни и вас.

— Мен? — възкликна тя. — Защо? Какво съм му сторила?

— Може лекичко да сте го провокирали, като сте охулили обичния му брат — предположи той.

Веждите ѝ се извиха.

— Обичен?

— Високо ценен? — опита той.

Тя поклати глава.

— И това няма да мине.

Антъни се ухили. По-голямата мис Шефийлд, въпреки дразнещия ѝ навик да направлява останалите, имаше ум, достоен за уважение. Бяха достигнали Найтсбридж, затова той улови ръката ѝ, за да пресекат оживената улица и след това те пое по една от помалките улици, които водеха към Саут Каридж Роуд в Хайд Парк. Нютон, който очевидно по сърце бе провинциално куче, значително увеличи темпото, когато околността стана по-зелена, макар да бе трудно да си представи човек как пълното куче би могло да се движи дори със средна скорост.

Все пак то изглеждаше доста радостно и определено показваше интерес към всяко цвете, малко животно или друг минувач, които пресичаха пътя им. Пролетният въздух бе хладен, но слънцето бе топло, а небето — изненадващо ясно след толкова много типично лондонски дъждовни дни. И макар дамата до него да не бе тази, която планираше да вземе за съпруга, нито пък бе жена, която възнамеряваше да вземе, за каквато и да е, Антъни почувства как го обзема леко чувство на задоволство.

— Ще пресечем ли към Ротън Роу? — попита Кейт.

— Хм? — бе разсеяният му отговор. Лицето ѝ бе обърнато към слънцето и се къпеше в топлината му. В един изключително смущаващ момент, Антъни усети как остро го пронизва... нещо.

Нещо? Леко поклати глава. Нямаше начин да е желание. Не и към тази жена.

— Казахте ли нещо? — попита тя.

Той се прокашля и си пое дълбоко въздух, с надеждата, че това ще прочисти главата му. Вместо това, усети замайващ полъх от нейния аромат — странна комбинация от екзотични лилии и практичен сапун.

— Изглежда се наслаждавате на слънцето — каза.

Тя се усмихна и обърна лице към него.

— Зная, че не това казахте, но да, така е. Напоследък бе ужасно дъждовно.

— Мислех, че младите дами не трябва да показват лицата си на слънце — подразни я той.

Тя сви рамене и отвърна с леко смутен вид:

— Така е. Тоест не трябва. Но усещането е божествено — леко въздъхна, а на лицето ѝ се изписа толкова силен копнеж, че Антъни изпита почти физическа болка от желание. — Иска ми се да можех да си сваля бонето — каза замечтано.

Антъни кимна в знак на съгласие, тъй като изпитваше същото по отношение на шапката си.

— Вероятно бихте могли да го побутнете малко назад без никой да забележи — предложи той.

— Мислите ли? — цялото ѝ лице светна при тази мисъл и онова нещо отново го прониза.

— Разбира се — измърмори той и се пресегна да намести панделката на бонето. Това бе един от странните аксесоари, които жените предпочитаха — цялото бе в панделки и дантели и то завързани по начин, който никой разумен мъж не би могъл да разбере.

— Ето, просто дръжте това за момент. Сега ще го оправя.

Кейт остана неподвижна, както той нежно ѝ нареди, но когато пръстите му случайно се плъзнаха по кожата на слепоочието ѝ, спря да диша. Той бе толкова близо и в това имаше нещо много странно. Можеше да почувства топлината на тялото му и да усети свежия му аромат.

Цялата настръхна.

Мразеше го или поне искрено не го харесваше и не го одобряваше и все пак усещаше някакъв абсурден подтик леко да се наклони напред, докато разстоянието между телата им не се стопи и...

Тя преглътна и се насили да се отдръпне. Мили Боже, какво ѝ ставаше?

— Задръжте за момент — каза той. — Не бях свършил.

Кейт се пресегна с треперещи пръсти да оправи бонето.

— Сигурна съм, че е добре. Няма нужда... няма нужда да се безпокоите.

— По-добре ли усещате слънцето? — попита той.

Тя кимна, макар да бе толкова разсеяна, че дори не бе сигурна дали е вярно.

— Да, благодаря ви. Чудесно е. Аз... о!

Нютон силно се разлая и дръпна каишката. Силно.

— Нютон! — извика тя и хукна напред след каишката, но кучето вече бе фиксирало нещо — Кейт нямаше идея какво — и ентусиазирано бягаше напред, дърпайки я след себе си. Тя се препъваше след него, цялото ѝ тяло бе наклонено напред, а рамото ѝ определено изпреварваше останалата част. — Нютон! — извика отново, доста безпомощно. — Нютон! Спри!

Антъни наблюдаваше развеселено как кучето се стрелна напред по-бързо, отколкото би предположил, че са способни късите му, дебели крачета.

Кейт правеше геройски опити да удържи каишката, но Нютон вече лаеше като луд и бягаше с подобна енергичност.

— Мис Шефийлд, позволете ми да взема каишката — прогърмя гласът му и той закрачи напред, за да ѝ се притече на помощ. Това не бе най-удачният начин да се направи на герой, но бе готов да използва всяка възможност да впечатли сестрата на бъдещата си булка.

Точно когато Антъни се изравни с нея, Нютон яростно дръпна каишката и тя се отскубна от ръката ѝ. Кейт изписка и се втурна напред, но кучето вече бягаше, а кожената лента се влачеше по тревата след него.

Антъни не знаеше дали да се разсмее, или да простене. Нютон очевидно нямаше намерение да се остави да го хванат.

Кейт замръзна за момент с ръка, притисната към устата. След това очите ѝ срещнаха погледа на Антъни и у него се появи ужасното предчувствие, че знае точно какво възнамерява да направи тя.

— Мис Шефийлд — каза бързо той. — Сигурен съм...

Само че тя вече тичаше и крещеше:

— Нютон! — без капка благоприличие.

Антъни уморено въздъхна и хукна след нея. Не можеше да я остави да преследва кучето сама и в същото време да продължи да се

нарича джентълмен.

Тя имаше малка преднина пред него и когато я настигна до ъгъла, вече бе спряла. Дишаше тежко и с ръце на хълбоците оглеждаше околността.

— Къде би отишъл? — запита Антъни, опитвайки се да забрави, че има нещо много възбуждащо в жена, която едва си поема дъх.

— Не зная. — Тя спря, за да успокои дишането си. — Мисля, че преследва заек.

— Е, това вече ще ни улесни да го хванем — каза той. — Тъй като зайците винаги се придържат към отъпканите пътеки.

Тя се намръщи на саркастичните му думи.

— Какво ще правим?

Антъни бе готов да каже „Ще си отидем вкъщи и ще си вземем истинско куче“, но тя изглеждаше толкова разтревожена, че си прехапа езика. Всъщност, при един по-близък оглед, изглеждаше по-скоро раздражена, отколкото разтревожена, но в гласа ѝ определено се усещаше и притеснение.

Затова каза само:

— Предлагам да почакаме, докато чуем някой да изпищи. Вероятно всеки момент ще се втурне в краката на някоя млада дама и ще ѝ изкара акъла.

— Мислите ли? — Не изглеждаше убедена. — Все пак не е най-страшното куче на света. Въобразява си, че е, което в действителност е доста сладко, но истината е, че...

— Оооооооооууууууууууууууууууу!

— Мисля, че получихме отговор — сухо отвърна Антъни и се отправи в посоката, от която се чу писъкът на неизвестната дама.

Кейт забърза след него право през тревата на Ротън Роу. Виконтът тичаше пред нея, а тя си мислеше единствено, че сигурно наистина иска да се ожени за Едуина, защото, въпреки че очевидно бе в прекрасна форма, не изглеждаше особено изпълнен с достойнство, докато преследва едно пълничко корги из парка. Дори по-зле, трябваше да тичат през Ротън Роу — любимото място за разходка и езда на висшето общество.

Всички щяха да ги видят. Един по-малко решителен мъж би се отказал много отдавна.

Кейт продължи да тича след тях, но вече губеше сили. Не бе прекарала много време в бричове, но бе сигурна, че с тях е по-лесно да се бяга, отколкото с купища поли. Особено, когато човек е на публично място и не може да ги вдигне над глезените си.

Прекоси Ротън Роу, целенасочено избягвайки да срещне погледа на някой от модните дами и господа, излезли на езда. Винаги съществуваше вероятността да не бъде разпозната в лицето на мъжкараната, която тича из парка, сякаш някой е подпалил обувките ѝ. Не особено голяма вероятност, но все пак...

Когато отново достигна тревата, се спъна и за момент спря, за да си поеме дълбоко дъх. И ужасът настана. Бяха близо до Серпентината.

О, не!

Нютон обичаше съвсем малко неща повече от това да скача в езеро. Слънцето бе достатъчно топло, за да може тази възможност да изглежда изкусителна, особено за същество, покрито с тежка, гъста козина, което вече пет минути бягаше максимално бързо, без да спре. Е, максимално бързо според възможностите на едно корги с наднормено тегло.

Което все пак, отбеляза Кейт с известен интерес, бе достатъчно, за да се изплъзне от един виконт, висок шест фута.

Кейт вдигна полите си с около инч — минувачите да вървят по дяволите, в момента не можеше да си позволи да бъде суетна — и отново хукна. Нямаше начин да настигне Нютон, но може би щеше да настигне лорд Бриджъртън, преди да убие Нютон.

Възможността за убийство сигурно вече му бе дошла на ум. Човек трябваше да е светец, за да не пожелае да убие това куче.

А ако и един процент от това, което бе прочела в Уисълдаун, бе вярно, той определено не бе светец.

Кейт преглътна.

— Лорд Бриджъртън — извика тя, с намерението да му каже да спре преследването. Просто трябваше да изчака Нютон сам да се измори. При наличието на крака, дълги едва четири инча, това вероятно щеше да стане скоро. — Лорд Бриджъртън! Можем просто...

Кейт се препъна. Това до Серпентината Едуина ли беше? Присви очи. Наистина бе Едуина, грациозно скръстила ръце пред себе си, а злочестият мистър Бърбрук изглежда поправяше нещо по двуколката си.

Нютон спря на място за момент, забеляза Едуина в същия момент като Кейт и рязко промени посоката с радостен лай, сякаш се насочваше към възлюбената си.

— Лорд Бриджъртън! — извика Кейт отново. — Ето, вижте! Ето...

Антъни се обърна при звука на гласа ѝ и проследи с поглед пръста ѝ, който сочеше към Едуина. Ето защо значи проклетото куче се бе обърнало на деветдесет градуса. Антъни се бе подхлъзнал в калта и почти бе паднал на задните си части, докато се опитваше да повтори резкия завой.

Щеше да убие това куче.

Не, щеше да убие Кейт Шефийлд.

Не, може би...

Приятните размисли на Антъни за отмъщение бяха прекъснати от внезапния вик на Едуина:

— Нютон!

Антъни обичаше да мисли, че е решителен мъж, но когато видя кучето да се хвърля във въздуха към Едуина, направо замръзна от шока. Самият Шекспир не би могъл да измисли по-подходящ завършек на този фарс и всичко се случваше точно пред погледа на Антъни, сякаш със забавена скорост.

И нямаше нищо, което би могъл да стори.

Кучето щеше да удари Едуина право в гърдите. И тя щеше да падне назад.

Право в Серпентината.

— Нееееее! — извика той и се втурна напред, макар да знаеше, че героичните му опити щяха да са безполезни.

Пляс!

— Мили Боже! — възкликна Бърбрук. — Тя е цялата мокра.

— Ами не стой просто така — тросна му се Антъни, като достигна до тях и навлезе във водата. — Направи нещо да помогнеш!

Бърбрук очевидно не разбра какво има предвид, защото остана на мястото си с ококорени очи, докато Антъни се навеждаше, за да хване ръката на Едуина и да я издърпа на крака.

— Добре ли сте? — попита грубо.

Тя кимна, тъй като кихаше и подсмърчаше твърде силно, за да отговори другояче.

— Мис Шефийлд — изръмжа той, като видя Кейт да спира на брега. — Не, не вие — добави, като усети, че Едуина се напруга до него. — Сестра ви.

— Кейт? — попита тя, премигвайки, за да изхвърли мръсната вода от очите си. — Къде е Кейт?

— Абсолютно суха на брега — измърмори той и изкрещя към Кейт. — Хванете проклетото си куче.

Нютон жизнерадостно се бе измъкнал от Серпентината и сега седеше на тревата, щастливо провесил език. Кейт се втурна към него и грабна каишката. Антъни забеляза, че тя пропусна да отвърне на заповедта, която той изстреля. Добре, помисли си злостно. Не би се сетил, че проклетата жена ще прояви достатъчно здрав разум да си държи устата затворена.

Той се обърна към Едуина, която поразително, но успяваше да изглежда прекрасно дори с водата, която се стичаше по нея.

— Позволете ми да ви извадя оттук — каза мрачно и преди тя да има възможност да реагира, я взе на ръце и я отнесе до сухата земя.

— Никога не съм виждал нещо подобно — каза Бърбрук, поклащайки глава.

Антъни не отвърна. Не мислеше, че би могъл да проговори, без да хвърли този идиот във водата. Какво, за бога, си мислеше, замръзнал на място, докато Едуина падаше в езерото, заради онова жалко куче?

— Едуина? — попита Кейт и пристъпи към нея, доколкото каишката на Нютон позволяваше. — Добре ли си?

— Мисля, че сторихте достатъчно — отсече Антъни и се приближи, докато между двамата останаха едва няколко сантиметра.

— Аз? — ахна тя.

— Погледнете я — сопна се той и насочи пръст към сестра ѝ, макар цялото му внимание да бе фокусирано върху Кейт. — Само я погледнете!

— Но това беше инцидент!

— Наистина съм добре! — извика Едуина, леко изплашена от гнева, който пламтеше между двамата. — Студено ми е, но съм добре!

— Виждате ли? — отвърна Кейт, преглъщайки конвулсивно, докато оглеждаше разрошената си сестра. — Беше инцидент.

Той само скръсти ръце и повдигна вежда.

— Не ми вярвате — промълви тя. — Не мога да повярвам, че не ми вярвате.

Антъни не каза нищо. За него бе неразбираемо как е възможно Кейт Шефийлд, при цялото ѝ остроумие и интелигентност, да не завижда на сестра си. И дори да не бе могла да стори нищо, за да предотврати нещастieto, със сигурност фактът, че е суха и се чувства добре, а сестра ѝ изглежда като удавен плъх, ѝ доставяше поне малко удоволствие. Привлекателен плъх, със сигурност, но определено удавен.

Само че Кейт очевидно не бе приключила с разговора.

— Като оставим настрана факта — изрече с презрение тя, — че никога не бих сторила нищо, за да нараня Едуина, то как смятате, че съм организирала това невероятно приключение? — опря свободната си ръка до бузата, имитирайки подигравателно изненада. — О, да, аз знам тайния език на коргитата. Наредих на кучето да изтръгне каишката от ръката ми, а после, тъй като имам трето око и знаех, че Едуина стои точно до Серпентината, та затова казах на кучето — посредством силната ни телепатична връзка, тъй като бе прекалено надалеч, за да чуе гласа ми — да се отправи към Едуина и да я потопи в езерото.

— Сарказмът не ви подхожда, мис Шефийлд.

— На вас нищо не ви подхожда, лорд Бриджъртън.

Антъни се наведе и брадичката му заплашително се издаде напред.

— Жените не трябва да притежават домашни любимци, ако не могат да ги контролират.

— А мъжете не трябва да извеждат на разходка в парка жени с домашни любимци, ако не могат да контролират нито едните, нито другите — изстреля тя в отговор.

Антъни направо усещаше как върховете на ушите му почервяват от едва сдържана ярост.

— Вие, мадам, сте заплаха за обществото.

Тя отвори уста, за да отвърне на обидата, но вместо това просто му предложи една направо плашещо неискрена усмивка, обърна се към кучето и каза:

— Изтръскай се, Нютон.

Нютон погледна пръста ѝ, който сочеше Антъни, покорно се дотъртри няколко стъпки по-близо до него и разтърси цялото си тяло, пръскайки вода навсякъде.

Антъни вдигна ръце към врата ѝ.

— Аз... ще... ВИ УБИЯ! — изрева той.

Кейт бързо се махна от пътя му и застана до Едуина.

— Хайде, хайде, лорд Бриджъртън — подразни го тя, застанала на безопасно място зад подгизналата си сестра. — Няма да ви е от полза да изгубите самообладание пред хубавата Едуина.

— Кейт? — прошепна Едуина напрегнато. — Какво става? Защо си толкова лоша с него?

— А той защо е толкова лош с мен? — изсъска Кейт в отговор.

— Мисля — каза внезапно мистър Бърбрук, — че това куче ме намокри.

— То намокри всички ни — отвърна Кейт. Включително и нея. Но си струваше. О, струваше си да види изражението на изненада и ярост върху лицето на този надут аристократ.

— Вие! — изрева Антъни и гневно насочи пръст към Кейт. — Замълчете!

Кейт запази мълчание. Не беше чак толкова глупава, че да го предизвиква още повече. Изглеждаше така, сякаш главата му ще експлодира всеки момент, а той определено бе изгубил благоприличния си вид от началото на деня. Десният му ръкав бе подгизнал, докато вадеше Едуина от водата, ботушите му изглеждат бяха безвъзвратно съсипани, а останалата част от него бе напръскана с вода благодарение на храбростта на Нютон.

— Ще ви кажа какво ще направим — продължи той с тих, смъртоносен глас.

— Това, което аз трябва да направя — безгрижно каза мистър Бърбрук, очевидно, без да е наясно, че лорд Бриджъртън вероятно ще убие първия, който си отвори устата, — е да довърша поправката на двуколката си. След това ще мога да заведа мис Шефийлд у дома ѝ — посочи Едуина, в случай, че някой не е разбрал за коя мис Шефийлд говори.

— Мистър Бърбрук — процеди Антъни, — знаете ли как се поправя двуколка?

Мистър Бърбрук премигна неколккратно.

— Знаете ли изобщо какво й има на вашата двуколка?

Устата на Бърбрук се отвори и затвори още няколко пъти, преди да каже:

— Имам няколко идеи. Не би трябвало да ми отнеме много време да разбере какъв точно е проблемът.

Кейт се втренчи в Антъни, очарована от вената, която пулсираше на врата му. Никога преди не бе виждала мъж, докаран толкова близо до границата на търпението си. Силно опасявайки се от предстоящата експлозия, тя направи половин крачка зад Едуина.

Не искаше да се смята за страхливка, но чувството за самосъхранение бе нещо съвсем друго.

Виконтът някак си успя да се сдържи и каза с плашещо спокоен глас:

— Ще направим следното.

Три чифта очи се разшириха в очакване.

— Ще отида там... — посочи към една дама и един джентълмен на около двадесет ярда от тях, които се опитваха да не гледат към тях, но не успяваха, — и ще помоля Монтроуз да ми даде на заем каретата си за няколко минути.

— Виж ти — каза Бърбрук и изви врат, — това Джефри Монтроуз ли е? Не съм го виждал от цяла вечност.

Втора вена затуптя, този път на слепоочието на лорд Бриджъртън. Кейт сграбчи ръката на Едуина за морална подкрепа и силно я стисна.

Само че Бриджъртън, за своя чест, не обърна внимание на изключително неуместното прекъсване от страна на Бърбрук и продължи:

— Тъй като той ще се съгласи...

— Сигурен ли сте? — избъбри Кейт.

Кафявите му очи някак си успяха да придобият вид на ледени късчета.

— Дали съм сигурен в какво? — попита рязко.

— Нищо — измърмори тя, готова сама да се ритне. — Моля, продължете.

— Както казвах, тъй като е приятел и джентълмен — изглежда гневно Кейт, — той ще каже „да“ и аз ще заведа мис Шефийлд у дома й, а някой от хората му ще върне каретата на Монтроуз.

Никой не си направи труда да попита за коя мис Шефийлд говори.

— Ами Кейт? — попита Едуина. Все пак двуколката имаше само две места.

Кейт стисна ръката ѝ. Милата, сладка Едуина.

Антъни погледна право към Едуина.

— Мистър Бърбрук ще придружи сестра ви до дома.

— Но аз не мога — каза Бърбрук. — Трябва да поправа двуколката, знаете.

— Къде живеете? — тросна се Антъни.

Бърбрук изненадано примигна и му даде адреса си.

— Ще спра до къщата ви и ще изпратя някой слуга да изчака тук, докато придружите мис Шефийлд до дома ѝ. Ясно ли е? — направи пауза и твърдо изгледа всички, включително кучето. С изключение на Едуина, разбира се, която единствена от присъстващите не предизвикваше избухливостта му.

— Ясно ли е? — повтори той.

Всички кимнаха и планът му бе приведен в действие. Минути по-късно Кейт стоеше и наблюдаваше как лорд Бриджъртън и Едуина се отправят към хоризонта — точно двамата, които се бе заклела дори да не оставя заедно в една стая.

И което бе по-зле, тя бе останала сама с мистър Бърбрук и Нютон.

Отне ѝ само две минути, за да разбере, че от тях двамата Нютон е по-добрият събеседник за разговор.

ГЛАВА 5

„До вниманието на настоящия автор достигна информацията, че мис Катрин Шефийлд се е обидила от факта, че нейният любимец е бил наречен «безименно куче от неопределена порода». Настоящият автор определено е смазан от срам, заради тази колосална и непростима грешка и моли вас, скъпи читателю, да приемете скромното му извинение и да обърнете внимание на първата корекция в историята на настоящата рубрика.

Кучето на мис Катрин Шефийлд е корги. Името му е Нютон, макар да е трудно човек да си представи, че великият изобретател и физик на Англия би оценил обезсмъртяването си под формата на ниско, дебело куче с лоши маниери.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 27 април 1814

До вечерта стана ясно, че Едуина не е преминала незасегната през изпитанието си, колкото и кратко да бе то. Носът ѝ почервения, очите ѝ започнаха да сълзят и за всеки, видял подпухналото ѝ лице дори за секунда, ставаше ясно, че макар да не е сериозно болна, определено има лоша настинка.

Въпреки че тя бе завита в леглото с бутилка гореща вода до краката и лечебна отвара, приготвена от готвачката и поставена на нощното ѝ шкафче, Кейт бе твърдо решена да говори с нея.

— Какво ти каза той на път за вкъщи? — попита тя, седнала на ръба на леглото на сестра си.

— Кой? — отвърна Едуина и със страх подуши лекарството. — Погледни това — каза и го подаде напред. — То пуши.

— Виконтът — изръмжа Кейт. — Кой друг може да е говорил с теб по пътя за вкъщи? И не бъди пъзла. Не пуши, това е просто пара.

— О — Едуина отново го подуши и направи физиономия. — Не мирише като пара.

— Пара е — процеди Кейт и стисна матрака, докато не я заболяха кокалчетата на ръцете. — Какво каза?

— Лорд Бриджъртън? — нехайно попита Едуина. — О, обикновените неща. Знаеш какво имам предвид. Учтив разговор и така нататък.

— Водил е учтив разговор с теб, докато си била вир-вода? — попита Кейт със съмнение.

Едуина колебливо отпи и почти повърна.

— Какво има тук вътре?

Кейт се наведе и помириса съдържанието.

— Мирише малко на женско биле. Струва ми се, че виждам и малко стафиди на дъното — докато душеше, ѝ се стори, че чува дъжд да чука по стъклата на прозорците. — Вали ли?

— Не знам — отвърна Едуина. — Възможно е. Беше доста мрачно, когато слънцето залезе. — Отново погледна колебливо чашата и я остави на масата. — Ако изпия това, знам, че ще ми стане още по-зле — заяви.

— Но какво друго каза? — настоя Кейт и стана, за да погледне през прозореца. Дръпна пердето и надникна навън. Валеше, но слабо и бе прекалено рано да се каже дали дъждът ще бъде придружен от гръмотевици, или от светкавици.

— Кой, виконтът?

Кейт реши, че сигурно е светица, щом се въздържа да не разтърси силно сестра си.

— Да, виконтът.

Едуина сви рамене, очевидно, без да изпитва същия интерес към разговора като Кейт.

— Нищо особено. Пита как съм, разбира се. Кое то бе съвсем в реда на нещата, имайки предвид, че току-що бях потопена в Серпентината. А това, ако смея да добавя, бе абсолютно отвратително. Освен, че беше студена, водата определено не бе и особено чиста.

Кейт прочисти гърлото си и отново седна, подготвяйки се да зададе един много скандален въпрос, който обаче по нейно мнение

трябваше да бъде зададен. Опита се да не показва силния интерес, който бушуваше във вените ѝ и каза:

— Позволи ли си някакво своеволие?

Едуина се облегна назад, а очите се разшириха от изненада.

— Разбира се, че не! — възкликна тя. — Беше съвършеният джентълмен. Наистина, не виждам защо си толкова развълнувана. Разговорът не беше особено интересен. Не мога да си спомня дори половината от онова, което каза.

Кейт само се взря в сестра си, неспособна да повярва, че тя може да е прекарала цели десет минути в разговор с този омразен развратник и това да не е оставило у нея неизличими впечатления. За още по-голяма своя изненада откри, че всяка една ужасна дума, която той ѝ бе казал, бе трайно запечатана в ума ѝ.

— Между другото — добави Едуина, — как прекара с мистър Бърбрук? Отне ти почти час да се върнеш.

Кейт видимо потръпна.

— Толкова зле?

— Сигурна съм, че ще стане добър съпруг на някоя жена — каза Кейт. — Само че не на жена с мозък.

Едуина леко се изкиска.

— О, Кейт, ужасна си.

Кейт въздъхна.

— Зная. Зная. Това бе наистина жестоко от моя страна. Бедният човек е изпълнен с добри чувства. Просто...

— Не е особено изпълнен с мозък — довърши Едуина.

Кейт вдигна вежди. Подобен осъдителен коментар не бе типичен за Едуина.

— Зная. — Тя се усмихна смутено. — Сега аз не съм особено мила. Наистина не трябваше да го казвам, но честно казано, мислех, че ще си умра по време на разходката.

Кейт загрижено се стегна.

— Опасно ли караше?

— Не, изобщо. Причината бе в разговора.

— Скучен?

Едуина кимна, а сините ѝ очи бяха леко озадачени.

— Толкова бе трудно да следвам мисълта му, че бе направо вълнуващо да се опитвам да гадая как работи мозъкът му — закашля

се и добави. — Само че мозъкът ме заболя.

— Значи той няма да е свършения ти съпруг учен — изрече Кейт със снизходителна усмивка.

Едуина продължи да кашля.

— Боя се, че не.

— Може би трябва да пийнеш още малко от онази отвара — предложи Кейт и посочи самотната чаша върху нощната масичка. — Готвачката се кълне, че помага.

Едуина силно поклати глава.

— Има смъртоносен вкус.

Кейт изчака няколко секунди, след това просто трябваше да попита:

— Виконтът каза ли нещо за мен?

— За теб?

— Не, за някое друго мен — направо се тросна Кейт. — Разбира се, че за мен. Колко други хора познаваш, за които бих могла да кажа „мен“?

— Няма нужда да се разстройваш.

— Не съм разстроена...

— Всъщност не, не те спомена.

Кейт внезапно се разстрои.

— Макар да имаше много да каже по адрес на Нютон.

Устните на Кейт леко се разтвориха от изненада. Не бе особено ласкателно да бъдеш пренебрегнат, заради едно куче.

— Уверих го, че Нютон наистина е идеалният любимец и че аз изобщо не съм му ядосана, но той бе достатъчно ядосан вместо мен.

— Колко очарователно — измърмори Кейт.

Едуина грабна една кърпичка и си издуха носа.

— Бих казала, Кейт, че проявяваш доста голям интерес към виконта.

— На практика бях принудена да разговарям с него цял следобед — отвърна Кейт, сякаш това обясняваше всичко.

— Чудесно. Значи си имала възможност да разбереш колко любезен и чаровен може да бъде. Освен това е много богат — Едуина силно подсмъркна и затърси наоколо нова кърпичка. — И макар да мисля, че човек не може да си избере съпруг само заради парите,

имайки предвид липсата ни на средства, би било нехайство да не го взема под внимание, не мислиш ли?

— Ами... — поколеба се Кейт със съзнанието, че Едуина е абсолютно права, придружено от нежелание да каже каквото и да било, което би могло да бъде сметено за одобрение към лорд Бриджъртън.

Едуина вдигна кърпичката към лицето си и доста неженствено издуха носа си.

— Мисля, че трябва да го добавим към нашия списък — каза през запущения си нос.

— Нашият списък — повтори Кейт задавено.

— Да, списъкът с възможни кандидати. Мисля, че той и аз доста си подходдаме.

— Но аз мислех, че искаш учен!

— Исках. Искам. Но ти самата изтъкна малката вероятност да открия истински учен. Лорд Бриджъртън изглежда достатъчно интелигентен. Просто трябва да намеря начин да разбере дали обича да чете.

— Бих се изненадала, ако този грубиян изобщо може да чете — измърмори Кейт.

— Кейт Шефийлд! — възкликна Едуина през смях. — Наистина ли каза това, което ми се стори, че чух?

— Не — дръзко отговори Кейт, тъй като бе ясно, че виконтът може да чете. Но беше абсолютно ужасен във всяко друго отношение.

— Каза го — обвини я Едуина. — Много си лоша, Кейт — усмихна се тя. — Но ме караш да се смея.

Далечен гръм отекна в нощта и Кейт се насили да изобрази усмивка, без да потреперва. Обикновено всичко бе наред, когато гръмотевицата и светкавицата бяха надалеч. Само когато идваха едновременно и то точно над нея, се чувстваше, сякаш ще изскочи от кожата си.

— Едуина — каза Кейт, тъй като трябваше да проведе този разговор със сестра си, а и имаше нужда от нещо, което да отвлича вниманието ѝ от приближаващата буря, — трябва да пропъдиш виконта от ума си. Той определено не е съпруг, който би те направил щастлива. Освен факта, че е ужасен развратник и вероятно ще се перчи с дузина любовници пред лицето ти...

Едуина се намръщи и Кейт реши да преглътне остатъка от изречението и да подчертае тази част.

— Ще го прави! — изрече драматично. — Не четеш ли Уисълдаун? Не слушаш ли това, което говорят майките на останалите млади дами? Тези, които са в обществото вече от няколко години и знаят как стоят нещата. Всички казват, че е ужасен женкар и че единственото му положително качество е доброто отношение към семейството му.

— Е, това е точка в негова полза — изтъкна Едуина, — тъй като съпругата ще бъде част от семейството му, нали?

Кейт почти простена.

— Съпругата не е като кръвните роднини. Мъже, които никога не биха си и помислили да противоречат на майките си, потъпкват чувствата на съпругите си всеки ден.

— А ти откъде знаеш? — попита Едуина.

Кейт зяпна. Не можеше да си спомни кога за последно Едуина бе поставяла под въпрос преценката ѝ за нещо важно, а за съжаление единственият отговор, който ѝ хрумваше, бе:

— Просто знам.

Което, сама трябваше да признае, не беше особено сериозно.

— Едуина — произнесе успокоително тя, решена да насочи разговора в друга посока, — като оставим всичко това настрана, не мисля, че дори би харесала виконта, ако го опознаеш.

— Изглеждаше достатъчно приятен, когато ме доведе вкъщи.

— Защото се е държал по най-добрия възможен за него начин — настоя Кейт. — Разбира се, че е изглеждал приятен. Искане да се влюбиш в него.

Едуина примигна.

— Значи мислиш, че е било преструвка.

— Точно така! — възкликна Кейт, вкопчвайки се в думата. — Едуина, от снощи до този следобед прекарах няколко часа в неговата компания и мога да те убедя, че с мен не се държа по най-добрия възможен начин.

Едуина ахна от ужас и може би съвсем мъничко вълнение.

— Целуна ли те? — промълви.

— Не! — извика Кейт. — Разбира се, че не! Откъде, за бога, ти хрумна тази идея?

— Ти каза, че не се е държал по най-добрия начин.

— Това, което имах предвид — изръмжа Кейт, — бе, че не бе учтив. Нито пък бе приятен. Всъщност бе непоносимо арогантен, ужасно груб и се държеше обидно.

— Това е интересно — измърмори Едуина.

— Изобщо не беше интересно. Беше ужасно!

— Не, не това имах предвид — каза Едуина и замислено се почеса по брадичката. — Много е странно, че се е държал грубо с теб. Трябва да е чул, че ще разчитам на преценката ти, когато си избирам съпруг. Човек би си помислил, че ще е мил с теб. Защо — замисли се, — би се държал противно?

Лицето на Кейт стана тъмночервено, което за щастие не се забелязваше на светлината на свещите, и тя промърмори:

— Каза, че не може да се сдържи.

Устата на Едуина зяпна и за секунда тя остана напълно неподвижна, сякаш времето спря. След това се отпусна на възглавниците и избухна в смях:

— О, Кейт! — произнесе задавено. — Това е чудесно! О, каква бъркотия. О, прекрасно!

Кейт я изгледа ядосано.

— Не е забавно.

Едуина избърса очите си.

— Вероятно е най-забавното нещо, което съм чувала от месец. Или от година! О, мили Боже — закашля се от новия пристъп на смях. — О, Кейт, мисля, че ти, като че ли ми прочисти носа.

— Едуина, това е отвратително.

Едуина вдигна кърпичката към лицето си и си издуха носа.

— Но е вярно — каза триумфално.

— Няма да е за дълго — измърмори Кейт. — На сутринта ще си болна като куче.

— Вероятно си права — съгласи се сестра ѝ, — но, о, колко е забавно! Казал е, че не може да се сдържи? О, Кейт, направо е великолепно.

— Няма нужда да го повтаряш — изръмжа Кейт.

— Знаеш ли, той сигурно е първият срещнат джентълмен от началото на сезона, когото не си успяла да манипулираш.

Кейт стисна силно устни. Виконтът бе използвал същата дума. И двамата бяха прави. Наистина прекарваше сезона в манипулиране на мъже — манипулиране, заради Едуина. И изведнъж не бе съвсем сигурна, че харесва тази майчинска роля, в която се бе оказала.

В която може би сама се бе поставила.

Едуина забеляза смяната на емоциите по лицето на сестра си и веднага започна да се извинява.

— О, Боже — измърмори. — Съжалявам, Кейт! Не исках да те дразня.

Кейт изви вежди.

— Е, добре де, исках да те подразня, но не и да нараня чувствата ти. Нямах представа, че лорд Бриджъртън толкова те е разстроил.

— Едуина, просто не харесвам този мъж. И не смятам, че дори трябва да обмисляш брак с него. Не ме интересува колко пламенно и настоятелно те преследва. От него няма да излезе добър съпруг.

Едуина замълча за момент и след това каза:

— Е, щом ти го казваш, трябва да е вярно. Преценката ти със сигурност никога досега не ме е подвеждала. А и, както каза, си прекарала в компанията му повече време от мен, така че би трябвало да знаеш по-добре.

Кейт изпусна една дълга и зле прикрита въздишка на облекчение.

— Хубаво — каза тя твърдо. — А когато се почувстваш по-добре, ще потърсим по-добър кандидат измежду обожателите ти.

— А може би и ти би могла да си потърсиш съпруг — предложи Едуина.

— Разбира се, аз винаги търся — настоя Кейт. — Какъв е смисълът от сезон в Лондон, ако не търся?

Едуина не изглеждаше сигурна.

— Не мисля, че търсиш, Кейт. Мисля, че само проучваш моите кандидати, а няма причина и ти да не си намериш съпруг. Имаш нужда от собствено семейство. Определено не мога да си представя друга, подходяща да бъде майка от теб.

Кейт прехапа устната си, тъй като не искаше да отговаря прямо на изявлението на Едуина. Зад прекрасните сини очи и съвършено лице, сестра ѝ бе най-схватливия човек, когото познаваше. И беше права. Кейт не си търсеше съпруг. И защо да го прави? Никой не гледаше на самата нея като на кандидатка за брак.

Въздъхна и насочи поглед към прозореца. Бурята изглежда бе преминала, без да се развихри около Лондон. Вероятно трябваше да бъде благодарна и за малките подаръци.

— Защо не се погрижим първо за теб — каза тя накрая, — тъй като и двете сме съгласни, че е по-вероятно да получиш предложение преди мен, и след това ще помислим за моите възможности?

Едуина сви рамене и Кейт разбра, че целенасоченото ѝ мълчание означава, че не е съгласна.

— Много добре — изрече Кейт и се изправи. — Ще те оставя да почиваш. Сигурна съм, че имаш нужда.

Едуина се закашля в отговор.

— И изпий това лекарство! — каза Кейт през смях и се отправи към вратата.

Докато затваряше след себе си, чу Едуина да мърмори:

— Предпочитам да умра.

* * *

Четири дни по-късно Едуина надлежно пиеше лекарството на готвачката, макар не и без мърморене и оплаквания. Здравето ѝ се бе подобрило, но само дотам, че беше почти добре. Все още пазеше леглото, кашляше и бе много раздразнителна.

Мери бе заявила, че Едуина не може да посещава светски събития най-рано до вторник. Кейт прие, че това означава всички да си вземат почивка, тъй като какъв бе смисълът да посещават бал без Едуина, но след като прекара блажено скучни петък, събота и неделя без други занимания, освен четенето и разходките на Нютон, Мери внезапно заяви, че те двете ще посетят музикалната вечеринка на лейди Бриджъртън в понеделник вечер и... — Кейт се опита да я прекъсне с разпалени аргументи защо идеята не е добра — ... решението ѝ е окончателно.

Кейт се предаде сравнително бързо. Наистина нямаше смисъл да продължава да спори, особено след като Мери се завъртя на пети и отмина, веднага след като каза „точка“.

Кейт си имаше някакви стандарти, все пак, и те не включваха водене на спор със затворена врата.

И така в понеделник вечер се оказа облечена в синя коприна, с ветрило в ръка и тя и Мери пътуваха по улиците на Лондон в карета, на път за Бриджъртън Хаус на Гросвенър Скуеър.

— Всички ще се изненадат, когато ни видят без Едуина — каза Кейт, а лявата ѝ ръка си играеше с дантелата на пелерината.

— Ти също си търсиш съпруг — отвърна Мери.

Кейт замълча за момент. Не можеше да спори за това, тъй като, все пак се предполагаше, че е вярно.

— И спри да си мачкаш пелерината — добави Мери. — Цяла вечер ще е сбръчкана.

Ръката на Кейт застина. След това дясната започна ритмично да потупва по седалката, докато Мери не избъбри след няколко секунди:

— Мили Боже, Кейт, не можеш ли да стоиш мирно?

— Знаеш, че не мога.

Мери само въздъхна.

След още едно продължително мълчание, прекъсвано само от потропването на крака ѝ, Кейт добави:

— Едуина ще бъде самотна без нас.

Мери дори не си направи труда да я погледне, докато ѝ отговаряше:

— Едуина има роман за четене. Последният на онази жена, Остин. Дори няма да забележи, че ни няма.

Това също бе вярно. Едуина вероятно нямаше да забележи дори леглото ѝ да се подпалеше, докато бе погълната от четивото.

Затова Кейт каза:

— Музиката вероятно ще е ужасна. След онази работа със Смайт-Смит...

— На музикалната вечеринка на Смайт-Смит свирят дъщерите им — отвърна Мери, а в гласа ѝ започна да се долавя нетърпение. — Лейди Бриджъртън е наела професионална оперна певица, пристигнала от Италия. За нас е чест самият факт, че получихме покана.

Кейт знаеше, без съмнение, че поканата бе за Едуина — тя и Мери бяха включени само от учтивост. Само че Мери започваше да стиска зъби, затова Кейт се зарече да запази мълчание до края на пътуването им.

Което нямаше да е много трудно, тъй като точно в този момент спряха пред Бриджъртън Хаус.

Устата на Кейт зяпна, когато погледна през прозореца.

— Огромна е — едва произнесе.

— Нали? — отвърна Мери и си събра нещата. — Разбрах, че лорд Бриджъртън не живее тук. Макар къщата да му принадлежи, е останал в ергенското си жилище, за да може майка му заедно с братята и сестрите му да живеят в Бриджъртън Хаус. Не е ли внимателно от негова страна?

Внимателен и лорд Бриджъртън не бяха думи, които Кейт би използвала в едно изречение, но въпреки това кимна, прекалено впечатлена от размера и красотата на каменната сграда, за да отправи интелигентен коментар.

Каретата спря и един от прислужниците на Бриджъртън помогна на Мери и Кейт да слязат. Иконом взе поканата им и ги въведе, като пое нещата им и ги насочи към музикалния салон, който беше в края на коридора.

Кейт бе посетила достатъчно внушителни Лондонски къщи, за да не се вторачва открито в скъпата и красива мебелировка, но даже тя бе впечатлена от обстановката, подредена с елегантност и умереност, в стил Адам. Дори таваните бяха произведения на изкуството — бледи нюанси на зелено и синьо, разделени от бяла скулптура, толкова детайлна, че приличаше по-скоро на твърда дантела.

Музикалният салон изглеждаше също толкова прекрасен — стените бяха боядисани в приятно лимонено жълто. Няколко редици кресла бяха подготвени за посетителите и Кейт бързо избута мащехата си по-назад. Наистина нямаше причина да застава така, че да бъде забелязана. Лорд Бриджъртън със сигурност щеше да присъства, ако всички приказки за отдадеността му към семейството бяха верни и, ако Кейт имаше късмет, може би, дори нямаше да забележи присъствието й.

* * *

Точно обратното, Антъни веднага разбра кога Кейт излезе от каретата и влезе в семейния му дом. Беше в кабинета си, сам и с питие

в ръка, преди да се отпрати надолу към годишната музикална вечеринка на майка си. В търсене на усамотение, бе избрал да не живее в Бриджъртън Хаус, докато бе ерген, но все пак имаше кабинет тук. Положението му на глава на семейство Бриджъртън вървеше ръка за ръка със сериозни отговорности, а Антъни обикновено намираще за по-лесно да се справя с тях, когато бе възможно най-близо до семейството си.

Прозорците на кабинета гледаха към Гросвенър Скуеър, затова се забавляваше да наблюдава как пристигат каретите с гости. Когато Кейт Шефийлд пристъпи, вдигна поглед нагоре към Бриджъртън Хаус, показвайки лицето си, както когато се наслаждаваше на топлината на слънцето в Хайд Парк. Светлината от аплиците от двете страни на входната врата проникваше през кожата ѝ и я караше да блести.

А дъхът на Антъни направо спря.

Чашата му се удари в перваза на прозореца с глухо тупване. Това ставаше абсурдно. Не беше склонен да се самозаблуждава дотам, че да вземе присвиването на мускулите си за нещо друго, а не за желание.

По дяволите! Дори не харесваше тази жена. Бе настроена прекалено наставнически, прекалено бе упорита, твърде бързо си правеше заключение. Дори не бе красива — поне в сравнение с някои от дамите в Лондон през този сезон, особено сестра ѝ.

Лицето на Кейт бе твърде издължено, брадичката — твърде издадена, а очите — съвсем малко прекалено големи. Всичко в нея бе твърде нещо си. Дори устата, която постоянно го измъчваше с безкраен поток от обиди и собствени мнения, бе твърде широка. Рядко се случваше да я затвори и да го дари с момент на блажена тишина, но ако се случеше да я погледне точно в тази частица от секундата, тъй като тя не можеше да мълчи по-дълго от това, виждаше само устните ѝ — пълни и нацупени. А ако ги държеше затворени и наистина не говореше, изглеждаха крайно подходящи за целувка.

Подходящи за целувка?

Антъни потръпна. Мисълта да целуне Кейт Шефийлд бе ужасяваща. Всъщност самият факт, че дори си го бе помислил трябваше да е достатъчен, за да го затворят в лудница.

И все пак...

Той се отпусна в един стол.

И все пак я сънуваше.

Случи се след фиаското със Серпентината. Беше ѝ толкова бесен, че едва можеше да говори. Бе цяло чудо, че изобщо успя да каже нещо на Едуина по време на краткия им път до дома ѝ. Успя само да проведе учтив разговор — безсмислени думи, с които толкова бе свикнал, че механично се лееха от устата му.

Това бе истинска благословия, тъй като умът му определено не бе там, където трябваше: концентриран върху Едуина, бъдещата му съпруга.

О, не се бе съгласила да се омъжи за него. Дори не бе попитал, но отговаряше на всички изисквания за съпруга и той вече бе решил, че тя ще е тази, на която накрая ще предложи брак. Беше красива, интелигентна и със спокоен характер. Привлекателна, без да кара кръвта му да кипи. Щяха да прекарат приятни години заедно, но никога нямаше да се влюби в нея. Точно от нея имаше нужда. И все пак...

Антъни се пресегна към питието си и изпи остатъка на веднъж. И все пак сънуваше сестра ѝ. Опита се да не си спомня. Опита се да не си спомня подробностите от съня — топлината и потта — но това бе първото му питие за вечерта и не бе достатъчно, за да отслаби паметта му. И макар да нямаше намерение да пие повече, мисълта да се отпусне в безпаметно забвение му изглеждаше привлекателна.

Всичко би било привлекателно, ако означаваше да не си спомня.

Само че не искаше да пие. Никога не бе прекалявал. Това изглеждаше като игра за младежи и не бе толкова изкусителна, когато човек приближаваше тридесетте. А и дори да решише да потърси временна забрава в бутилката, тя нямаше да дойде достатъчно бързо, за да прогони спомена за нея.

Спомен? Ха. Дори не беше истински спомен. Просто сън, напомни си. Просто сън.

Заспа бързо, когато се върна у дома онази вечер. Съблече се и се кисна в горещата вана почти час, опитвайки се да прогони студа от костите си. Не беше паднал напълно в Серпентината като Едуина, но краката му бяха подгизнали, както и един от ръкавите, а стратегическото изтърсване на Нютон се погрижи нито един инч от тялото му да не остане топъл по време на ветровитото пътуване във взетата назаем карета.

След ваната се промъкна в леглото, без особено да се интересува, че навън е светло и поне още час ще е така. Бе изтощен и имаше намерение да спи дълбоко и без да сънува, както и да не се буди до първите лъчи на зората.

Само че по някое време през нощта тялото му стана неспокойно и изпълнено с копнеж. А предателският му мозък бе завладян от един ужасен образ. Наблюдаваше го сякаш се носеше нависоко и все пак усещаше всичко — как голото му тяло се движи над гъвкаво женско тяло, а ръцете му галят и притискат топла плът. Прекрасната плетеница от ръце и крака, мускусния аромат на две тела, които правят любов — всичко бе там, ярко и страстно, в съзнанието му.

И тогава той се премести. Съвсем малко, може би колкото да целуне безликата жена по ухото. Само че, когато се премести встрани, тя престана да е безлика. Първо се появи гъста къдрица тъмнокестенява коса, която меко се виеше и гъделичкаше рамото му. Той се премести още по-напред...

И я видя.

Кейт Шефийлд.

Събуди се в същата секунда и седна в леглото, разтърсен от ужас. Това бе най-живият еротичен сън, който някога бе имал.

Както и най-лошият му кошмар.

Бясно бе започнал да опипва чаршафите с ръце, уплашен, че може да намери доказателство за страстта, която бе изпитал. Бог да му е на помощ, ако наистина бе стигнал до края, докато сънуваше най-ужасната жена, която познава.

За щастие чаршафите бяха чисти и така, с разтуптяно сърце и тежко дишане, той отново се отпусна на възглавниците — бавно и внимателно, сякаш това би предотвратило повторението на съня.

С часове гледа втрещено тавана — първо спрягаше латински глаголи, а после започна да брои до хиляда, само и само да държи ума си зает с всичко друго, но не и с Кейт Шефийлд.

И изненадващо успя да прогони образа ѝ от съзнанието си и заспа.

Но сега тя се бе върнала. Тук. В дома му.

Мисълта бе плашеща.

И къде, по дяволите, беше Едуина? Защо не придружаваше майка си и сестра си?

Първите звуци от струнния квартет достигнаха до него нехармонични и фалшиви — без съмнение музикантите, които майка му бе наела да акомпанират на Мария Росо, последната певица покорила Лондон, започваха да настройват инструментите си.

Антъни определено не бе казал на майка си, но той и Мария се бяха насладили на една приятна интерлюдия предишния път, когато тя бе в града. Може би трябваше да обмисли дали да не поднови приятелството им. Ако знойната италианка не успееше да излекува болката му, значи нищо нямаше да успее.

Антъни се изправи и изпъна рамене със съзнанието, че изглежда така, сякаш се готви за битка. По дяволите, така се чувстваше. Може би, ако имаше късмет, щеше да успее напълно да избегне Кейт Шефийлд. Не можеше да си представи, че тя би дошла да го заговори. Беше дала ясно да се разбере, че го уважава точно толкова, колкото и той нея.

Да, точно това щеше да направи. Щеше да я избягва. Колко трудно би могло да бъде?

ГЛАВА 6

„Музикалната вечеринка на лейди Бриджъртън определено се оказа музикално събитие, което, както може да ви увери настоящият автор, не важи за всички музикални вечеринки. Гост изпълнителката бе не друга, а Мария Росо — италианско сопрано, която направи дебюта си в Лондон преди две години и се завърна след кратък престой на сцената във Виена.

С гъстата си черна коса и блестящи тъмни очи, външността на мис Росо се оказа толкова прекрасна, колкото и гласът ѝ и не един (всъщност повече от дузина) от така наречените джентълмени на висшето общество с мъка отделяха очи от нейната персона, дори след края на изпълнението ѝ.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 27 април 1814

Кейт разбра точно в кой момент той влезе в стаята.

Опита се да си каже, че това няма нищо общо с повишената ѝ чувствителност към този мъж. Той бе мъчително красив, това безспорно бе вярно. Не можеше да си представи, че някоя жена би пропуснала да го забележи.

Той закъсня. Не много — сопраното бе взела не повече от дузина такта от изпълнението си. Все пак бе достатъчно късно, затова той се опита да бъде тих, докато сядаше в един стол до семейството си. Кейт остана неподвижна на мястото си отзад, сигурна, че не я е видял, докато се настаняваше. Не погледна към нея, а и някои свещи бяха угасени и стаята бе окъпана от романтична, слаба светлина. Сенките, със сигурност, прикриваха лицето ѝ.

Кейт се опита да задържи погледа си върху мис Росо по време на изпълнението ѝ, но настроението ѝ не се подобри от факта, че певицата не отделяше очи от лорд Бриджъртън. Отначало Кейт помисли, че си въобразява вниманието на мис Росо към виконта, но към средата на изпълнението ѝ вече нямаше съмнение. Мис Росо отправяше с очи огнена покана към него.

Кейт не знаеше защо това я дразни толкова много. Все пак, това бе само още едно доказателство, че той наистина е безнравственият развратник, за какъвто го бе считала. Би трябвало да се чувства самодоволна. Би трябвало да се чувства отмъстена.

Вместо това усещаше само разочарование. Чувството силно и неприятно се бе промъкнало около сърцето ѝ и тя леко се сниши в стола си.

Когато изпълнението приключи, не можа да не забележи, че певицата, след като грациозно прие аплодисментите, безсрамно се отправи към виконта и му предложи една от прелъстителните си усмивки — усмивка, която Кейт така и нямаше да усвои дори една дузина оперни певици да се опитваха да я научат. Тази усмивка бе достатъчно красноречива, за да се сбърка.

Мили Боже, на този мъж не му се налагаше да преследва жените. Те направо падаха в краката му.

Беше направо отвратително. Наистина, абсолютно отвратително.

И все пак, Кейт не можеше да спре да гледа.

Лорд Бриджъртън предложи на оперната певица мистериозна полуусмивка. След това се протегна и прибра една къдрица от гарвановочерната ѝ коса зад ухото.

Кейт потръпна.

Сега пък се беше навел напред и шепнеше нещо в ухото ѝ. Кейт усети как собствените ѝ уши се напрягат в тази посока, но бе очевидно, че е невъзможно да чуе нещо от това разстояние.

И все пак, наистина ли бе престъпление човек да е малко любопитен? И...

Мили Боже, врата ѝ ли целуваше? Със сигурност не би го направил в дома на майка си. Е, технически Бриджъртън Хаус вероятно бе негов дом, но майка му живееше тук, както и много от братята и сестрите му. Наистина, би трябвало да знае по-добре. Малко благоприличие в присъствието на семейството му не би било излишно.

— Кейт? Кейт?

— Аха! Да? — Кейт направо подскочи и се обърна с лице към Мери, която я наблюдаваше с определено раздражено изражение.

— Престани да гледаш виконта — изсъска Мери.

— Аз не... е, добре, гледах, но ти видя ли го? — прошепна напрегнато Кейт. — Той е безсрамен.

Отново хвърли поглед към него. Все още флиртуваше с Мария Росо и очевидно не се интересувахе кой ги вижда...

Устните на Мери се стиснаха в линия, преди да каже:

— Сигурна съм, че поведението му не е наша работа.

— Разбира се, че е наша работа. Той иска да се ожени за Едуина.

— Не знаем това със сигурност.

Кейт отново премисли всички разговори с лорд Бриджъртън.

— Бих казала, че шансовете са много, много големи.

— Е, спри да го гледаш. Сигурна съм, че не иска да има нищо общо с теб след фиаското в Хайд Парк. А и тук има много благородни господа. Добре ще е да спреш да мислиш през цялото време за Едуина и да започнеш самата ти да се оглеждаш наоколо.

Кейт усети как раменете ѝ увисват. Самата мисъл да опита да привлече ухажор бе изтощителна. А и всички се интересуваха от Едуина. И макар да не искаше да има нищо общо с виконта, все пак я заболя, когато Мери каза, че е сигурна, че той не иска да има нищо общо с нея.

Мери сграбчи ръката ѝ и я стисна по начин, който не предполагаше протести.

— Хайде, Кейт — изрече тихо. — Да вървим да поздравим домакинята.

Кейт преглътна. Лейди Бриджъртън? Трябваше да се срещне с лейди Бриджъртън? Майката на виконта? Сякаш не бе достатъчно трудно да повярва, че съществува като него изобщо има майка.

Само че възпитанието си бе възпитание и без значение колко ѝ се искаше на Кейт да се измъкне в коридора и да си отиде, знаеше, че трябва да благодари на домакинята за организирането на подобно чудесно изпълнение.

И то наистина бе чудесно. Колкото и да не ѝ се искаше да го признае, особено след като въпросната жена се бе облегла на виконта, Мария Росо имаше глас на ангел.

Ръката на Мери твърдо направляваше Кейт, докато достигне предната част на салона и изчака реда си да се запознае с виконтесата. Беше прекрасна жена с руса коса и светли очи и доста дребна, за да е създала такива едри синове. Покойният виконт сигурно е бил висок мъж, реши Кейт.

Накрая достигнаха началото на малката тълпа и виконтесата хвана ръката на Мери.

— Мисис Шефийлд — изрече топло, — какво удоволствие е да ви видя отново. Толкова беше приятна срещата ни на бала на Хартсайд миналата седмица. Много съм доволна, че сте решили да приемете поканата ми.

— Не бихме и мечтали да прекараме вечерта някъде другаде — отвърна Мери. — Мога ли да ви представя дъщеря си? — посочи към Кейт, която пристъпи напред и направи реверанс.

— Удоволствие е да се запозная с вас, мис Шефийлд — каза лейди Бриджъртън.

— И за мен е чест — отговори Кейт.

Лейди Бриджъртън посочи младата дама, застанала до нея.

— А това е дъщеря ми, Елоиз.

Кейт топло се усмихна на момичето, което изглеждаше на същата възраст като Едуина. Елоиз Бриджъртън имаше същия цвят на косата като по-големите си братя, но лицето ѝ бе огряно от широка, приятелска усмивка.

— Как сте, мис Бриджъртън? — каза Кейт. — Това първия ви сезон ли е?

Елоиз кимна.

— Ще бъда представена в обществото чак догодина, но майка вече ми позволява да присъствам на подобни събития, когато се състоят в Бриджъртън Хаус.

— Какъв късмет — отвърна Кейт. — Щеше да е хубаво ако бях посетила няколко бала миналата година. Всичко бе толкова ново за мен, когато пристигнахме през пролетта. Мозъкът ми се обърква само при опита да запомня имената на всички.

Елоиз се ухили.

— Всъщност сестра ми Дафни направи своя дебют преди две години и винаги ми описваше всичко и всички в такива детайли, че имам чувството, че вече познавам почти всеки.

— Дафни най-голямата ви дъщеря ли е? — обърна се Мери към лейди Бриджъртън.

Виконтесата кимна.

— Омъжи се за херцога на Хейстингс миналата година.

Мери се усмихна.

— Сигурно сте била доволна.

— Наистина. Той е херцог, но, което е по-важно, е добър човек и обича дъщеря ми. Надявам се само и останалите ми деца да си намерят толкова добри партньори. — Лейди Бриджъртън изви глава леко настрани и отново се обърна към Кейт. — Разбирам, мис Шефийлд, че сестра ви не е била в състояние да присъства тази вечер.

Кейт успя да сдържи един стон. Очевидно Лейди Бриджъртън вече подготвяше Антъни и Едуина за пътя към олтара.

— Боя се, че миналата седмица хвана настинка.

— Нищо сериозно, надявам се? — каза виконтесата на Мери, както би се обърнала една майка към друга.

— Не, изобщо — отвърна Мери. — Всъщност тя почти оздравя, но реших, че трябва да си почине още ден, преди да започне да излиза. Няма да ѝ е от полза да се разболее отново.

— Разбира се, че няма — лейди Бриджъртън замлъкна и после се усмихна. — Е, това е твърде зле. Така очаквах да се запозная с нея. Казва се Едуина, нали?

Кейт и Мери кимнаха едновременно.

— Чух, че е прекрасна — още докато произнасяше думите, лейди Бриджъртън се обърна към сина си, който флиртуваше като луд с италианската оперна певица, и се намръщи.

Кейт усети нещо да се бунтува в стомаха ѝ. Според последните издания на Уисълдаун, лейди Бриджъртън бе тръгнала на мисия да ожени сина си. И макар виконтът да не изглеждаше като човек, който би се пречупил пред желанието на майка си, или на когото и да било друго, Кейт имаше чувството, че лейди Бриджъртън би могла да упражни сериозен натиск, ако пожелае.

След още няколко минути, проведени в любезен разговор, Мери и Кейт оставиха лейди Бриджъртън да обърне внимание на останалите си гости. Скоро ги заговори мисис Федърингтън, която, като майка на три неомъжени дъщери, винаги имаше достатъчно много неща за

разказване. През цялото време, докато набитата жена им досаждаше, погледът ѝ не напусна лицето на Кейт.

Тя веднага започна да обмисля възможностите за бягство.

— Кейт! — избумтя мисис Федърингтън. Отдавна бе започнала да се обръща на малки имена към семейство Шефийлд. — Каква изненада е да те видя тук.

— И защо, мисис Федърингтън? — изненадано попита тя.

— Със сигурност си прочела Уисълдаун тази сутрин.

Кейт слабо се усмихна. Трябваше или да направи това, или да потрепери.

— О, имате предвид дребния инцидент с кучето ми?

Веждите на мисис Федърингтън подскочиха с половин инч нагоре.

— От това, което чувам, е било повече от „дребен инцидент“.

— Беше маловажно — твърдо каза Кейт, макар, в интерес на истината, да ѝ бе трудно да не изръмжи на любопитната жена. — И трябва да кажа, че не ми е приятно, че лейди Уисълдаун нарича Нютон куче от неопределена порода. Той е чистокръвно корги.

— Наистина не беше важно — каза Мери, притекла се на помощ на Кейт най-накрая. — Изненадана съм, че дори е заслужило да бъде споменато в рубриката.

Кейт се усмихна възможно най-любезно на мисис Федърингтън, макар да беше наясно, че и тя, и Мери лъжат през зъби. Потапянето на Едуина и на лорд Бриджъртън — почти — в Серпентината не бе „маловажен“ инцидент, но след като лейди Уисълдаун не бе намерила за необходимо да описва всички детайли, Кейт нямаше намерение да запълва пропуските.

Мисис Федърингтън отвори уста и рязко си пое въздух, което подсказа на Кейт, че се подготвя за дълъг монолог относно важността на доброто държание — или добрите обноски, или доброто възпитание, или доброто нещо си, каквато и да беше темата за деня — затова бързо избъбри:

— Искате ли да ви донеса лимонада?

Двете матрони се съгласиха и ѝ благодариха и Кейт се измъкна. Когато се върна, им се усмихна невинно и каза:

— Имам само две ръце затова ще трябва да отида да взема чаша и за себе си.

С тези думи си тръгна.

Спря за кратко до масата за лимонада, в случай, че Мери я гледа и после бързо излезе от стаята към коридора, където се отпусна на една тапицирана пейка на около десет ярда от музикалния салон, нетърпелива да си поеме въздух. Лейди Бриджъртън бе оставила френските прозорци на музикалния салон отворени към малката градина зад къщата, но тълпата бе толкова голяма, че бе задушно въпреки лекия бриз отвън.

Остана на мястото си няколко минути, доволна, че останалите гости не бяха решили да се пръснат из коридора. Чу един определен глас леко да се издига над бърборенето на тълпата, последван от музикален смях и с ужас осъзна, че лорд Бриджъртън и бъдещата му любовница излизат от салона и идват в коридора.

— О, не — простена тихо. Последното, което желаше, бе виконтът да я открие седнала сама в коридора. Знаеше, че е сама, защото така иска, но той вероятно щеше да реши, че е избягала от сбирката, заради някакъв светски провал и цялото висше общество споделя мнението му за нея — че е нахална и непривлекателна заплаха за обществото.

Заплаха за обществото? Кейт стисна зъби. Щеше да мине много, много дълго време, преди да му прости тази обида.

И все пак — бе уморена и не искаше да се изправя срещу него точно сега, затова вдигна полите си с няколко инча, за да не се спъне и се вмъкна през вратата, която бе точно до пейката. Ако имаше късмет, той и любовницата му, щяха да отминат и тя можеше да се върне в музикалния салон — този път нямаше да има победител.

Кейт бързо се огледа, след като затвори вратата. На бюрото имаше запален свещник и когато очите ѝ привикнаха с полумрака, осъзна, че това е някакъв кабинет. По стените имаше лавици отрупани с книги, но не толкова, че да си помисли, че е в библиотеката на Бриджъртън. В стаята изпъкваше присъствието на масивно дъбово бюро. Върху него на спретнати купчинки лежаха документи, а на попивателната имаше перо и мастилница.

Очевидно кабинетът не бе просто за красота. Някой наистина работеше тук.

Кейт се отправи към бюрото, победена от любопитството си, и леко прокара пръсти по дървения ръб. Въздухът носеше лек мирис на

мастило и може би едва доловим аромат на изпушена лула.

И все пак, реши тя, стаята бе чудесна. Удобна и практична. Човек би могъл да прекарва тук часове в мързеливо размишление.

Точно когато се облягаше на бюрото, наслаждавайки се на самотата, чу ужасен звук.

Чу завъртането на дръжката на вратата.

Отчаяно ахна и се вмъкна под бюрото. Сви се в празното пространство и благодари на Бога, че бюрото е солидно, а не почива само на четири самотни крака.

Заслуша се, като едва дишаше.

— Но аз чух, че тази година най-накрая ще видим как прочутия лорд Бриджъртън ще попадне в брачния капан — достигна до нея изкусителен женски глас.

Кейт прехапа устни. Изкусителният женски глас имаше италиански акцент.

— И къде чухте това? — долови гласа на виконта, последван от още едно завъртане на дръжката.

Кейт затвори очи в агония. Беше уловена в капан в кабинета с двама любовници. Животът просто нямаше как да стане по-лош от това.

Е, можеше да я открият. Това би било по-лошо. Странно, че това не я накара да се почувства по-добре в сегашното си положение.

— Целият град говори, милорд — отвърна Мария. — Всички казват, че сте решил да се установите и да си изберете булка.

Последва тишина, но Кейт можеше да се закълне, че го чува да свива рамене.

Долови стъпки, навярно любовниците се приближиха един до друг, а след това Бриджъртън измърмори:

— Вероятно е крайно време.

— Разбивате сърцето ми, знаете ли?

Кейт помисли, че ще повърне.

— Хайде, хайде, скъпа ми синьорина — звук от устни върху кожа, — и двамата знаем, че сърцето ви е невъзможно да бъде засегнато, от което и да е мое действие.

Чу се шумолене, което Кейт реши, че е от престорено свенливото отдръпване на Мария, последвано от:

— Не съм склонна да си играя игрички, милорд. Не търся брак, разбира се — това би било глупаво, но следващият път, когато си избира покровител, ще бъде — как да се изразя — дългосрочно.

Още стъпки. Може би Бриджъртън отново скъсяваше дистанцията помежду им?

Гласът му бе нисък и дрезгав, когато каза:

— Опасявам се, че не виждам къде е проблемът.

— Съпругата ви може да види проблем.

Бриджъртън се засмя.

— Единствената причина човек да се откаже от любовницата си, е, ако обича жена си. Тъй като не възнамерявам да си избирам съпруга, в която може да се влюбя, не виждам причина да се отказвам от удоволствието, което носи една прекрасна жена като вас.

„И вие искате да се ожените за Едуина?“ Кейт едва не изкрещя. Наистина, ако не се бе свила като жаба, с ръце, обвити около глезените, вероятно щеше да изскочи като Фурия^[1] и да се опита да го убие.

Последваха неразбираеми звуци, които Кейт искрено се молеше да не представляват прелюдия към нещо значително по-интимно. След момент обаче гласът на виконта се чу ясно:

— Искате ли нещо за пиене?

Мария измърмори нещо в знак на съгласие и решителните стъпки на Бриджъртън проехтяха по пода все по-близо и по-близо докато...

О, не.

Кейт видя гарафата на перваза точно срещу скривалището ѝ. Ако задържеше лицето си обърнато към прозореца, докато наливаше, можеше да не я забележи, но ако се обърнеше дори наполовина...

Тя замръзна. Напълно се вкамени. Абсолютно спря да диша.

С широко отворени и немигащи очи — клепачите издаваха ли някакъв звук? — наблюдаваше с абсолютен и неподправен ужас как Бриджъртън се появява в полезрението ѝ. Атлетичната му фигура изглеждаше изненадващо добре, погледната от пода.

Чашите леко се чукнаха, когато ги остави и дръпна запушалката на гарафата, за да налее по два пръста от кехлибарената течност във всяка от тях.

Не се обръщай. Не се обръщай.

— Всичко наред ли е? — извика Мария.

— Чудесно — отвърна Бриджъртън, макар да изглеждаше леко разсеян. Вдигна чашите, измърмори си нещо и тялото му леко започна да се обръща.

Продължавай да вървиш. Продължавай да вървиш.

Ако се отдалечаваше, докато се обръща, за да стигне до Мария, тя щеше да е в безопасност. Само че, ако се обърне и тръгне след това, Кейт можеше да се счита за мъртва.

Не се съмняваше, че той щеше да я убие. Честно казано бе изненадана, че не се бе опитал да го стори миналата седмица при Серпентината.

Той бавно започна да се обръща. И продължи. Но не тръгна.

Кейт се опита да се сети за всички причини, поради които да умреш на двадесет и една, не бе чак толкова лошо.

* * *

Антъни бе съвсем наясно защо доведе Мария Росо в кабинета си. Със сигурност никой пълнокръвен мъж не можеше да остане безчувствен към прелестите на Мария. Тя имаше сочно тяло, опияняващ глас и той от опит знаеше, че ласките ѝ имаха същия невероятен ефект.

Само че, още в момента, в който докосна копринената гарвановочерна коса, пое пълните ѝ, нацупени устни и усети как мускулите му се стягат при спомена за други пълни части на тялото ѝ, още в този момент знаеше, че я използва.

Не изпитваше вина, че ще я използва заради собственото си удоволствие. В това отношение тя правеше същото. Но поне биваше компенсирана за това — дали с няколко бижута, месечна издръжка или наем на модерна градска къща в модерна, но не прекалено, част на града.

Не, ако се чувстваше неспокоен и объркан, ако му се искаше да пробие с юмрук някоя тухлена стена, то беше, защото чрез Мария искаше да прогони кошмара за Кейт Шефийлд от ума си. Не искаше никога повече да се събужда толкова възбуден и измъчен, знаейки, че

причината е Кейт Шефийлд. Искаше да потъне в някоя друга жена, докато споменът за онзи сън не се разпръсне и не изчезне напълно.

Тъй като, Бог му бе свидетел, никога нямаше да осъществи точно тази еротична фантазия. Дори не харесваше Кейт Шефийлд. Мисълта да я отведе в леглото го караше да се облива в студена пот, макар в същото време да го пронизваше желание.

Не, единственият начин този сън да стане реалност, бе, ако не е на себе си от треска... а вероятно и тя трябваше да не е на себе си... или може би ако и двамата бяха изоставени на пуст остров или бяха осъдени и ги очакваше екзекуция на сутринта или...

Антъни потръпна. Това просто нямаше да се случи.

Но, по дяволите, тази жена го бе омагьосала. Не можеше да има друго обяснение за този сън, по-точно кошмар, а и дори сега можеше да се закълне, че долавя уханието ѝ. Тази подлудяваща комбинация от лилии и сапун, примамливият аромат, който незабелязано го бе обгърнал, докато бяха на разходка в Хайд Парк миналата седмица.

Сега стоеше и наливаше чаша от най-хубавото уиски на Мария Росо — една от малкото му познати жени, които умееха да ценят както хубавото уиски, така и дяволското опиянение, което го следваше, а единственото, което усещаше, бе проклетият аромат на Кейт Шефийлд. Знаеше, че тя е в къщата и беше почти готов да убие майка си заради това, но това вече бе абсурдно.

— Всичко наред ли е? — извика Мария.

— Чудесно — отвърна Антъни, а гласът му прозвуча напрегнато дори в неговите уши. Започна да си тананика — винаги го правеше, за да се успокои.

Обърна се и понечи да направи стъпка напред. Все пак Мария го чакаше.

Само че отново усети този проклет аромат. Лилии. Можеше да се закълне, че са лилии. И сапун. Лилиите бяха интригуващи, но сапунът имаше смисъл. Практична жена като Кейт Шефийлд би се търкала редовно със сапун.

Кракът му се поколеба във въздуха и стъпката напред се оказа малка, вместо обичайната му широка крачка. Не можеше да избяга от уханието, затова продължи да се обръща, като носът му инстинктивно насочваше очите към място, на което нямаше как да има лилии и все пак уханието идваше оттам.

И тогава я видя.

Под бюрото му.

Това беше невъзможно.

Със сигурност бе кошмар. Ако затвореше очи и отново ги отвореше, тя определено щеше да изчезне.

Той примигна. Тя все още бе там.

Кейт Шефийлд, най-подлудяващата, дразнеща, дяволска жена в цяла Англия, се бе свила като жаба под бюрото му.

Цяло чудо бе, че не изпусна уискито.

Очите им се срещнаха и той видя как нейните се разширяват от паника и страх. Добре, помисли си зловещо. Трябваше да се страхува. Щеше да ѝ смъкне проклетата кожа от бой.

Какво, по дяволите, правеше там? Потапянето в мръсната вода на Серпентината не беше ли достатъчно за кръвожадната ѝ душа? Не беше ли доволна от опитите си да осуети ухажването на сестра ѝ? Трябваше ли и да го шпионира?

— Мария — каза спокойно той и тръгна към бюрото, докато не настъпи ръката на Кейт. Не я настъпи силно, но чу как изписка.

Това му достави неизмеримо удовлетворение.

— Мария — повтори. — Внезапно си спомних, че има някои спешни дела, с които трябва да се заема незабавно.

— Точно тази вечер? — попита тя подозрително.

— Боя се, че да. Оох!

Мария примигна.

— Извика ли?

— Не — излъга Антъни, опитвайки се да не се задави с думата. Кейт си бе свалила ръкавицата и бе обвила ръка около коляното му, забивайки нокти в кожата му през панталоните. И то силно.

Поне се надяваше да са ноктите ѝ. Можеше да са зъбите.

— Сигурен ли си, че всичко е наред? — попита Мария.

— Да... съв... — каквато и част на тялото си да забиваше Кейт в крака му, то тя потъна още по-дълбоко. — ... сем. — Последната част прозвуча по-скоро като вой и той ритна с крак напред, удряйки нещо, което като че ли бе стомахът ѝ.

Обикновено Антъни би умрял, преди да удари жена, но това изглежда наистина бе извънредна ситуация. Всъщност му достави немалко удоволствие да я ритне, докато бе на земята.

Все пак хапеше крака му.

— Позволи ми да те изпратя до вратата — обърна се той към Мария и освободи глезена си от Кейт.

Само че очите на Мария бяха любопитни и тя направи няколко крачки напред.

— Антъни, под бюрото ти някакво животно ли има?

Антъни се изсмя.

— Би могло да се каже.

Юмрукът на Кейт се стовари върху крака му.

— Куче ли е?

Антъни сериозно се замисли дали да не отговори утвърдително, но дори той не бе толкова жесток. Кейт очевидно оцени неприсъщия за него такт и пусна крака му.

Той се възползва от това, за да се измъкне бързо иззад бюрото.

— Дали ще проявя непростима грубост — попита, като отиде до Мария и хвана ръката ѝ, — ако те изпратя само до вратата, а не до музикалния салон?

Тя се засмя — нисък, зноен звук, който трябваше да го прелъсти.

— Аз съм голямо момиче, милорд. Мисля, че мога да се справя с краткото разстояние.

— Прощавате ли ми?

Тя прекрачи през вратата, която той държеше отворена.

— Подозирам, че няма жена, която би отказала прошка на тази усмивка.

— Вие сте рядко срещана жена, Мария Росо.

Тя отново се засмя.

— Очевидно не достатъчно рядко.

Тя грациозно се понесе по коридора и Антъни решително затвори вратата. След това, сякаш някакъв дявол го подтикна, завъртя ключа и го сложи в джоба си.

— Вие — прогърмя гласът му, докато вземаше разстоянието до бюрото с няколко дълги крачки. — Покажете се.

Тъй като Кейт не се измъкна достатъчно бързо, той се наведе хвана я за подмишницата и я изправи на крака.

— Обяснете — изсъска той.

Краката на Кейт почти се огънаха, когато кръвта отново нахлу в коленете ѝ, които бяха сгънати почти четвърт час.

— Беше случайно — каза и се вкопчи в ръба на бюрото за опора.

— Странно как тези думи излизат от устата ви все по-често.

— Вярно е — възрази тя. — Седях в коридора и... — тя се задави. Той бе пристъпил напред и бе много, много близо. — Бях седнала в коридора — повтори с треперлив и дрезгав глас, — и чух, че идвате. Просто се опитвах да избегна срещата с вас.

— И затова нахлухте в личния ми кабинет?

— Не знаех, че е вашият кабинет. Аз... — Кейт затаи дъх. Беше се приближил още повече — широките му ревери вече бяха само на няколко инча от корсажа на роклята ѝ. Знаеше, че тази близост е целенасочена, че той иска да я сплаши, а не да я прелъсти, но това изобщо не успокои бесния ритъм на сърцето ѝ.

— Мисля, че може би сте знаели, че това е моят кабинет — измърмори той и прокара показалеца си по бузата ѝ. — Може би изобщо не сте искала да ме избегнете. — Кейт конвулсивно преглътна, отдавна бе пропуснала момента, в който можеше да възстанови спокойствието си.

— Ммммм? — пръстът му се спусна към линията на челюстта ѝ. — Какво ще отговорите на това?

Устните на Кейт се разтвориха, но не можеше да каже и дума, дори животът ѝ да зависеше от това. Той не носеше ръкавици — вероятно ги бе свалил по време на рандевуто си с Мария — и докосването на голата му кожа до нейната ѝ оказваше такова въздействие, сякаш контролираше цялото ѝ тяло. Поемаше си въздух, когато той спираше и забравяше да го прави, когато се движеше. Не се съмняваше, че сърцето ѝ бие в унисон с пулса му.

— Може би — прошепна той толкова близо, че дъхът му помилва устните ѝ, — сте искали нещо съвсем друго.

Кейт се опита да поклати глава, но мускулите ѝ отказаха да се подчинят.

— Сигурна ли сте?

Този път главата ѝ я предаде и леко се поклати. Той се усмихна и двамата разбраха, че бе спечелил.

[1] Богиня на отмъщението в древногръцката митология. — Б.пр.

ГЛАВА 7

„Сред присъстващите на музикалната вечеринка на лейди Бриджъртън бяха и мисис Федърингтън с трите си по-големи дъщери Прудънс, Филипа и Пенелопе, никоя, от които не бе облечена в цвят, подходящ за тена ѝ. Мистър Найджъл Бърбрук, който, както обикновено, говореше много, макар никой, освен Филипа Федърингтън да не му обръщаше внимание, и, разбира се, мисис Шефийлд и мис Катрин Шефийлд.

Настоящият автор предполага, че поканата за семейство Шефийлд е включвала и мис Едуина Шефийлд, но тя не присъства. Лорд Бриджъртън изглеждаше в добро настроение, въпреки отсъствието на по-младата мис Шефийлд, но за съжаление, майка му бе разочарована.

Но пък склонността на лейди Бриджъртън към сватовничество е легендарна и тя вероятно се вихри на свобода сега, когато дъщеря ѝ се омъжи за херцога на Хейстингс.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 27 април 1814

Антъни знаеше, че сигурно е полудял. Не можеше да има друго обяснение. Имаше намерение да я изплаши, да я ужаси, да я накара да разбере, че никога не би могла и да се надява да се меси в делата му и да спечели, а вместо това...

Вместо това я целуна.

Първоначалното му намерение бе да я стресне, затова се приближаваше все по-близо, докато тя, невинната, се изплашеше от присъствието му. Нямахме откъде да знае какво е да има мъж толкова близо до себе си, че да усеща как топлината на тялото му прониква

през дрехите ѝ, толкова близо, че да не знае къде свършва неговият дъх и започва нейният.

Нямаше да разпознае първите пробождания на желание, нито щеше да разбере каква е тази топлина, която започваше да се вихри в самата сърцевина на съществуването ѝ.

А тя бе там. Можеше да го види изписано на лицето ѝ.

Само че в своята невинност никога нямаше да разбере това, което опитните му очи разбираха веднага. Щеше да знае само, че той е надвиснал над нея, че е по-силен, по-властен и че тя е направила ужасна грешка, като е нахлула в личното му убежище.

Щеше да спре точно до тук и да я остави разтревожена и без дъх, но когато помежду им остана едва инч, привличането стана твърде силно. Уханието ѝ бе прекалено омайващо, звукът от дишането ѝ — твърде възбуждащ. Внезапно желанието, което искаше да запали в нея, започна да го изгаря, а горещите му нокти се впиха в тялото му от глава до пети. Пръстът, който се плъзгаше по бузата ѝ, само за да я измъчва, каза си, внезапно се превърна в ръка, която обхваща тила ѝ, докато устните му се спускат към нейните в експлозия на гняв и желание.

Тя задавено ахна и той се възползва от разтварянето на устните ѝ, за да плъзне език между тях. Стоеше вцепенена в ръцете му, но това бе по-скоро от изненада, отколкото заради нещо друго, затова Антъни продължи с атаката и позволи на едната си ръка да се спусне по гърба ѝ, за да обхване нежната извивка на дупето ѝ.

— Това е лудост — прошепна в ухото ѝ, но не направи опит да я пусне.

Отговорът ѝ бе неразбираем, объркан стон и тялото ѝ стана малко по-податливо в ръцете му, позволи му да я придърпа още по-близо до себе си. Знаеше, че трябва да спре, знаеше, че изобщо не биваше да започва, но кръвта му кипеше от копнеж и я усещаше толкова...

Толкова добре.

Той простена и устните му се отделиха от нейните, за да вкусят леко солената кожа на врата ѝ. Имаше нещо в нея, което я караше да му пасва, както никоя друга жена преди, сякаш тялото му бе открило нещо, което разумът напълно отказваше да приеме.

Нещо в нея бе... както трябва.

Усещането бе както трябва. Уханието. Вкусът също. Той знаеше, че ако съблече всичките ѝ дрехи и я вземе върху килима на кабинета си, щеше да пасне идеално под него, около него — точно както трябва.

На Антъни му се струваше, че когато не спори с него, Кейт Шефийлд, като нищо, може да се окаже най-прекрасната жена в цяла Англия.

Ръцете ѝ, които бяха уловени в прегръдката му, бавно се размърдаха и дланите ѝ колебливо се долепиха до гърба му. След това помръднаха устните ѝ. Движението бе съвсем леко, едва доловимо върху челото му, но тя определено го целуваше.

Ниско, триумфално ръмжене излезе от гърлото на Антъни и той се върна на устните ѝ, за да я целуне бурно, предизвиквайки я да продължи с това, което бе започнала.

— О, Кейт — простена и я побутна назад, докато тя не се опря на ръба на бюрото. — Боже, вкусът ти е невероятен.

— Бриджъртън? — Гласът ѝ трепереше и думата прозвуча по-скоро като въпрос.

— Не казвай нищо — промълви той. — Каквото и да правиш, не казвай нищо.

— Но...

— Нито дума — притисна пръст към устните ѝ, за да я прекъсне. Последното, което желаше, бе тя да развали този чудесен момент, като си отвори устата и започне да спори.

— Но аз... — положи ръце на гърдите му и се оттласна назад, оставяйки го да се олюлява задъхано.

Антъни изруга и то доста цветисто.

Кейт избяга, не чак в другия край на стаята, а до високото кресло — достатъчно далеч, за да е извън обсега на ръцете му. Сграбчи облегалката, а след това го заобиколи, като вероятно мислеше, че ще е добре, ако помежду им има някаква солидна мебел.

Виконтът не изглеждаше в много добро настроение.

— Защо го направихте? — изрече тя с тих глас, почти шепот.

Той сви рамене и внезапно видът му стана по-малко ядосан и по-скоро безразличен.

— Защото исках.

Кейт просто го зяпна за момент, неспособна да повярва, че той може да даде толкова кратък отговор на един, макар и просто изказан,

но наистина сложен въпрос. Накрая избъбри:

— Не може да сте искали.

Той се усмихна. Бавно.

— Но исках.

— Но вие не ме харесвате!

— Вярно е — съгласи се той.

— И аз не ви харесвам.

— Така казвате — заяви той любезно. — Ще трябва да повярвам на думата ви, тъй като преди няколко секунди това не бе толкова очевидно.

Кейт усети как бузите ѝ се зачервяват от срам. Бе отвърнала на порочната му целувка и се мразеше за това почти толкова, колкото мразеше и него, че започна всичко това.

Само че той не трябваше да ѝ се надсмива. Това бе поведение на мерзавец. Тя стисна стола, докато кокалчетата ѝ побеляха, без да е сигурна дали го използва като защита срещу Бриджъртън, или за да възпре самата себе си да не се втурне напред и да го удуши.

— Няма да ви позволя да се ожените за Едуина — произнесе много тихо.

— Не — измърмори той и бавно тръгна напред, докато не стигна до другата страна на стола, — не съм и мислел, че ще го сторите.

Брадичката ѝ леко се повдигна.

— А аз със сигурност няма да се омъжа за вас.

Той постави ръце на страничните облегалки на стола, наведе се напред и лицето му се озова само на няколко инча от нейното.

— Не си спомням да съм ви молил.

Кейт се дръпна назад.

— Но вие току-що ме целунахте!

Той се изсмя.

— Ако предлагам брак на всяка жена, която съм целувал, отдавна да са ме хвърлили в затвора за многоженство.

Кейт усети, че започва да трепери и се облегна на стола.

— Вие, сър — почти изкрещя, — нямате чест.

Очите му блеснаха и едната му ръка се стрелна напред, за да улови брадичката ѝ. Държа я така няколко секунди, за да я принуди да срещне погледа му.

— Това — каза със смъртоносен глас, — не е вярно и ако бяхте мъж, щях да ви извикам на дуел заради тези думи.

Кейт остана неподвижна като че ли цяла вечност, с очи, приковани в неговите, а кожата на бузата ѝ гореше там, където я държаха силните му пръсти. Накрая направи едничкото нещо, което се бе заклела, че никога няма да стори с този мъж.

Помоли го.

— Моля ви — прошепна, — пуснете ме.

Той го направи, ръката му я освободи с изненадваща решителност.

— Приемете извинението ми — каза с глас, който звучеше съвсем леко... изненадано?

Не, това бе невъзможно. Нищо не би могло да изненада този мъж.

— Нямах намерение да ви нараня — добави той меко.

— Така ли?

Той леко поклати глава.

— Не. Може би да ви уплаша, но не и да ви нараня.

Кейт отстъпи назад с треперещи крака.

— Вие сте само един женкар — каза, като ѝ се искаше в гласа ѝ да се усеща малко повече презрение и по-малко трепет.

— Знам — отвърна той и сви рамене. Напрегнатият огън в очите му намаля до леко веселие. — Такава е природата ми.

Кейт направи още една крачка назад. Нямахше сили да се опитва да следва резките промени в настроението му.

— Сега си тръгвам.

— Вървете — изрече той вежливо и махна към вратата.

— Не можете да ме спрете.

Той се усмихна.

— Не бих си и мечтал.

Тя започна да се отдръпва, като бавно вървеше заднишком, сякаш се боеше, че ако го изпусне от поглед и за секунда, той ще ѝ се нахвърли.

— Тръгвам си — повтори ненужно.

Само че, когато ръката ѝ бе на инч от дръжката на вратата, той се обади:

— Предполагам, че ще ви видя следващия път, когато посетя Едуина.

Кейт направо побеля. Не че можеше сама да види лицето си, разбира се, но за първи път в живота си усети как кръвта се оттича от кожата ѝ.

— Казахте, че ще я оставите намира — изрече обвинително.

— Не — отговори той и безочливо се облегна на стола. — Казах, че не мисля, че е вероятно вие да ми „позволите“ да се оженя за нея. Което няма особено значение, тъй като нямам намерение да ви оставя да направлявате живота ми.

Кейт внезапно се почувства така, сякаш в гърлото ѝ е заседнало гюле.

— Но не е възможно вие да искате да се ожените за нея, след като вие... след като аз...

Той направи няколко крачки към нея.

— След като вие ме целунахте?

— Аз не... — думите изгаряха гърлото ѝ, защото бяха очевидна лъжа. Тя не бе започнала целувката, но накрая бе участвала в нея.

— О, хайде, мис Шефийлд — каза той, изправи се и скръсти ръце. — Нека не тръгваме по този път. Не се харесваме, това е вярно, но аз ви уважавам по някакъв странен, извратен начин и знам, че не сте лъжкия.

Тя не отвърна. Наистина, какво би могла да каже? Как можеше да отговори човек на изявление, което съдържаше думите „уважавам“ и „извратен“?

— Вие отвърнахте на целувката — произнесе той с лека, доволна усмивка. — Не с особено голям ентусиазъм, трябва да призная, но това щеше да е въпрос на време.

Тя поклати глава, неспособна да повярва, че чува това.

— Как може да говорите подобни неща по-малко от минута след като заявихте намерението си да ухажвате сестра ми?

— Това леко ще обърка плановете ми, признавам — изкоментира той развеселено замислено сякаш обмисляше покупката на нов кон или си избираше вратовръзка.

Може би причината бе в небрежната му поза или в начина, по който поглаждаше брадичката си, сякаш размишляваше над въпроса, но нещо запали фитила в Кейт и, без изобщо да помисли, тя се втурна

напред, сякаш всички бесове на света се бяха вселили в душата ѝ, хвърли се върху него и започна да го удря с юмруци по гърдите.

— Никога няма да се ожените за нея! — изкрещя. — Никога! Чувате ли ме?

Той вдигна ръка, за да предпази лицето си от един удар.

— Трябва да съм глух, за да не ви чуя.

След това внезапно улови китките ѝ и задържа ръцете ѝ неподвижно, докато тялото ѝ се извиваше и тресеше от гняв.

— Няма да ви позволя да я направите нещастна. Няма да ви позволя да ѝ съсипете живота — продължи тя, а думите засядаха в гърлото ѝ. — Тя е прекрасна и достойна, и чиста. И заслужава нещо по-добро от вас.

Антъни я гледаше внимателно, очите му следяха лицето ѝ, което силата на гнева някак си бе направило красиво. Бузите ѝ бяха зачервени, очите ѝ блестяха от сълзи, които тя се бореше да сдържи и той започна да се чувства, сякаш бе най-големият мерзавец на света.

— Е, мис Шефийлд — каза меко. — Вярвам, че наистина обичате сестра си.

— Разбира се, че я обичам — избухна тя. — Защо мислите, че толкова се старая да я държа далеч от вас? Мислите, че го правя за забавление? Защото мога да ви уверя, милорд, че мога да измисля много други неща, които са по-забавни от това да съм затворена в кабинета ви.

Той грубо пусна китките ѝ.

— Бих си помислила — каза тя като търкаше зачервената си, наранена кожа, — че любовта ми към Едуина е единственото нещо у мен, което ще разберете с абсолютна яснота. Вие, който се предполага, че сте толкова отдаден на семейството си.

Антъни не отговори, само я гледаше и се чудеше дали в тази жена не се крие много повече от това, което бе решил в началото.

— Ако вие бяхте брат на Едуина — каза Кейт със смъртоносна точност, — щяхте ли да ѝ позволите да се омъжи за мъж като вас?

Той замълча за дълго, достатъчно, за да може тишината да му се стори странна. Накрая отвърна:

— Това няма нищо общо.

За нейна чест тя не се усмихна. Не започна да злорадства и не се надсмя. Когато проговори, думите ѝ бяха тихи и верни:

— Мисля, че получих отговор на въпроса си.

След това се обърна на пети и се отдалечи.

— Сестра ми — каза той достатъчно силно, за да я спре по пътя към вратата, — се омъжи за херцога на Хейстингс. Запозната ли сте с репутацията му?

Тя спря, но не се обърна.

— Говори се, че е силно отдаден на жена си.

Ангъни се изсмя.

— Значи не познавате репутацията му. Поне не отпреди да се ожени.

Кейт бавно се извърна.

— Ако се опитвате да ме убедите, че поправилите се женкари са най-добрите съпрузи, няма да успеете. Точно в тази стая, преди по-малко от петнадесет минути, вие казахте на Мария Росо, че не виждате причина да се отказвате от любовница заради съпругата си.

— Мисля, че казах, че това се случва, само ако човек обича жена си.

Забавен звук се чу откъм носа ѝ — не точно изсумтяване — и бе повече от очевидно, поне в този момент, че тя не изпитва никакво уважение към него. Силно развеселена, попита:

— А вие обичате ли сестра ми, лорд Бриджъртън?

— Разбира се, че не — отвърна той, — и никога не бих обидил интелигентността ви, като отговоря другояче. Но — изрече високо, за да предотврати прекъсването, което бе сигурен, че ще последва, — познавам сестра ви само от седмица. Не виждам причина да не вярвам, че няма да започна да я обичам, ако прекараме много години в свещен брак.

Тя скръсти ръце.

— Защо ли не мога да повярвам и на дума, излизаща от вашата уста?

Той сви рамене.

— Определено не знам — само че знаеше. Самата причина да избере Едуина за съпруга бе, защото знаеше, че никога нямаше да я заобича. Харесваше я, уважаваше я и бе уверен, че тя ще бъде чудесна майка за наследниците му, но никога нямаше да я обича. Просто я нямаше искрата.

Тя поклати глава с разочарование в очите. По някаква причина това го накара да се чувства по-малко мъж.

— И аз не ви смятах за лъжец — произнесе меко. — Женкар и развратник и може би още доста други неща, но не и лъжец.

Антъни почувства думите ѝ като удари. Нещо неприятно сграбчи сърцето му — нещо, което го караше да му се иска да избухне, да я нарани или поне да ѝ покаже, че тя няма власт да го наранява.

— О, мис Шефийлд — извика с доста жесток глас, — няма да стигнете далеч без това.

Преди тя да успее да реагира, той бръкна в джоба си, извади ключа за кабинета и го хвърли към нея, като нарочно се целеше в краката ѝ. Тъй като не бе предупредена, рефлексите ѝ не бяха достатъчно бързи и тя протегна ръце да хване ключа, но нямаше никакъв шанс. Ръцете ѝ глухо плеснаха една в друга и звукът бе последван от падането на ключа на килима.

Тя остана на място за момент, втрещена в ключа и той разбра точно в кой момент тя осъзна, че намерението му изобщо не е било тя да го хване. Остана напълно неподвижна и после вдигна очи към неговите. В тях блестеше омраза, както и нещо по-лошо.

Презрение.

Антъни се почувства така, сякаш го удрят в корема. Пребори се с абсурдния импулс да скочи напред, да грабне ключа от килима и падайки на едно коляно да ѝ го подаде, да се извини за поведението си и да помоли за прошка.

Само че нямаше да направи нито едно от тези неща. Не искаше да поправя стореното, не искаше тя да има добро мнение за него, тъй като онази неуловима искра, която толкова очевидно липсваше между него и сестра ѝ, за която смяташе да се ожени, сега пращеше и пламтеше толкова силно, че вероятно стаята трябваше да е светла като слънчев ден.

А нямаше нищо, което би могло да го изплаши повече от това.

Кейт остана неподвижна много по-дълго, отколкото той бе предполагал — очевидно ѝ бе омразна мисълта да коленичи пред него дори заради ключа, който би ѝ осигурил бягството, което толкова силно желаше.

Антъни се насили да се усмихне, сведе поглед към пода и отново вдигна очи към лицето ѝ.

— Не искате ли да си тръгнете, мис Шефийлд? — попита твърде любезно той.

Видя как брадичката ѝ потрепери и тя конвулсивно преглъща. След това рязко се наведе и грабна ключа.

— Никога няма да се ожените за сестра ми — закле се с тих, напрегнат глас, от който костите му се вледениха. — Никога.

След това с решително щракване на ключалката излезе.

* * *

Два дни по-късно Кейт все още бе бясна. Не помогна особено и фактът, че в следобеда след музикалната вечеринка пристигна голям букет цветя за Едуина с картичка с надпис:

„С пожеланията ми за бързо възстановяване. Изминалата вечер бе наистина скучна без блестящото ви присъствие.

Бриджъртън“

Мери ахка и охка над бележката — въздиша колко е поетична и прекрасна, как това били думи на един наистина поразен мъж. Само че Кейт знаеше истината. Бележката бе по-скоро обида към нея, отколкото комплимент за Едуина.

„Наистина скучна“, беснееше, вперила поглед в бележката, която бе поставена на видно място на масата в дневната, и се чудеше как би могла да представи накъсването ѝ на дребни парченца като инцидент. Може и да не знаеше много за сърдечните дела и отношенията между мъжете и жените, но бе готова да заложи живота си, че каквото и да бе почувствал виконтът през онази нощ в кабинета, то не бе скука.

Все пак не бе дошъл на посещение. Кейт не можеше да си представи защо, тъй като да изведе Едуина на разходка би било още по-голяма плесница от бележката. В моментите, в които въображението ѝ се развихряше най-силно, ѝ се искаше да се ласкае с

мисълта, че той не се беше отбивал, защото се страхуваше да се срещне с нея, но знаеше, че това очевидно не е вярно.

Този мъж не се страхуваше от никого. Най-малко от една обикновена стара мома, която вероятно бе целунал поради смесица от любопитство, гняв и съжаление.

Кейт отиде до прозореца и се загледа към Милнър Стрийт — това не бе най-живописната гледка в Лондон, но поне я спираше да се взира в бележката. Това, което наистина я съсипваше, бе съжалението. Надяваше се, че каквото и да бе довело до тази целувка, любопитството и гнева надвишаваха съжалението.

Не мислеше, че би могла да понесе той да я съжالياва.

Само че Кейт нямаше много време да разсъждава и какво можеше или не можеше да означава, тъй като същият следобед — следобедът с цветята — пристигна покана, много по-обезпокоителна от всичко, което би могъл да направи самият лорд Бриджъртън. Изглежда присъствието на семейство Шефийлд бе желано на едно парти в провинцията, което съвсем спонтанно бе организирано след седмица от лейди Бриджъртън.

Майката на самия дявол.

Нямаше начин Кейт да се измъкне от това. Само земетресение, придружено от ураган, комбинирани с торнадо биха могли да спрат Мери да не се появи на входната врата с Едуина след себе си, а нито едно от тях не бе вероятно да се случи в Англия, макар Кейт все още да таеше надежда за урагана, стига той да не включваше гръмотевици и светкавици. А Мери със сигурност не би позволила на Кейт да остане сама в Лондон. Да не говорим, че Кейт никога нямаше да позволи на Едуина да отиде без нея.

Виконтът не притежаваше скрупули. Вероятно щеше да целуне Едуина, точно както бе целунал и Кейт и тя не можеше да си представи, че Едуина би имала късмета да устои на подобни действия. Вероятно щеше да го приеме за много романтично и да се влюби в него на момента.

Дори на Кейт ѝ бе трудно да запази самообладание, когато устните му бяха върху нейните. За един блажен момент бе забравила всичко. Не усещаше нищо, освен изключителното чувство, че е ценена и желана — не, нужна — а това бе наистина опияняващо усещане.

Бе почти достатъчно, за да накара една дама да забрави, че мъжът, който я целува, е безполезен негодник.

Почти... но не съвсем.

ГЛАВА 8

„Както знае всеки редовен читател на настоящата рубрика, в Лондон има две групи, които завинаги ще останат върли противници: Амбициозните Мамички и Заклетите Ергени.

Амбициозната Мамичка има дъщеря на възраст за женене, а Заклетият Ерген не желае съпруга. Същината на конфликта би трябвало да е очевидна за всеки с половин мозък или с други думи около петдесет процента от читателската аудитория на настоящия автор.

Настоящият автор все още не е виждал списъка с гости за партито в провинцията, организирано от лейди Бриджъртън, но информирани източници твърдят, че всяка благородна млада дама на възраст за женене ще присъства в Кент следващата седмица.

Това не е изненада за никого. Лейди Бриджъртън никога не е крила желанието си да види синовете си подходящо оженени. Това чувство я прави любимка на групата на Амбициозните Мамички, които отчаяно гледат на братята Бриджъртън като на Заклети Ергени от най-лошия вид.

Ако човек може да има доверие на книгите за залози, то поне един от братята Бриджъртън ще чуе сватбените камбани преди края на годината.

Колкото и да е трудно за настоящия автор да се съгласи с книгите за залози, които все пак се пишат от мъже и следователно са изначално погрешни, все пак трябва да се присъедини към това предсказание.

Лейди Бриджъртън скоро ще има снаха, но коя ще бъде тя и за кой брат ще се окаже омъжена, о, любезни читателю, това все още е неизвестно.“

„Хроники на висшето общество“

Лейди Уисълдаун, 29 април 1814

Седмица по-късно Антъни бе в Кент, по-точно в личния си кабинет, и очакваше началото на партито, което майка му организираше.

Беше видял списъка с гости. Не можеше да има и съмнение, че майка му е решила да се заеме с това по една-единствена причина: да ожени един от синовете си, по възможност него. Обри Хол, наследственото имение на семейство Бриджъртън, щеше да се изпълни до максимум с благородни млади дами, коя от коя по-прекрасни и по-празноглави. За да изравни резултата, лейди Бриджъртън със сигурност трябваше да покани и известен брой джентълмени, но никой от тях нямаше да бъде с по-голямо богатство или по-добро положение от синовете ѝ, с изключение на малкото от тях, които бяха женени.

Майка му, печално си помисли Антъни, никога не е била известна с деликатността си. Поне що се отнася до добруването на децата ѝ, по-точно според нейното определение за добруване.

Не бе изненадан да види, че покана е била изпратена и на госпожиците Шефийлд. Майка му бе споменала, и то няколко пъти, колко много харесва мисис Шефийлд и той бе принуждаван да изслуша теорията ѝ на тема „Добрите родители имат добри деца“ твърде често в миналото, за да знае точно какво означава това.

Всъщност почувства примирено доволство при вида на името на Едуина в списъка. Нямаше търпение да ѝ предложи и да приключи с това. Изпитваше известно безпокойство, заради онова, което се бе случило с Кейт, но като че ли нямаше кой знае какво да се направи по въпроса, освен ако не искаше да си прави труда да търси друга кандидат-булка.

Което той не желаше. Щом веднъж вземеше решение, което в този случай бе да се ожени, не виждаше причина да се бави с изпълнението му. Отлагаха хора, които имаха по-дълъг живот пред себе си. Антъни може и да успяваше да избегне капана на брака почти цяло десетилетие, но след като вече бе решил, че е време за булка, не виждаше особен смисъл да протака.

Ожени се, създай поколение и умри. Такъв бе животът на английските благородници, дори на тези, на които бащите и чичовците им не се бяха споминали внезапно, съответно на тридесет и осем и тридесет и четири.

Очевидно единственото, което можеше да стори на този етап, бе да избягва Кейт Шефийлд. Вероятно трябваше и да се извини. Нямахше да е лесно, тъй като последното, което искаше, бе да показва смирение пред тази жена, но шепотът на съвестта му се бе надигнал до мрачен рев и знаеше, че тя заслужава думата „Съжалявам“.

Вероятно заслужаваше и повече, но Антъни не желаше да се замисля какво може да е това повече.

Без да се брои, че ако не отидеше да разговаря с нея, тя щеше да се противопоставя на брака между него и Едуина до последния си дъх.

Очевидно бе време да предприеме нещо. Ако изобщо съществуваше такова нещо като романтично място за предложение за женитба, то това бе Обри Хол. Построен през ранния осемнадесети век от топъл жълт камък, той бе удобно разположен сред голяма зелена поляна, заобиколен от шестдесет акра паркове, цели десет, от които представляваха цветни градини. По-късно през лятото розите щяха да разцъфнат, но сега лехите бяха покрити с лилави зюмбюли и прекрасни лалета, които майка му бе внесла от Холандия.

Антъни се втренчи през прозореца, където древни брястове величествено издигаха снага около къщата. Те хвърляха сянка върху алеята и на него му харесваше да си мисли, че карат имението да изглежда по-скоро част от природата, отколкото да прилича на другите провинциални домове на аристокрацията — сътворени от човешка ръка паметници на богатство, положение и власт. Имаше няколко езера, поточе и безброй хълмове и падини, всяка част от които криеше специални спомени от детството му.

И от баща му.

Антъни затвори очи и въздъхна. Обичаше да се връща у дома в Обри Хол, но познатите гледки и ухания му напомняха за баща му толкова ясно, че бе направо болезнено. Дори сега, почти дванадесет години след смъртта на Едмънд Бриджъртън, Антъни все още очакваше да го види как се показва иззад ъгъла, а най-малкото дете на семейство Бриджъртън крещи от удоволствие на раменете му.

Този образ накара Антъни да се ухили. Детето на раменете му можеше да е момче или момиче — Едмънд никога не пренебрегваше, което и да е от децата си, що се отнася до носенето на конче. Но независимо кой бе застанал на желаното място на върха на света, те винаги бяха преследвани от някоя бавачка, настояваща тези глупости да престанат веднага, защото мястото на детето е в детската стая, а не на раменете на баща му.

— О, татко — промълви Антъни и вдигна поглед към портрета на Едмънд, който бе поставен над камината, — как, за бога, бих могъл да бъда достоен за постиженията ти?

А това със сигурност бе най-голямото постижение на Едмънд Бриджъртън — да създаде семейство, изпълнено с любов и смях и всичко останало, което толкова често липсваше в живота на аристокрацията.

Антъни се извърна от портрета на баща си и отиде до прозореца, за да наблюдава пристигащите екипажи. Следобедът бе изпълнен с постоянно прииждащи карети и всяка от тях сякаш водеше нова млада дама с очи, светнали от щастие, заради получената покана за партито на Бриджъртън.

Лейди Бриджъртън не решаваше често да изпълни дома си в провинцията с гости, затова когато го правеше, това бе събитието на сезона.

Макар, в интерес на истината, никой от семейство Бриджъртън да не прекарваше вече много време в Обри Хол, Антъни подозираше, че майка му страда от същата болест като него — спомени за Едмънд иззад всеки ъгъл. По-малките деца имаха малко спомени от мястото, тъй като бяха отгледани предимно в Лондон. Те със сигурност не си спомняха дългите разходки през полето или ходенето за риба, или къщичката на дървото.

Хаясинт, която сега бе само на единадесет, никога не бе лежала в прегръдките на баща си. Антъни се бе опитал да запълни празнината, доколкото можа, но знаеше, че е само бледа сянка.

С уморена въздишка той се облегна на рамката на прозореца и се опита да реши дали иска да си налее питие, или не. Стоеше загледан в поляната, с поглед в нищото, когато една карета, определено поскромна от останалите, се зададе по алеята. Не че в нея имаше нещо лошо, очевидно бе стабилна и добре изработена, но ѝ липсваха

позлатените гербове, които красяха всички останали екипажи и сякаш се друсаше малко повече от останалите.

Това бяха семейство Шефийлд, осъзна Антъни. Всички други от списъка с гости притежаваха значително състояние. Само на семейство Шефийлд би се наложило да наемат карета за сезона.

Когато един от прислужниците на семейство Бриджъртън, облечен в стилна синя ливрея, скочи да отвори вратата, навън излезе Едуина Шефийлд — истинско видение в бледожълта рокля за път и подходяща шапка. Антъни не бе достатъчно близо, за да види ясно лицето ѝ, но бе лесно да си го представи. Вероятно бузите ѝ бяха меки и розови, а изключителните ѝ очи отразяваха цвета на безоблачното небе.

Следващата, която се показва, бе мисис Шефийлд. Едва когато тя застана до Едуина, той осъзна колко много си приличат. И двете бяха чаровно грациозни и дребнички, а когато говореха, можеше да се види, че се държат еднакво. Извивката на главата им бе същата, както и стойката и изражението.

Едуина нямаше да изгуби красотата си с времето. Това определено бе добро качество за една съпруга, макар да не бе вероятно — Антъни печално хвърли поглед към портрета — да бъде наоколо, за да я види.

Накрая излезе Кейт.

И Антъни осъзна, че досега е сдържал дъха си.

Тя не се движеше като другите две Шефийлд. Те бяха изящни, облягаха се на прислужника и поставяха ръка в неговата с грациозно извиване на китката.

Кейт от друга страна, почти скочи долу. Пое предложената ръка на лакея, но не изглеждаше да има нужда от неговата помощ. Веднага щом краката ѝ докоснаха земята, тя изпъна гръб и вдигна лице, за да огледа фасадата на Обри Хол. Всичко в нея бе прямо и директно и Антъни не се и съмняваше, че ако бе достатъчно близо, за да се вгледа в очите ѝ, те щяха да са абсолютно откровени.

Но когато го видеше, щяха да се изпълнят с презрение и може би малко омраза.

И това всъщност бе единственото, което той заслужаваше. Един джентълмен не можеше да се отнесе с дама, както той се бе отнесъл с Кейт Шефийлд, и да очаква тя да запази добро отношение към него.

Кейт се извърна към майка си и сестра си и каза нещо, което разсмя Едуина, а Мери снизходително се усмихна. Антъни осъзна, че не е имал голяма възможност да наблюдава трите заедно. Те бяха истинско семейство, всяка се чувстваше удобно в присъствието на останалите. Между тях имаше топлина, която човек можеше да види по лицата им, докато разговаряха. Беше наистина впечатляващо, особено след като знаеше, че Мери и Кейт не са кръвни роднини.

Той започваше да осъзнава, че има връзки, които са по-силни от кръвните. За тези връзки той нямаше място в живота си. Затова, когато се женеше, лицето зад воала трябваше да бъде това на Едуина Шефийлд.

* * *

Кейт очакваше да бъде впечатлена от Обри Хол, но не и да бъде очарована.

Къщата бе по-малка от представите ѝ. О, беше много, много по-голяма от всичко, което някога бе имала честта да нарече свой дом, но провинциалното имение не бе тромаво чудовище, издигащо се над околността като някой поставен по погрешка средновековен замък.

Напротив, Обри Хол изглеждаше почти уютно. Думата сякаш бе странна, за да се опише къща с поне петдесет стаи, но чаровните му кули и амбразури го караха да изглежда като излязло от приказка, особено на фона на следобедното слънце, което караше жълтия камък да сияе с почти червен блясък. В Обри Хол нямаше нищо строго и помпозно и Кейт моментално го хареса.

— Не е ли прекрасно? — прошепна Едуина.

Кейт кимна.

— Достатъчно прекрасно, че да накара една седмица, прекарана в компанията на онзи ужасен човек, да изглежда почти поносима.

Едуина се разсмя, а Мери се смръщи, но дори тя не успя да се сдържи да не се усмихне. Все пак каза, хвърляйки поглед към прислужника, който бе заобиколил каретата, за да свали багажа им:

— Не бива да говориш подобни неща, Кейт. Човек никога не знае кой го слуша, а и не подобава да приказваш така за нашия домакин.

— Не се бой, не ме е чул — отвърна Кейт. — А и мислех, че лейди Бриджъртън е домакинята ни. Все пак тя отпрати поканата.

— Но домът е на виконта — отговори Мери.

— Много добре — съгласи се Кейт и посочи Обри Хол с драматичен жест. — От момента, в който прекрача в тези свещени помещения, ще бъда цялата изтъкана от сладост и светлина.

Едуина изсумтя.

— Тази гледка определено ще си струва да се види.

Мери изгледа Кейт знаещо.

— „Сладост и светлина“ важи и за градините — каза.

Кейт само се усмихна.

— Наистина, Мери, ще се държа по най-добрия възможен начин, обещавам.

— Просто направи всичко възможно да избягваш виконта.

— Ще го сторя — обеща Кейт. Докато той прави всичко възможно да избягва Едуина.

До тях се появи един прислужник и посочи с ръка към преддверието.

— Ако обичате, заповядайте вътре — каза той. — Лейди Бриджъртън няма търпение да посрещне гостите си.

Трите Шефийлд веднага се обърнаха и се отправиха към входната врата. Докато изкачваха стълбите, Едуина се наклони към Кейт с дяволита усмивка и прошепна:

— Тук започват сладостта и светлината, сестричке.

— Ако не бяхме на публично място — отвърна Кейт също толкова тихо, — можеше да се наложи да те ударя.

Лейди Бриджъртън бе в главното фоайе, когато влязоха и Кейт видя украсени с панделки подгъви на рокли да изчезват нагоре по стълбите, докато пристигналите с предходната карета се качваха към стаите си.

— Мисис Шефийлд! — извика лейди Бриджъртън и тръгна към тях. — Колко е чудесно да ви видя. И мис Шефийлд — добави като се обърна към Кейт. — Толкова се радвам, че успяхте да се присъедините към нас.

— Беше мило от ваша страна да ни поканите — отвърна Кейт. — А и наистина е удоволствие да напуснем града за седмица.

Лейди Бриджъртън се усмихна.

— По сърце сте момиче от провинцията, нали?

— Боя се, че е така. Лондон е вълнуващ и винаги си заслужава да бъде посетен, но предпочитам зелените поля и свежия въздух на провинцията.

— Синът ми е същият — каза лейди Бриджъртън. — О, прекарва времето си в града, но една майка знае истината.

— Виконтът? — попита Кейт със съмнение в гласа. Той изглеждаше такъв абсолютен развратник, а всеки знаеше, че естествената среда на всеки развратник бе градът.

— Да, Антъни. Живеехме предимно тук, когато бе дете. Отивахме в Лондон за сезона, разбира се, тъй като обичам да посещавам партита и балове, но никога за повече от няколко седмици. Едва след смъртта на съпруга ми заживяхме предимно в града.

— Съжалявам за загубата ви — промълви Кейт.

Виконтесата се обърна към нея с тъжни очи.

— Много мило от ваша страна. Няма го вече от много години, но все още усещам липсата му всеки ден.

Кейт усети как една бучка засяда в гърлото ѝ. Спомняше си колко много се обичаха Мери и баща ѝ и разбра, че се намира в присъствието на жена, която е познала истинската любов. Внезапно се натъжи. Защото Мери бе загубила съпруга си, а виконтесата също бе загубила нейния и...

И може би най-вече, защото тя самата вероятно никога нямаше да познае блаженството на истинската любов.

— О, станахме толкова сантиментални — внезапно каза лейди Бриджъртън и се усмихна прекалено жизнерадостно, докато се обръщаше към Мери, — а аз дори още не съм се запознала с другата ви дъщеря.

— Не сте ли? — попита Мери и сбърчи вежди. — Предполагам, че е вярно. Едуина нямаше възможност да посети музикалната ви вечеринка.

— Разбира се, виждала съм ви отдалеч — каза лейди Бриджъртън на Едуина и ѝ подари една ослепителна усмивка.

Мери ги представи и Кейт не можа да не забележи оценяващия начин, по който лейди Бриджъртън огледа Едуина. Нямаше никакво съмнение. Бе решила, че тя щеше да е чудесна добавка към семейството ѝ.

След още малко лейди Бриджъртън им предложи чай, докато багажът им бъде пренесен до стаите, но те отклониха поканата, тъй като Мери бе уморена и искаше да си почине.

— Както желаете — рече лейди Бриджъртън и направи знак на една камериерка. — Роуз ще ви покаже стаите. Има ли нещо друго, което бих могла да направя за вас, преди да се оттеглите?

Мери и Едуина поклатиха отрицателно глава и Кейт понечи да ги последва, но в последния момент избъбри:

— Всъщност, бих искала да ви попитам нещо.

Лейди Бриджъртън топло се усмихна.

— Разбира се.

— Когато пристигахме, забелязах, че имате изключителни цветни градини. Може ли да ги разгледам?

— Значи сте и градинар? — запита лейди Бриджъртън.

— Не много добър — призна Кейт, — но мога да оценя един експерт.

Виконтесата се изчерви.

— За мен ще е чест да разгледате градините. Те са моята гордост и радост. Сега нямам голямо участие в тях, но когато Едмънд бе ж... — спря и прочисти гърлото си. — Тоест, когато прекарвахме повече време тук, винаги бях в пръст до лактите. Това абсолютно подлудяваше майка ми.

— Както и градинаря, предполагам — каза Кейт.

Усмивката на лейди Бриджъртън премина в смях.

— О, наистина! Той бе ужасен. Постоянно повтаряше, че единственото, което жените знаели за цветята, било как да ги приемат като подарък. Само че той имаше най-зеления палец, който можете да си представите, затова се научих да се примирявам с него?

— И той се научи да се примирява с вас?

Лейди Бриджъртън се усмихна дяволито.

— Не, всъщност никога не свикна, но аз не позволих това да ме спре.

Кейт се ухили и инстинктивно изпита нежност към по-възрастната жена.

— Но не ме оставяйте да ви задържам повече — каза лейди Бриджъртън. — Позволете на Роуз да ви заведе горе, за да се настаните. А, мис Шефийлд — каза тя на Кейт, — ако желаете, бих се

радвала да ви разведа из градините по-късно тази седмица. Боя се, че точно сега съм твърде заета да посрещам гости, но с удоволствие ще ви отделя време при друг случай.

— Бих се радвала, благодаря ви — каза Кейт и тя, Едуина и Мери последваха камериерката по стълбите.

Антъни се показа от позицията си зад съвсем леко откренатата врата и се отпрати към майка си.

— Семейство Шефийлд ли те видях да поздравяваш? — попита, макар много добре да знаеше отговора. Все пак кабинетът му беше твърде далеч, за да може да чуе разговора, затова реши, че един бърз въпрос ще е на място.

— Точно така — отвърна Вайълет. — Такова чудесно семейство, не мислиш ли?

Антъни само изсумтя.

— Толкова се радвам, че ги поканих.

Антъни не каза нищо, макар да имаше намерение пак да изсумти.

— Те бяха добавени в последния момент в списъка за гости.

— Не го знаех — измърмори той.

Вайълет кимна.

— Трябваше да добавя още трима джентълмени от селото, за да изравня бройките.

— Значи тази вечер можем да очакваме викария на вечеря?

— Както и брат му, който е на посещение тук, а също и сина му.

— Младият Джон не е ли само на шестнадесет?

Вайълет сви рамене.

— Бях отчаяна.

Антъни се замисли над това. Майка му наистина отчаяно искаше семейство Шефийлд да се присъедини към партито, щом това означаваше да покани пъпчив шестнадесетгодишен младеж на вечеря. Не че не би го поканила на семейна вечеря; когато не даваха официални приеми, семейство Бриджъртън нарушаваха общоприетите стандарти и всички деца се хранеха в трапезарията, независимо от тяхната възраст. Всъщност, първия път, когато Антъни бе посетил свой приятел, бе шокиран, че от него се очаква да се храни в детската стая.

И все пак едно парти си беше парти и дори Вайълет Бриджъртън не позволяваше да има деца на масата.

— Разбрах, че си се запознал и с двете госпожици Шефийлд — каза Вайълет.

Антъни кимна.

— Аз лично намирам, че са прекрасни — продължи тя. — Не са имали голям късмет, що се отнася до богатство, но винаги съм била на мнение, че когато човек си избира съпруга, това не е толкова важно, колкото характера, освен ако, разбира се, човек не е отчаян.

— Какъвто аз — провлече Антъни, — както сигурно ще изтъкнеш, не съм.

Вайълет подсмръкна и го изгледа високомерно.

— Няма нужда толкова да бързаш да ми се подиграваш, сине мой. Просто изтъкнах истината. Трябва всеки ден да падаш на колене и да благодариш на създателя си, че не се налага да се жениш за наследница. Повечето мъже нямат лукса на свободната воля, когато става въпрос за брак, знаеш го.

Антъни само се усмихна.

— Трябва да благодаря на създателя си? Или на майка си?

— Ти си чудовище.

Той леко я погали по брадичката.

— Чудовище, което ти си отгледала.

— А това не бе лесна задача — измърмори тя. — Уверявам те.

Той се наведе напред и я целуна по бузата.

— Забавлявай се с посрещането на гостите, майко.

Тя му се намръщи, но очевидно не бе сериозна.

— Къде отиваш? — запита, когато той понечи да се отдалечи.

— Да се разходя.

— Наистина ли?

Той се извърна, малко объркан от интереса ѝ.

— Да, наистина. Това проблем ли е?

— Изобщо — отвърна тя. — Просто не си се разхождал, заради самата разходка... от векове.

— Не съм бил в провинцията от векове — коментира той.

— Вярно е — съгласи се майка му. — В такъв случай определено трябва да се насочиш към цветните градини. Ранните видове точно започват да цъфтят и са направо великолепна гледка. Не би могъл да видиш подобно нещо в Лондон.

Антъни кимна.

— Ще се видим на вечеря — Вайълет засия и му махна с ръка, докато изчезваше обратно към кабинета си, който беше в ъгъла на Обри Хол и имаше френски прозорци, водещи към поляната.

Интересът на сина ѝ към семейство Шефийлд бе изключително интригуващ. Сега, ако можеше само да разбере от коя Шефийлд се интересува...

* * *

Около четвърт час по-късно Антъни се разхождаше из цветните градини на майка си и се наслаждаваше на противоборството между топлото слънце и хладния бриз, когато чу лекия звук от чужди стъпки по една от близките пътеки. Това предизвика любопитството му. Всички гости се настаняваха по стаите си, а градинарят имаше свободен ден. Честно казано, очакваше да е сам.

Обърна се по посока на звука и тихо се отправи към края на пътеката. Погледна надясно, след това наляво и видя...

Нея.

Защо ли, зачуди се, не бе изненадан?

Кейт Шефийлд бе облечена в бледолилава рокля, която чаровно се преливаше в цветовете на ирисите и лилавите зюмбюли. Бе застанала до една декоративна дървена арка, която през годината щеше да се покрие с виещи се розови и бели рози.

За момент погледа как тя прекарва пръсти по някакво мъхесто растение, чието име не можеше да си спомни, след това се наведе, за да помирише едно холандско лале.

— Те нямат аромат — извика и бавно тръгна към нея.

Тя рязко се изправи и цялото ѝ тяло се стегна, преди да се извърне към него. Личеше, че е разпознала гласа му, което странно защо, го накара да се чувства доволен.

Докато се приближаваше посочи изящния червен цвят и каза:

— Чудесни са и донякъде редки за една английска градина, но за съжаление, не ухаят.

Тя се забави с отговора повече отколкото той очакваше, след това каза:

— Никога преди не съм виждала лале.

Нещо в думите ѝ го накара да се усмихне.

— Никога?

— Е, не и в земята — обясни тя. — Едуина е получавала много букети, а лалетата са на мода по това време на годината. Но никога не съм виждала лале, което расте.

— Те са любимите на майка ми — каза Антъни, протегна се и откъсна едно. — Те и зюмбюлите^[1], разбира се.

Тя любопитно се усмихна.

— Разбира се? — повтори.

— Най-малката ми сестра се казва Хаясинт — каза и ѝ подаде цветето. — Не го ли знаехте?

Тя поклати глава.

— Не, не знаех.

— Разбирам — измърмори той. — Както е доста известно, ние сме кръщавани в азбучен ред — от Антъни до Хаясинт. Но вероятно аз знам за вас доста повече, отколкото вие за мен.

Очите на Кейт се разшириха от изненада при това загадъчно изявление, но каза само:

— Това може и да се окаже вярно.

Антъни изви вежди.

— Шокиран съм, мис Шефийлд. Бях свалил бронята си в очакване да отвърнете „знам достатъчно“.

Кейт се опита да не прави физиономия при неговата имитация на гласа ѝ, но изражението ѝ бе доста кисело, когато отвърна:

— Обещах на Мери и Едуина, че ще се държа по най-добрия възможен начин.

Антъни силно се изсмя.

— Странно — измърмори Кейт, — но и Едуина реагира по същия начин.

Той подпря ръка на арката, като внимателно избягваше бодлите на виещите се рози.

— Откривам, че съм невероятно любопитен относно параметрите на това добро държание.

Тя сви рамене и се заигра с лалето в ръката си.

— Предполагам, че ще разбере с времето.

— Но не се предполага, че ще спорите с домакина, прав ли съм? Кейт му хвърли остър поглед.

— Имаше дискусия дали вие може да бъдете квалифициран като домакин, милорд. Все пак поканата бе отправена от майка ви.

— Вярно е — съгласи се той, — но къщата е моя.

— Да — промърмори тя. — И Мери го каза.

Той се ухили.

— Това ви убива, нали?

— Да съм мила с вас?

Той кимна.

— Не е най-лесното нещо, което съм правила.

Изражението му леко се промени, сякаш щеше да престане да я дразни. Сякаш в ума му се въртеше нещо съвсем различно.

— Но не е и най-трудното, нали? — промълви.

— Не ви харесвам, милорд — избъбри тя.

— Не — каза той с развеселена усмивка. — Не съм си го и мислил.

Кейт започна да се чувства много странно, почти както в кабинета му точно преди да я целуне. Гърлото ѝ изведнъж се стегна, а дланите ѝ се сгорещиха. А вътре в нея — наистина нищо не можеше да опише напрегнатото, гъделичкащо усещане, което стягаше корема ѝ. Инстинктивно или може би от чувство за самосъхранение, тя направи стъпка назад.

Той изглеждаше развеселен, сякаш знаеше точно какво минава през ума ѝ.

Продължи да си играе с цветето след това каза:

— Не трябваше да го късате.

— Трябва да имате лале — каза той равнодушно. — Не е честно Едуина да получава всички цветя.

Стомахът на Кейт, който вече бе напрегнат, направи едно малко салто.

— Все пак — успя да каже, — градинарят сигурно няма да се радва, че разваляте работата му.

Той дяволито се усмихна.

— Ще обвини някой от по-малките ми братя и сестри.

Тя не можа да сдържи усмивката си.

— Би трябвало това да развали мнението ми за вас — каза.

— Но не е така?

Тя поклати глава.

— Но пък, не мисля, че мнението ми за вас би могло да стане лошо, отколкото вече е.

— О! — той размаха пръст към нея. — Мислех, че ще се държите по най-добрия начин.

Кейт се огледа.

— Не се брой, когато наоколо няма кой да ме чуе, нали?

— Аз мога да ви чуя.

— Вие определено не се броите.

Той се бе приближил неусетно към нея.

— Мислех, че аз съм единственият, който се брой.

Кейт не отговори, не желаше дори да среща очите му. Всеки път, когато си позволише да надникне в тези кадифени дълбини, стомахът ѝ отново подскачаше.

— Мис Шефийлд? — измърмори той.

Тя вдигна поглед. Голяма грешка. Стомахът ѝ отново подскочи.

— Защо ме търсехте? — попита.

Антъни се оттласна от дървения стълб и се изправи.

— Не съм, наистина. Бях точно толкова изненадан да ви видя тук, колкото и вие мен. — Макар, помисли си саркастично, да не трябваше да бъде. Трябваше да предположи, че майка му е намислила нещо в момента, в който му предложи къде да се разхожда.

Но възможно ли бе тя да го подтиква към грешната мис Шефийлд? Със сигурност не би избрала Кейт пред Едуина за бъдеща снаха.

— Но сега, след като ви открих — каза, — има нещо, което бих искал да ви кажа.

— Нещо, което все още не сте казали? — отбеляза тя язвително. — Не мога да си го представя.

Той не обърна внимание на остроумието ѝ.

— Исках да се извиня.

Това привлече вниманието ѝ. Устните ѝ шокирано се разтвориха, а очите ѝ се разшириха.

— Моля? — каза тя.

Антъни си помисли, че гласът ѝ напомня крякане.

— Дължа ви извинение за поведението си през онази вечер — изрече той. — Държах се с вас изключително грубо.

— Извинявате се за целувката? — попита тя, все още доста обърквана.

Целувката? Не бе възнамерявал да се извинява за целувката. Никога не се бе извинявал за целувка, никога преди не бе целувал никого, комуто да е необходимо да се извинява. Всъщност мислеше по-скоро за неприятните неща, които бе изрекъл след целувката.

— Аз... да — излъга, — целувката. Както и за това, което казах.

— Разбирам — измърмори тя. — Не мислех, че развратниците се извиняват.

Ръката му трепна и се сви в юмрук. Това беше адски дразнещо, този неин навик винаги да прибързва със заключенията по негов адрес.

— Този развратник го прави — каза рязко.

Тя си пое дълбоко въздух и бавно въздъхна.

— В такъв случай приемам извинението ви.

— Чудесно — произнесе той и се усмихна тържествуващо. — Мога ли да ви придружа обратно до къщата?

Тя кимна.

— Не мислете, че изведнъж ще си променя мнението за вас и Едуина.

— И през ум не би ми минало, че толкова лесно променяте мнението си — изрече той искрено.

Тя се извърна към него, а очите ѝ бяха стряскащо директни, дори по нейните стандарти.

— Остава фактът, че ме целунахте — каза без заобикалки.

— Вие също ме целунахте — не можа да се сдържи той.

Бузите ѝ очарователно порозовяха.

— Остава фактът — повтори тя решително, — че това се случи. И ако се ожените за Едуина, независимо от вашата репутация, която не смятам за маловажна...

— Не — измърмори той и я прекъсна с кадифено мек глас. — Не съм си и мислел.

Тя го изгледа гневно.

— Независимо от вашата репутация, това винаги ще стои между нас. Щом веднъж нещо се случи, не можете да го промените.

Дяволът в Антъни почти го убеди да провлече „Го?“, за да я накара да повтори думата „Целувката“, но вместо това се съжали над нея и не го стори. А и тя беше права. Целувката винаги щеше да стои

между тях. Дори сега, когато бузите ѝ руменееха от притеснение, а устните ѝ бяха стиснати раздражено, той откриваше, че се чуди как би се почувствала, ако я придърпа в прегръдките си, каква би била на вкус, ако проследи очертанията на устните ѝ с език.

Дали щеше да ухае като градината? Или онзи опияняващ аромат на лилии и сапун все още щеше да се усеща по кожата ѝ?

Дали щеше да се разтопи в обятията му? Или да го отблъсне и да избяга към къщата?

Имаше само един начин да разбере, но ако го стореше, щеше завинаги да разруши шансовете си с Едуина.

Само че, както бе изтъкнала Кейт, може би една сватба с Едуина щеше да донесе твърде много усложнения. Все пак не бе добре човек да желае сестрата на съпругата си.

Може би беше време да си потърси нова булка, колкото и тягостна да изглеждаше тази възможност.

Може би беше време да целуне Кейт Шефийлд отново, тук, сред съвършената красота на градините на Обри Хол, където около краката им се виеха цветя, а във въздуха се носеше ухание на люляк.

Може би...

Може би...

[1] Зюмбюл на английски е hyacinth (Хаясинт), както е името на най-малката сестра на Антъни. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

„Мъжете са противоречиви същества. Главите и сърцата им никога не са единомислени, а както добре знаят жените, действията им обикновено са ръководени от съвсем различно нещо.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 29 април 1814

А може би не.

Точно когато Антъни обмисляше най-добрия начин да се добере до устните ѝ, чу ужасния звук от гласа на по-малкия си брат.

— Антъни! — извика Колин. — Ето те и теб.

Мис Шефийлд, в блажено неведение, че бе много близо до това да бъде целувана до припадък, се обърна, за да погледне към Колин.

— В някой от близките дни — измърмори Антъни, — ще се наложи да го убия.

Кейт отново се обърна.

— Казахте ли нещо, милорд?

Антъни не ѝ обърна внимание. Това вероятно бе най-добрият вариант, тъй като, ако ѝ обърнеше внимание, щеше да остане отчаяно горящ от желание, което, както добре знаеше, бе възможно най-краткият път към катастрофата.

Всъщност вероятно трябваше да е благодарен на Колин за ненавременното прекъсване. Още няколко секунди и щеше да целуне Кейт Шефийлд, което щеше да е най-голямата грешка в живота му.

Кейт вероятно би могла да прости една целувка, особено, като се има предвид как го бе провокирала онази нощ в кабинета му. Но две... е, две биха изискали от всеки мъж на честта да прекрати ухаждането на Едуина Шефийлд.

А Антъни не бе готов да се откаже от идеята за чест и достойнство.

Не можеше да повярва колко близо е бил до това да захвърли плана си да се ожени за Едуина. Какво си мислеше? Тя бе идеалната булка за целите му. Мозъкът му се объркваше единствено, когато любопитната ѝ сестра бе наоколо.

— Антъни — повтори Колин и се приближи — и мис Шефийлд. — Тя го изглежда любопитно, той добре знаеше, че не се разбират. — Каква изненада!

— Тъкмо разглеждах градините на майка ви — каза Кейт — и попаднах на брат ви.

Антъни кимна в знак на потвърждение.

— Дафни и Саймън са тук — каза Колин.

Антъни се обърна към Кейт, за да обясни:

— Сестра ми и съпругът ѝ?

— Херцогът? — запита тя любезно.

— Самият той — изръмжа в отговор.

Колин се засмя на раздражението на брат си.

— Той се противеше на този брак — каза на Кейт. — Това, че са щастливи, направо го убива.

— О, в името на... — тросна се Антъни и спря точно преди да изругае пред Кейт. — Много съм щастлив, че сестра ми е щастлива — изръмжа, без да звучи особено щастливо. — Просто трябваше да имам още една възможност да разпердушиня това коп... този глупак, преди да стигнат до „и заживели щастливо“.

Кейт се задави от смях.

— Разбирам — каза тя, убедена, че не е успяла да запази спокойното изражение, към което се стремеше.

Колин ѝ се усмихна, преди да се обърне към брат си.

— Даф предложи да играем Пал Мал^[1]. Какво ще кажеш? Не сме играли от векове. А и ако започнем скоро, ще можем да избегнем мамините госпожички, които е поканила майка — обърна се към Кейт с усмивка, която би му спечелила прошка за всяко прегрешение. — Присъстващите правят изключение, разбира се.

— Разбира се — измърмори тя.

Колин се наклони напред, а зелените му очи блеснаха дяволито.

— Никой не би направил грешката да ви нарече мамина госпожичка — добави.

— Това комплимент ли е? — попита тя саркастично.

— Без съмнение.

— Тогава ще го приема с грация и добро отношение.

Колин се засмя и каза на Антъни:

— Харесвам я.

Антъни не изглеждаше развеселен.

— Играли ли сте някога Пал Мал, мис Шефийлд? — попита Колин.

— Боя се, че не. Дори не съм сигурна какво представлява.

— Това е игра на трева. Страхотно забавление. По-популярна е във Франция, отколкото тук, макар там да я наричат Faille Maille.

— Как се играе? — запита Кейт.

— Поставят се вратички по някакво трасе — обясни Колин, — след това с дървен чук се удрят топките, за да минат през тях.

— Звучи доста просто — каза тя замислено.

— Не и — засмя се той, — ако играете със семейство Бриджъртън.

— И какво означава това?

— Означава — намеси се Антъни, — че никога не сме намирали за нужно да поставяме трасето според правилата. Колин слага вратичките над корени на дървета...

— А ти слагаш твоите обърнати към езерото — прекъсна го Колин. — Така и не намерихме червената топка, след като Дафни я потопи.

Кейт знаеше, че не трябва да се ангажира с цял следобед в компанията на виконт Бриджъртън, но, по дяволите, Пал Мал звучеше забавно.

— Има ли място за още един играч? — попита. — След като вече ме изключихте от редиците на мамините госпожички?

— Разбира се! — възкликна Колин. — Подозирам, че ще бъдете съвсем на място сред останалите манипулатори и измамници, тоест нас.

— Когато това идва от вас — каза Кейт през смях, — знам, че е комплимент.

— Със сигурност. Честта и честността си имат време и място, но това не е в играта на Пал Мал.

— И — намеси се Антъни с лукаво изражение, — ще трябва да поканим и сестра ви.

— Едуина? — задави се Кейт. Току-що му бе поднесла възможността на тепсия. Правеше всичко възможно да ги държи далеч един от друг, а сега на практика бе уредила да прекарат следобеда заедно.

— Имате ли друга сестра? — попита той любезно.

Тя само му се смръщи.

— Може да не иска да играе. Мисля, че си почива в стаята.

— Ще помоля някоя камериерка да почука съвсем леко на вратата ѝ — каза Антъни, което бе съвсем очевидна лъжа.

— Чудесно! — изрече Колин жизнерадостно. — Тъкмо ще бъдем равен брой. Трима мъже и три жени.

— На отбори ли се играе? — попита Кейт.

— Не — бе отговорът, — но майка ми винаги е държала на равния брой във всички неща. Много ще се разстрои, ако излезем като нечетен брой.

Кейт не можеше да си представи как прекрасната, мила жена, с която бе разговаряла само преди час, би се разстроила, заради една игра на Пал Мал, но реши, че не ѝ е работа да коментира.

— Ще отида да доведа мис Шефийлд — измърмори Антъни с непоносимо самодоволен вид. — Колин, защо не заведеш тази мис Шефийлд до полето и ще се срещнем там след половин час?

Кейт отвори уста да протестира срещу този план, според който Едуина щеше да е сама в компанията на виконта, макар и само за кратка разходка до полето за игра, но накрая запази мълчание. Нямахше приемливо извинение, което да предотврати това и тя го знаеше.

Антъни видя как отваря и затваря уста като риба на сухо и ъгълчето на устата му се изви по възможно най-противния начин, преди да каже:

— Радвам се, че сте съгласна с мен, мис Шефийлд.

Тя само изръмжа. Ако изобщо оформеше някакви думи, те нямаше да са никак любезни.

— Чудесно — каза Колин. — Тогава ще ви видим там.

След това пхна ръка в нейната и я поведе напред, оставяйки Антъни да злорадства зад тях.

Колин и Кейт вървяха около четвърт миля към едно неравно сечище, от едната страна, на което имаше езеро.

— Домът на блудната червена топка, предполагам? — запита Кейт и посочи водата.

Колин се засмя и кимна.

— Жалко е, защото имахме екипировка за осем играчи. Майка ни настояваше да купи комплект, който да е достатъчен за всичките й деца.

Кейт не бе сигурна дали да се засмее или да се намръщи.

— Семейството ви е много сплотено, нали?

— Най-доброто — каза Колин протичко и се отправи към близкия навес.

Кейт го последва, потупвайки с ръка бедрото си.

— Знаете ли колко е часът? — извика.

Той спря, извади джобния си часовник и го отвори.

— Три и десет.

— Благодаря — отвърна Кейт и си го отбеляза наум. Вероятно бяха оставили Антъни в три без пет, а той обеща да доведе Едуина на игрището за Пал Мал след тридесет минути, така че трябваше да дойдат в три и двадесет и пет.

Три и половина най-късно. Кейт реши да е щедра и да им отпусне време за неизбежни забавяния. Ако виконтът доведеше Едуина до три и половина, нямаше да се оплаква.

Колин отново се отправи към навеса. Кейт наблюдаваше с интерес как рязко отвори вратата.

— Звучи сякаш е ръждясала — коментира тя.

— Не сме играли от известно време — отвърна й.

— Наистина ли? Ако аз имах къща като Обри Хол, никога нямаше да ходя в Лондон.

Колин се обърна с ръка все още върху дръжката на полуотворената врата.

— Много приличате на Антъни, знаете ли?

Кейт ахна.

— Сигурно се шегувате.

Той поклати глава със странна лека усмивка на устните.

— Може би е, защото и двамата сте най-големите. Бог знае, че всеки ден му благодаря, че не съм роден на мястото на Антъни.

— Какво имате предвид?

Колин сви рамене.

— Просто не бих желал да имам неговите отговорности, това е. Титлата, семейството, богатството... това са много неща, с които да се справя човек.

Кейт нямаше голямо желание да слуша как виконтът се справя с отговорностите на титлата си, не искаше да чува нищо, което би могло да промени мнението ѝ за него, макар че трябваше да признае, бе впечатлена от очевидната искреност на извинението му по-рано този следобед.

— Какво общо има това с Обри Хол? — попита.

Колин я загледа немиждащо за момент, сякаш бе забравил, че разговорът започна от нейната невинна забележка за красотата на имението.

— Нищо, предполагам — изрече накрая. — И в същото време всичко. Антъни обича това място.

— Но той прекарва цялото си време в Лондон — каза Кейт. — Нали?

— Зная — Колин сви рамене. — Странно, нали?

Кейт нямаше подходящ отговор, затова продължи да го наблюдава как отваря напълно вратата на навеса.

— Ето ни и нас — каза той и дръпна една количка, която бе специално изработена, за да събира осем дървени чука и топки.

— Малко са остарели, но никоя не е очукана.

— Като изключим изгубената червена топка — каза Кейт с усмивка.

— Вината е изцяло на Дафни — отвърна Колин. — Аз виня Дафни за всичко. Това прави живота ми много по-лесен.

— Това го чух!

Кейт се извърна и видя привлекателна млада двойка да приближава. Мъжът бе опустошително красив, с много тъмна коса и много светли очи. Жената можеше да е само Бриджъртън — имаше същата кестенява коса като Колин и Антъни, да не споменаваме костната структура и усмивката. Кейт бе чувала, че всички

Бриджъртън много си приличат, но никога не го бе вярвала напълно, до този момент.

— Даф! — извика Колин. — Идваш точно навреме, за да ни помогнеш да сложим вратичките.

Тя му се усмихна дяволито.

— Нали не мислеше, че ще те оставя сам да подредиш трасето? — обърна се към съпруга си. — Нямам му доверие.

— Не я слушай — каза Колин на Кейт.

Дафни завъртя очи и се обърна към Кейт.

— Тъй като съм сигурна, че нещастният ми брат няма да ни окаже честта, ще се представя сама. Аз съм Дафни, херцогиня Хейстингс, а това е съпругът ми Саймън.

Кейт направи бърз реверанс.

— Ваша Светлост — измърмори, след това се обърна към херцога и повтори. — Ваша Светлост.

Колин махна с ръка към нея, докато ровеше из количката, за да намери вратичките.

— Това е мис Шефийлд.

Дафни изглеждаше обърквана.

— Току-що се разминах с Антъни в къщата. Стори ми се, че той каза, че отива да доведе мис Шефийлд.

— Сестра ми — обясни Кейт. — Едуина. А аз съм Катрин. Кейт за приятелите ми.

— Е, щом сте достатъчно смела, за да играете Пал Мал със семейство Бриджъртън, определено искам да сте ми приятел — каза Дафни с широка усмивка. — Следователно трябва да ме наричате Дафни. А съпругът ми — Саймън. Саймън?

— О, разбира се — каза той и Кейт остана с впечатлението, че би отговорил по същия начин дори тя да бе обявила, че небето е оранжево. Не че не я слушаше, просто бе очевидно, че я обожава до лудост.

Това, помисли си Кейт, искаше и за Едуина.

— Позволи ми да взема половината — каза Дафни и се протегна към вратичките в ръцете на брат си. — Мис Шефийлд и аз... тоест Кейт и аз — усмихна й се приятелски, — ще наредим три от тях, а ти и Саймън можете да поставите другите.

Преди Кейт да успее дори да изкаже мнение, Дафни я бе хванала за ръката и я водеше към езерото.

— Трябва да се уверим, че Антъни ще загуби топката си в езерото — измърмори Дафни. — Така и не му простих за миналия път. Бенедикт и Колин щяха да умрат от смях. А Антъни беше най-лошият. Само стоеше и се хилеше самодоволно. Хилеше се самодоволно! — обърна се към Кейт с почти войнствено изражение. — Никой не умее да изглежда самодоволен като най-големия ми брат.

— Знам — измърмори Кейт под носа си.

За щастие херцогинята не я чу.

— Ако можех да го убия, щях да го сторя.

— Какво ще стане, когато всичките ви топки се окажат изгубени в езерото? — не можа да се сдържи да попита Кейт. — Все още не съм играла много с вас, но изглежда имате състезателен дух и това изглежда...

— Неизбежно? — довърши Дафни вместо нея и се ухили. — Вероятно сте права. У нас няма никакво спортсменство, когато нещата опират до Пал Мал. Щом един Бриджъртън хване дървения чук, се превръщаме в най-лошия вид измамници и лъжци. Наистина, целта на играта не е толкова да спечелиш, колкото да се увериш, че другите играчи ще загубят.

Кейт започна да търси думи.

— Това звучи...

— Ужасно? — усмихна се Дафни. — Не е. Никога няма да се забавлявате повече, гарантирам ви. Но със скоростта, с която играем, ще мине много време, преди целия комплект да се окаже в езерото. Предполагам, че ще поръчаме нов комплект от Франция — заби една вратичка в земята. — Зная, че изглежда като голяма загуба, но си струва, щом мога да унижа братята си.

Кейт се опита да потисне смеха си, но не успя.

— Имате ли братя, мис Шефийлд? — попита Дафни.

Тъй като херцогинята бе забравила да използва кръщелното ѝ име, Кейт реши, че ще е най-добре да се върне към официалните маниери.

— Нито един, Ваша Светлост — отвърна тя. — Едуина е единствената ми сестра.

Дафни заслони очи с ръка и огледа околността за някое неприятно местоположение за следващата вратичка. Когато забележа такова точно върху корена на едно дърво, се отправи натам и на Кейт не ѝ остана друго, освен да я последва.

— Четирима братя — каза Дафни и заби вратичката в земята — осигуряват прекрасно образование.

— Какви неща трябва да сте научили — каза Кейт, силно впечатлена. — Можете ли да насините окото на някой мъж? Или да го повалите на земята?

Дафни дяволито се усмихна.

— Попитайте съпруга ми.

— Какво да ме попита? — извика херцогът от мястото, където той и Колин поставяха вратичка над един корен от другата страна на дървото.

— Нищо — невинно извика херцогинята. — Освен това научих — прошепна тя на Кейт, — кога е най-добре човек да си държи устата затворена. Много по-лесно е да манипулираш мъжете, когато разбереш няколко основни факта за тяхната природа.

— Които са? — подтикна я Кейт да продължи.

Дафни се наведе напред и прошепна зад свитата си длан.

— Не са толкова умни, колкото нас, нямат толкова силна интуиция като нас и определено няма нужда да знаят и половината от нещата, които правим — огледа се наоколо. — Той не чу това, нали?

Саймън пристъпи иззад дървото.

— Всяка дума.

Кейт се задави от смях, когато Дафни подскочи.

— Вярно е — надменно изрече тя.

Саймън скръсти ръце.

— Ще те оставя да го вярваш — обърна се към Кейт. — Научих някои неща за жените през годините.

— Наистина ли? — очаровано запита Кейт.

Той кимна и се наклони напред, сякаш щеше да ѝ издаде някаква страшна тайна.

— Много по-лесно е да ги манипулира човек, ако ги остави да вярват, че са по-умни и с по-силна интуиция от мъжете. И — добави, отправяйки поглед на превъзходство към съпругата си, — животът ни е

много по-спокоен, ако се преструваме, че знаем само за половината от нещата, които вършат.

Колин се приближи, леко замахвайки с чука.

— Спор ли имат? — попита той Кейт.

— Дискусия — поправи го Дафни.

— Бог да ме пази от такива дискусии — измърмори Колин. — Хайде да изберем цветове.

Тя го последва обратно към комплекта за Пал Мал, а пръстите ѝ потупваха по бедрото.

— Знаете ли колко е часът? — попита.

Колин извади джобния си часовник.

— Малко след три и половина, защо?

— Просто мислех, че виконтът и Едуина ще са дошли досега, това е всичко — каза, като се опитваше да не изглежда твърде притеснена.

Колин сви рамене.

— Трябва да дойдат — след това, напълно игнорирайки неспокойствието ѝ, се приближи към комплекта за Пал Мал.

— Ето. Вие сте гостът. Вие ще избирате първа. Кой цвят искате?

Без да се замисля Кейт се протегна и грабна една топка. Едва когато я видя в ръката си, осъзна, че е черна.

— Топката на смъртта — одобрително изрече Колин. — Знаех, че от нея ще излезе добър играч.

— Оставете розовата за Антъни — каза Дафни и се протегна към зелената топка.

Херцогът взе оранжевата, обърна се към Кейт и каза:

— Вие сте ми свидетел, че нямам нищо общо с розовата топка на Бриджъртън, нали?

Кейт дяволито се усмихна.

— Забелязах, че и вие не избрахте розовата топка.

— Разбира се, че не — отвърна той, а усмивката му бе по-лукава и от нейната. — Съпругата ми вече му избра. Не бих могъл да ѝ противореча, нали?

— За мен жълта — каза Колин, — и синя за мис Едуина, не мислите ли?

— О, да — отвърна Кейт. — Едуина обича синьото.

Четиримата се втрениха в двете останали топки — розова и лилава.

— Няма да хареса нито една от двете — каза Дафни.

Колин кимна.

— Но по-малко ще хареса розовата — и с тези думи взе лилавата топка и я хвърли обратно в навеса, след това се пресегна и хвърли / запрати/ лилавия чук след нея.

— Чудя се — каза херцогът. — Къде е Антъни?

— Това е много добър въпрос — измърмори Кейт, потупвайки с ръка по бедрото си.

— Предполагам, че искате да знаете колко е часът — многозначително каза Колин.

Кейт се изчерви. Вече два пъти го бе молила да погледне джобния си часовник.

— Няма нужда, благодаря — отвърна, тъй като не можа да измисли остроумен отговор.

— Много добре. Просто разбрах, че когато започнете да движите ръката си така...

Ръката на Кейт замръзна.

— ... обикновено се готвите да ме попитате колко е часът.

— Научили сте доста за мен през последния час — сухо каза Кейт.

Той се ухили.

— Аз съм наблюдателен човек.

— Очевидно — измърмори тя.

— Но в случай, че искате да знаете, часът е четири без петнадесет.

— Много закъсняват — каза Кейт.

Колин се наведе напред и прошепна.

— Силно се съмнявам брат ми да похищава сестра ви.

Кейт се дръпна назад.

— Мистър Бриджъртън!

— За какво говорите вие двамата? — попита Дафни.

Колин се ухили.

— Мис Шефийлд се тревожи, че Антъни компрометира другата мис Шефийлд.

— Колин! — възкликна Дафни. — Това изобщо не е забавно.

— И определено не е вярно — протестира Кейт. Е, почти не бе вярно. Не мислеше, че виконтът компрометира Едуина, но вероятно правеше всичко възможно да я очарова. А това само по себе си бе опасно.

Кей повъртя топката в ръката си и се опита да измисли как може да я стовари върху главата на виконта и да направи така, че да изглежда като инцидент.

Топката на смъртта, определено.

* * *

Антъни погледна часовника над камината в кабинета си. Почти три и половина. Щяха да закъснеят.

Той се ухили. Е, той нямаше нищо общо с това.

Обикновено много държеше на точността, но резултатът от забавянето щеше да е мъчение за Кейт Шефийлд, затова нямаше нищо против закъснението.

А Кейт Шефийлд сигурно вече се гърчеше в агония, ужасена от мисълта, че безценната ѝ малка сестра е в злите му лапи.

Антъни сведе поглед към злите си лапи — ръце, напомни си, ръце — и отново се ухили. Не беше се забавлявал така от години, а единственото, което правеше, бе да се разтакава в офиса си и да си представя Кейт Шефийлд със стисната челюст и пара, излизаща от ушите ѝ.

Образът бе изключително забавен.

Това не бе по негова вина, разбира се. Той би тръгнал точно навреме, ако не трябваше да чака Едуина. Бе изпратила съобщение по камериерката, че ще се присъедини към него след десет минути. Това бе преди двадесет минути. Вината не бе негова, че тя закъсняваше.

Антъни внезапно си представи остатъка от живота си — прекаран в чакане на Едуина. Тя беше ли човек, който постоянно закъснява? Това можеше да стане дразнещо след време.

Сякаш по поръчка чу шум от стъпки в коридора, вдигна поглед и видя прекрасния силует на Едуина в рамката на вратата.

Тя бе, помисли си той безстрастно, истинско видение. Изключително привлекателна във всяко едно отношение. Лицето ѝ бе

самото съвършенство, стойката — възплъщение на грацията, а очите ѝ бяха блестящо сини и толкова живи, че човек не можеше да не се изненада от цвета им всеки път, когато тя мигнеше.

Антъни зачака у него да се зароди някаква реакция. Със сигурност никой мъж не можеше да е имунизиран срещу нейната красота.

Нищо. Нито дори и най-слабо желание да я целуне. Това почти приличаше на престъпление срещу природата.

А може би това бе хубаво. Все пак не искаше съпруга, в която би могъл да се влюби. Да изпитва желание би било хубаво, но желанието можеше да е опасно. Желанието определено имаше по-голям шанс да се превърне в любов, отколкото безразличието.

— Ужасно съжалявам, че закъснях, милорд — приятно каза Едуина.

— Не се безпокойте — отвърна той с повишено настроение от последните си рационални размишления. Тя все пак щеше да свърши чудесна работа за булка. Нямаше нужда да търси другаде. — Но трябва да тръгваме. Другите сигурно вече са поставили трасето.

Пое ръката ѝ и те излязоха от къщата. Той направи забележка за времето. Тя също. Той отбеляза нещо за времето предишния ден. Тя се съгласи с това, което той бе казал, каквото и да бе то, тъй като той не можеше дори да си го спомни само минута по-късно.

След като изчерпаха всички теми свързани с времето, запазиха мълчание и накрая, тъй като никой от двамата им не бе казал нищо в продължение на цели три минути, Едуина избъбри:

— Какво учихте в университета?

Антъни ѝ хвърли странен поглед. Не можеше да си спомни някоя млада дама да му е задавала подобен въпрос.

— О, обичайното — отвърна.

— Но какво — каза остро тя с нетипично нетърпелив вид, — е обичайното?

— История, предимно. Малко литература.

— О — тя се замисли над това за момент. — Аз обичам да чета.

— Така ли? — Той я погледна с подновен интерес. Не я беше мислил за човек с интелектуални интереси. — Какво обичате да четете?

Тя изглежда се отпусна и отговори:

— Романи, ако съм в настроение за фантазии. Философия, ако съм в настроение за самоусъвършенстване.

— Философия, а? — попита Антъни. — Никога не съм успявал да я преглътна.

Едуина се разсмя мелодично.

— Кейт е същата. Постоянно ми повтаря, че знае много добре как да живее живота си и няма нужда някакъв мъртвец да ѝ дава съвети.

Антъни се замисли за опита си в четенето на Аристотел, Бентам и Декарт в университета. След това се замисли за опита си в избягването на четенето на Аристотел, Бентам и Декарт в университета.

— Мисля — измърмори, — че трябва да се съглася със сестра ви.

Едуина се ухили.

— Вие да се съгласите с Кейт? Имам чувството, че трябва да намеря някоя тетрадка и да запиша това. Със сигурност е за първи път.

Той я погледна преценяващо.

— Вие сте много по-безочлива, отколкото показвате, нали?

— Не и наполовина, колкото Кейт.

— В това никога не е имало съмнение.

Чу как Едуина леко се изкиска, а когато я погледна, с всички сили се опита да запази изражението си спокойно. Взеха последния завой към игрището и когато изкачиха хълма, видяха останалите от групата за Пал Мал да ги чакат и мързеливо да размятат дървените си чукове напред-назад.

— О, по дяволите — изруга Антъни, напълно забравил, че е в компанията на жената, която смята да вземе за съпруга. — Топката на смъртта е у нея.

[1] Пал Мал е игра на трева, предшественик на крокета. — Б.пр.

↑

ГЛАВА 10

„Партитата с преспиване в провинцията са опасни събития. Женени личности често се наслаждават на компанията на чужди съпруги или съпрузи, а неженените често се завръщат в града набързо сгодени.

Всъщност най-изненадващите годежи се обявяват след магията на временното пребиваване на село.“

„Хроники на висшето общество“

Лейди Уисълдаун, 2 май 1814

— Определено ви отне известно време да дойдете — отбеляза Колин, щом Антъни и Едуина достигнаха групата. — Ето, готови сме да започнем. Едуина, вие сте със синята — подаде ѝ топката. — Антъни, ти си с розовата.

— Аз съм с розовата, а тя — размаха пръст към Кейт, — получава топката на смъртта.

— Позволих ѝ да избира първа — каза Колин. — Все пак ни е гост.

— Антъни обикновено е с черната — обясни Дафни. — Всъщност той ѝ даде името.

— Не би трябвало да сте с розово — каза Едуина на Антъни. — Изобщо не ви подхожда. Ето — подаде му своята топка. — Защо не се сменим?

— Не бъдете глупава — намеси се Колин. — Изрично решихме, че вие ще сте със синята. За да подхожда на очите ви.

На Кейт ѝ се стори, че чу как Антъни простена.

— Аз ще бъда с розовата — обяви Антъни и решително грабна обидната топка от ръката на Колин, — и все пак ще спечеля. Ще започваме ли?

Веднага щом извършиха съответното представяне на херцога и херцогинята на Хейстингс и Едуина, всички поставиха дървените си топки близо до началната точка и се приготвиха да започват.

— От най-младия ли ще започнем? — предложи Колин с галантен поклон към Едуина.

Тя поклати глава.

— Бих предпочела да съм последна, за да мога да видя как играят по-опитните от мен.

— Мъдра жена — измърмори Колин. — Тогава ще започнем от най-възрастния. Антъни, смятам, че измежду нас ти си най-древен.

— Съжалявам, скъпи братко, но Хейстингс е с няколко месеца по-голям от мен.

— Защо — прошепна Едуина в ухото на Кейт, — имам чувството, че се намесвам в семеен спор?

— Мисля, че семейство Бриджъртън приема играта на Пал Мал много сериозно — прошепна Кейт в отговор. Тримата Бриджъртън бяха с изражение на булдози и всички изглеждаха абсолютно решени да спечелят.

— Хей, хей, хей! — сгълча ги Колин и размаха пръст към тях. — Не се позволяват потайни споразумения.

— Дори не можем да си представим за какво да се споразумяваме — изкоментира Кейт, — тъй като никой не намери за необходимо да ни обясни правилата на играта.

— Просто ни следвайте — бързо отвърна Дафни. — Ще разберете в процеса на игра.

— Мисля — прошепна Кейт на Едуина, — че целта е да потопиш топките на опонентите си в езерото.

— Наистина ли?

— Не. Но мисля, че Бриджъртън така виждат нещата.

— Все още шепнете! — извика Колин, без дори да погледне към тях. След това излязъл към херцога. — Хайде, Хейстингс, удряй проклетата топка. Нямаме на разположение цял ден.

— Колин — намеси се Дафни. — Не ругай. Тук има дами.

— Ти не се броиш.

— Има две дами, освен мен — изръмжа тя.

Колин премигна и се обърна към сестрите Шефийлд:

— Имате ли нещо против?

— Изобщо — отвърна очарована Кейт.

Едуина само поклати глава.

— Добре — Колин отново се обърна към херцога. — Хейстингс, размърдай се.

Херцогът бутна топката си малко по-напред от останалата купчинка.

— Нали осъзнавате — каза той, без да се обръща към никого конкретно, — че никога не съм играл Пал Мал?

— Просто удари силно топката в тази посока, скъпи — каза Дафни и посочи към първата вратичка.

— Това не е ли последната вратичка? — попита Антъни.

— Първата е.

— Трябва да е последната.

Челюстта на Дафни се издаде напред.

— Аз поставих трасето, първата е.

— Мисля, че тук ще се лее кръв — прошепна Едуина на Кейт.

Херцогът се обърна към Антъни с фалшива усмивка.

— Мисля да повярвам на Дафни.

— Все пак тя постави трасето — намеси се Кейт.

Антъни, Колин, Саймън и Дафни едновременно я погледнаха шокирано, сякаш не можеха да повярват, че е имала куража да се намеси в разговора.

— Е, така е — каза Кейт.

Дафни промуши ръка в нейната.

— Мисля, че те обожавам, Кейт Шефийлд — обяви тя.

— Бог да ми е на помощ — измърмори Антъни.

Херцогът замахна с дървения си чук и оранжевата топка се отправи по поляната.

— Браво, Саймън! — извика Дафни.

Колин се обърна и изглежда сестра си с презрение.

— Опонентите не трябва да се подкрепят при игра на Пал Мал — изрече надменно.

— Той никога преди не е играл — каза тя. — Няма вероятност да спечели.

— Няма значение.

Дафни се обърна към Едуина и Кейт и им обясни:

— Боя се, че липсата на спортсменство е задължително изискване при играта на Пал Мал на Бриджъртън.

— Разбрах — сухо отвърна Кейт.

— Мой ред е — излая Антъни. Изгледа презрително розовата топка след това силно я удари. Тя красиво се понесе над тревата, само за да се удари в едно дърво и да падне на земята като камък.

— Прекрасно! — възкликна Колин и се приготви.

Антъни измърмори няколко неща под носа си, нито едно, от които не бе подходящо за ушите на млади дами.

Колин изпрати жълтата топка към първата вратичка и отстъпи, за да направи на място на Кейт за нейния удар.

— Може ли да направя пробен удар? — попита тя.

— Не — това бе едно доста силно „не“, което дойде от цели три усти.

— Много добре — изръмжа тя. — Дръпнете се назад, всички. Няма да нося отговорност, ако нараня някого при първия си опит — изтегли назад дървения чук с цялата си сила и удари топката. Тя описа впечатляваща дъга във въздуха, след това се удари в същото дърво, което се бе изпречило и на Антъни и падна на земята точно до неговата топка.

— О, Боже — каза Дафни и се прицели, изтегляйки назад дървения си чук, без да удря топката.

— Защо „о, Боже“? — разтревожено попита Кейт, без да се успокоява от леко съжалителната усмивка на херцогинята.

— Ще видиш — Дафни удари топката си и тръгна след нея.

Кейт погледна към Антъни. Той изглеждаше много, много доволен от настоящото положение на нещата.

— Какво ще ми направите? — попита.

Той дяволито се наведе напред.

— По-подходящият въпрос би бил какво няма да ви направя?

— Мисля, че е мой ред — каза Едуина и пристъпи към началната точка. Удари слабо топката си и простена, когато тя измина само една трета от разстоянието, което бяха преминали другите.

— Следващия път ударете малко по-силно — каза Антъни, преди да се насочи към своята топка.

— Точно така — измърмори Едуина на гърба му. — Никога не бих се сетила.

— Хейстингс! — извика Антъни. — Твой ред е.

Докато херцогът насочваше топката си към следващата вратичка, Антъни се облегна на дървото с кръстосани ръце, стиснал абсурдния розов дървен чук и зачака Кейт.

— О, мис Шефийлд — извика накрая. — Правилата на играта изискват човек да следва топката си.

Загледа я как приближава.

— Ето — сопна се тя. — Сега какво?

— Наистина трябва да се отнасяте с повече уважение към мен — каза той и бавно и лукаво се усмихна.

— След забавянето ви с Едуина? — изстреля тя в отговор. — Това, което трябва да направя, е да ви удавя и разрежа на четири.

— Какво кръвожадно момиче — каза той замислено. — Ще се справите добре с Пал Мал... накрая.

Той развеселено наблюдаваше как лицето ѝ почервява, а после побелява.

— Какво имате предвид? — попита.

— За Бога, Антъни — изкрещя Колин. — Ти си на ред.

Антъни сведе поглед надолу, където топките седяха една до друга в тревата, нейната — черна, а неговата — ужасно розова.

— Така — измърмори. — Не бихме искали, милия, сладък Колин да чака. — И с тези думи сложи крак върху своята топка, замахна и...

— Какво правите? — изписка Кейт.

... и я удари. Неговата топка остана на място под ботуша му, а нейната се спусна надолу по хълма, сякаш на няколко мили.

— Вие, злодей такъв — изръмжа тя.

— Всичко е честно в любовта и войната — кратко отвърна той.

— Ще ви убия.

— Можете да опитате — подразни я, — но първо ще трябва да ме настигнете.

Кейт огледа топката на смъртта, а след това и крака му.

— Дори не си го помисляйте — предупреди я той.

— Толкова е изкушаващо — провлече тя.

Той заплашително се наведе напред.

— Имаме свидетели.

— И това е единственото, което ви спасява живота за момента.

Той само се усмихна.

— Мисля, че топката ви е надолу по хълма, мис Шефийлд. Сигурен съм, че ще ви видим след около половин час, когато ни настигнете.

Точно в този момент Дафни мина край тях, следвайки топката си, която незабелязано бе минала покрай краката им.

— Затова казах „о, Боже“ — каза... без нужда според Кейт.

— Ще ми платите за това — изсъска Кейт на Антъни.

Самодоволното му изсумтяване казваше повече от каквито и да било думи.

Тя тръгна надолу по хълма и шумно и не особено женствено изруга, когато осъзна, че топката ѝ е заседнала под един плет.

* * *

Половин час по-късно Кейт все още бе две вратички след останалите играчи. Антъни водеше, което я дразнеше до безкрай. Единственото хубаво нещо бе, че не можеше да види злорадстващото му лице.

Докато въртеше пръстите си и чакаше да дойде нейният ред — нямаше кой знае какво да прави междувременно, тъй като никой от останалите играчи не бе наблизил — чу Антъни да вика ядосано.

Това веднага привлече вниманието ѝ.

Засия от вълнение при мисълта за вероятните му проблеми, нетърпеливо се огледа и видя розовата топка да лети по тревата право към нея.

— Ооо! — изгука Кейт, подскочи и се дръпна встрани, преди да е изгубила някой пръст.

Вдигна отново поглед и видя Колин да скача във въздуха, а дървеният му чук диво се въртеше около него, докато екзалтирано крещеше:

— Ю-хууу!

Антъни изглеждаше така, сякаш ще изкорми брат си на място.

Кейт също би изиграла един малък танц на победата — ако не можеше да спечели, то следващото най-добро нещо, би било да знае, че и той няма да го стори — само че изглеждаше, че той ще стигне до

нея за няколко удара. И макар самотата да не бе особено забавна, беше по-добър вариант от това да се налага да разговаря с него.

Все пак ѝ бе трудно да не изглежда поне малко самодоволна, когато той я наближи, смръщен като гръмотевичен облак.

— Лош късмет, милорд — измърмори Кейт.

Той я изгледа гневно.

Тя въздъхна — само за ефект, разбира се.

— Сигурна съм, че все пак ще успеете да станете втори или трети.

Той заплашително се наведе напред и издаде звук, който подозрително приличаше на ръмжене.

— Мис Шефийлд! — дойде нетърпеливият вик на Колин от върха на хълма. — Ваш ред е!

— Така е — каза Кейт, анализирайки възможните си удари. Можеше да се прицели към следващата вратичка или да опита още повече да саботира Антъни. За нещастие топката му не докосваше нейната, така че не можеше да опита маневрата, която той бе използвал по-рано. Което вероятно бе по-добре. С нейния късмет сигурно щеше да пропусне топката и да си счупи крака.

— Решения, решения — измърмори.

Антъни скръсти ръце.

— Единственият начин да ми съсипете играта е да съсипете и своята.

— Вярно е — съгласи се тя. Ако искаше да го изпрати в забвение, трябваше да изпрати и себе си, тъй като трябваше да удари своята топка с всичка сила, за да помръдне неговата. И тъй като не можеше да задържи топката си на място, само Господ знаеше къде щеше да се окаже тя.

— Но — каза, като вдигна поглед към него и се усмихна невинно, — аз и така нямам шанс да спечеля играта.

— Бихте могла да станете втора или трета — опита той.

Тя поклати глава.

— Не е вероятно, не мислите ли? Вече съм много назад, а приближаваме края на играта.

— Не искате да правите това, мис Шефийлд — предупреди я той.

— О — произнесе тя прочувствено. — Искам. Наистина, наистина искам — след това с най-злата усмивка, която устните ѝ

можеха да оформят, замахна с дървения чук и удари топката си, влагайки всичките си емоции. Тя удари неговата с впечатляваща сила и я запрати още по-надолу по хълма.

По-надолу...

По-надолу.

Право в езерото.

С отворена от удоволствие уста Кейт само се взря за момент как розовата топка потъва в езерото. След това в нея се надигна нещо, някакво странно и примитивно чувство и преди да осъзнае какво прави, вече скачаше като луда и крещеше:

— Да! Да! Печеля!

— Не печелите! — тросна се Антъни.

— О, чувствам се, все едно съм спечелила — радваше се тя.

Колин и Дафни, които се бяха втурнали надолу по хълма, спряха до тях.

— Браво, мис Шефийлд! — възкликна Колин. — Знаех си, че заслужавате топката на смъртта.

— Прекрасно — съгласи се Дафни. — Направо прекрасно.

Антъни, разбира се, нямаше какво да стори, освен да скръсти ръце и силно да се намръщи.

Колин свойски я потупа по гърба.

— Сигурна ли сте, че не сте някой маскиран Бриджъртън? Наистина прихванахте от духа на играта.

— Не бих могла да го сторя без вас — грациозно каза Кейт. — Ако не бяхте изпратил топката му надолу по хълма...

— Надявах се да вземете унищожението му в ръце — каза Колин.

Херцогът най-накрая се приближи с Едуина до себе си.

— Доста изненадващ завършек на играта — изкоментира той.

— Още не е свършила — каза Дафни.

Съпругът ѝ я изгледа леко развеселен.

— Да продължим да играем вече изглежда безсмислено, не смяташ ли?

Изненадващо, дори Колин се съгласи.

— Със сигурност не мога да си представя нещо, което да бие това.

Кейт засия.

Херцогът погледна небето.

— Още повече, че започва да става облачно. Искам да прибера Дафни, преди да започне да вали. Деликатно положение и така нататък, знаете.

Кейт изненадано погледна Дафни, която започна да се изчервява. Изобщо не изглеждаше бременна.

— Много добре — каза Колин. — Предлагам да приключим с играта и да обявим мис Шефийлд за победител.

— Но аз бях две вратички след останалите — възрази Кейт.

— И все пак — каза Колин. — Всеки истински почитател на Бриджъртъновия Пал Мал разбира, че изпращането на Антъни в езерото е много по-важно от изпращането на топката през вратичките. Коего ви прави победител, мис Шефийлд. — Той се огледа наоколо, а после погледна Антъни. — Някой да възразява?

Никой не го стори, макар Антъни да изглеждаше склонен към насилие.

— Чудесно — каза Колин. — В такъв случай мис Шефийлд е нашият победител, а Антъни, ти си нашият губещ.

Странен, задавен звук излезе от устата на Кейт — полусмях, полукашляне.

— Е, някой трябва да загуби — каза Колин и се ухили. — Това е традиция.

— Вярно е — съгласи се Дафни. — Ние сме кръвожадна компания, но обичаме да следваме традициите.

— Луди, това сте вие — непринудено каза херцогът. — И в тази връзка, Дафни и аз трябва да се сбогуваме. Искам тя да се прибере, преди да започне да вали. Мисля, че никой няма да възрази, че тръгваме, преди да сме разчистили трасето?

Никой, разбира се, нямаше нищо против и херцогът и херцогинята се отправиха обратно към Обри Хол.

Едуина, която бе запазила мълчание по време на разговора — макар да гледеше всички Бриджъртън така, сякаш наскоро бяха избягали от някоя лудница — внезапно се прокашля.

— Мислите ли, че трябва да се опитаме да извадим топката? — попита тя, хвърляйки поглед към езерото.

Останалите от групата се втренчиха в спокойните води на езерото, сякаш никога не им бе хрумвало подобно странно нещо.

— Не е като да е паднала по средата — добави тя. — Просто се търкулна вътре. Вероятно е точно на ръба.

Колин се почеса по главата. Антъни продължи да се мръщи.

— Сигурно не искате да изгубите още една топка — настоя Едуина. Когато никой не отговори, тя хвърли дървения си чук и вдигна ръце с думите:

— Добре! Сама ще извадя глупавата топка.

Това определено извади мъжете от вцепенението им и те скочиха да ѝ помогнат.

— Не бъдете глупава, мис Шефийлд — галантно каза Колин и тръгна надолу по хълма. — Аз ще я взема.

— За бога — измърмори Антъни. — Аз ще взема проклетата топка — отпрати се надолу по хълма и бързо задмина брат си. При цялото си раздражение, не можеше да вини Кейт за действията ѝ. Той самият би сторил абсолютно същото, макар че щеше да удари топката ѝ достатъчно силно, за да потопи нейната в центъра на езерото.

Все пак беше дяволски унизително да бъде победен от една жена, особено от нея.

Стигна до края на езерото и се вгледа вътре. Розовата топка бе с толкова ярък цвят, че би трябвало да се вижда през водата, ако се бе спряла на достатъчно плитко място.

— Виждаш ли я? — попита Колин, спирайки до него.

Антъни поклати глава.

— Глупав цвят. Никой никога не е искал да играе с розовата.

Колин кимна в знак на съгласие.

— Дори лилавата е по-добре — продължи Антъни и направи няколко крачки вдясно, за да огледа още малко от брега. — Какво, по дяволите, е станало с лилавата топка?

Колин сви рамене.

— Сигурен съм, че нямам идея.

— А аз съм сигурен — измърмори Антъни, — че тя като по чудо ще се появи в комплекта за Пал Мал утре вечер.

— Може и да се окажеш прав — жизнерадостно каза Колин и мина край Антъни с очи, насочени към водата. — Може би дори този следобед, ако имаме късмет.

— Някой от тези дни — безизразно изрече Антъни, — ще те убия.

— В това не се съмнявам — Колин огледа водата, след това внезапно посочи с показалец. — Ето я!

Това определено бе розовата топка, потънала в мътната вода на около два фута от края на езерото. Изглеждаше сякаш бе на около един фут дълбочина. Антъни тихо изруга. Щеше да се наложи да събуе ботушите си и да влезе. Изглежда Кейт Шефийлд вечно щеше да го кара да се събува и да влиза в различни водни басейни.

Не, помисли си мрачно, когато бе скочил в Серпентината да спасява Едуина, нямаше време да си събува ботушите. Кожата бе абсолютно съсипана. Камериерът му почти бе припаднал от ужас.

Той седна със стон на един камък и започна да се събува. Спасяването на Едуина вероятно си струваше чифт хубави ботуши, но заради една глупава розова топка... честно казано, дори не си струваше да си мокри краката.

— Изглежда държиш нещата под контрол — каза Колин, — така че ще помогна на мис Шефийлд да съберем вратичките.

Антъни само поклати глава примирено и влезе.

— Студено ли е? — достигна до него женски глас.

Мили Боже, това бе тя. Той се обърна. Кейт Шефийлд бе застанала на брега.

— Мислех, че събираш вратичките — каза той някак раздражено.

— Едуина го прави.

— Твърде много проклети мис Шефийлд — измърмори той под носа си. — Трябваше да има закон, който да забранява сестри да дебютират в един и същи сезон.

— Моля? — попита тя и обърна глава встрани.

— Казах, че е много студено — излъга той.

— О! Съжалявам.

Това привлече вниманието му.

— Не, не съжалявате — изрече той накрая.

— Е, не — призна тя. — Поне не за това, че загубихте. Но не съм искала да ви замръзнат пръстите на краката.

Антъни внезапно бе обхванат от лудото желание да види нейните пръсти. Това бе ужасна мисъл. Не трябваше да желае тази жена. Дори не я харесваше.

Въздъхна. Това не бе вярно. Вероятно я харесваше по някакъв странен, парадоксален начин. И мислеше, колкото и да бе странно, че и тя може да започва да го харесва по същия начин.

— Вие бихте сторили същото на мое място — извика Кейт.

Той не каза нищо, просто продължи с бавния си ход.

— Щяхте! — настоя тя.

Антъни се наведе и вдигна топката, като намокри ръкава си. По дяволите!

— Знам — отвърна.

— О — каза изненадано, сякаш не бе очаквала да го признае.

Тръгна назад, благодарен, че почвата на брега бе твърда и по краката му нямаше да полепне пръст.

— Ето — каза тя и му подаде нещо, което приличаше на одеяло.

— Беше в навеса. Спрях по пътя. Реших, че може да ви трябва нещо, за да си изсушите краката.

Антъни отвори уста, но странно — от нея не излезе и звук. Накрая успя да каже:

— Благодаря — и взе одеялото от ръцете ѝ.

— Не съм толкова ужасен човек, знаете го — каза му с усмивка.

— Нито пък аз.

— Може би — съгласи се тя, — но не трябваше да се бавите толкова с Едуина. Зная, че го направихте, само за да ме измъчвате.

Той вдигна вежда и седна на камъка, за да изсуши краката си, като остави топката на земята до себе си.

— Не мислите ли, че е възможно забавянето ми да има нещо общо с желанието ми да прекарам известно време с жената, която смятам да направя своя съпруга?

Тя леко се изчерви, но промърмори:

— Това може да е най-егоистичното нещо, което някога съм изричала, но не, мисля, че просто сте искали да ме измъчвате.

Бе права, разбира се, но нямаше да ѝ го каже.

— Така се случи — каза той, — че Едуина се забави. Не зная защо. Стори ми се неучтиво да я търся в стаята ѝ с молба да побърза, затова изчаках в кабинета си, докато се приготви.

Последва продължително мълчание и след това тя промълви:

— Благодаря, че ми го казахте.

Той се усмихна кисело.

— Не съм толкова ужасен човек, знаете го.

Кейт въздъхна.

— Зная.

Нещо в смиреното ѝ изражение го накара да се ухили.

— Но може би малко ужасен? — подразни я.

Тя засия, явно връщането към лекомисления разговор я накара да се почувства много по-удобно.

— О, разбира се.

— Добре. Не бих искал да съм скучен.

Кейт се усмихна, докато го наблюдаваше как обува чорапите и ботушите си. Протегна се надолу и взе розовата топка.

— По-добре да я занеса до навеса.

— В случай, че ме обхване неконтролируемо желание да я хвърля обратно в езерото?

Тя кимна.

— Нещо такова.

— Много добре — изправи се. — В такъв случай, аз ще взема одеялото.

— Честна размяна. — Тя се обърна към хълма и видя Колин и Едуина да изчезват в далечината.

— О!

Антъни бързо се извърна.

— Какво има? О, разбирам. Изглежда сестра ви и брат ми са решили да се върнат без нас.

Кейт се смръщи на близките им, след това примирено сви рамене и тръгна нагоре по възвишението.

— Предполагам, че бих издържала компанията ви още няколко минути, ако вие можете да изтърпите моята.

Той не ѝ отвърна, което я изненада. Това сякаш бе точно коментар, на който той би намерил остроумен и може би дори рязък отговор. Вдигна поглед към него и леко се отдръпна назад от изненада. Той се вираше в нея по много странен начин...

— Всичко... всичко наред ли е, милорд? — попита колебливо.

Той кимна.

— Чудесно — но звучеше доста разсеян.

Остатъкът от пътя до навеса премина в мълчание. Кейт остави розовата топка на мястото ѝ в комплекта и забеляза, че Колин и Едуина

са разчистили трасето и прилежно са прибрали всичко, включително липсващата лилава топка и дървения чук. Хвърли крадешком поглед към Антъни и се усмихна. От ядосаното му изражение бе очевидно, че той също я е забелязал.

— Одеялото бе тук, милорд — каза тя с прикрита усмивка и се дръпна от пътя му.

Антъни сви рамене.

— Ще го занеса до къщата. Вероятно има нужда от добро почистване.

Тя кимна в знак на съгласие, двамата затвориха вратата и тръгнаха.

ГЛАВА 11

„Нищо не може да извади най-лошото у мъжа и най-доброто у жената, както едно състезание.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, май 1814

Антъни си подсвиркваше, докато вървяха по пътеката към къщата и хвърляше тайни погледи към Кейт, когато тя не го гледаше. Тя наистина бе много привлекателна жена, сама по себе си. Той не знаеше защо това постоянно го изненадваше, но бе така. Споменът за нея не съответстваше на истинското очарование на лицето ѝ. Тя винаги бе в движение, винаги се усмихваше или се мръщеше или присвиваше устни. Никога нямаше да овладее спокойното, ведро изражение, към което трябваше да се стремят всички млади дами.

Той бе попаднал в същия капан като останалата част от висшето общество — мислеше за нея единствено, сравнявайки я с по-младата ѝ сестра. А Едуина бе толкова поразителна, толкова невероятно, стряскащо красива, че всеки около нея не би могъл да не остане някъде на заден план. Наистина, признаваше Антъни, бе трудно човек да гледа някой друг, когато Едуина бе в стаята.

И все пак...

Той се намръщи. И все пак той едва бе погледнал Едуина по време на цялата игра на Пал Мал. Това може и да беше разбираемо, тъй като ставаше въпрос за Бриджъртънов Пал Мал, а той вадеше на показ най-лошото у всеки с това име. Но, по дяволите, той вероятно не би погледнал и принца регент, ако бе благоволил да се присъедини към играта.

Само че това обяснение нямаше да мине, тъй като умът му бе изпълнен с други образи. Кейт, наведена над дървения си чук с лице, напрегнато от концентрация; Кейт, която се киска, когато някой

пропусне удар. Кейт, която се радва за Едуина, когато топката ѝ мина през вратичката — действие, много нетипично за един Бриджъртън. И, разбира се, Кейт, която се усмихва лукаво в последната секунда преди да изпрати топката му в езерото.

Очевидно, макар да не бе успял да поглежда към Едуина, доста бе гледал към Кейт.

Това трябва да е било объркващо.

Отново я погледна. Този път лицето ѝ бе леко извито към небето, а тя се мръщеше.

— Нещо не е наред ли? — попита я любезно.

Тя поклати глава.

— Просто се чудя дали ще вали.

Той вдигна поглед.

— Не и скоро, мисля.

Кейт бавно кимна в знак на съгласие.

— Мразя дъжда.

Нещо в изражението на лицето ѝ, което силно му напомняше на объркано тригодишно дете, го накара да се засмее.

— В такъв случай живеете в погрешната страна, мис Шефийлд.

Тя се обърна към него със смутена усмивка.

— Нямам нищо против лекия дъждец, просто не ми харесва, когато стане много силен.

— А на мен винаги са ми харесвали гръмотевичните бури — измърмори той.

Изглежда го неразбиращо, но не каза нищо, след това отново насочи поглед към камъчетата в краката си. Подритваше едно от тях, докато вървяха и от време на време нарушаваше ритъма на крачките си или стъпваше встрани, за да може отново да го ритне напред. Имаше нещо чаровно и доста сладко в начина, по който обувият ѝ крак ритмично се подаваше изпод подгъва на роклята и докосваше камъчето.

Антъни я наблюдаваше с любопитство и забрави да отмести поглед от лицето ѝ, когато вдигна очи.

— Мислите ли... защо ме гледате така? — попита го.

— Дали мисля какво? — отвърна той и нарочно пренебрегна втората част на въпроса ѝ.

Устните ѝ раздразнено се свиха в линия. Антъни усети как неговите потрепват от желание да се усмихне.

— На мен ли се смеете? — попита Кейт подозрително.

Той поклати глава.

Тя спря.

— Мисля, че го правите.

— Уверявам ви — каза Антъни като дори в собствените му уши гласът му звучеше изпълнен с желание да се разсмее, — че не ви се смея.

— Лъжете.

— Не... — трябваше да спре. Ако кажеше още нещо, знаеше, че ще избухне в смях. А най-странното нещо бе, че нямаше идея защо.

— О, за Бога — измърмори тя. — Какъв е проблемът?

Антъни се отпусна до дънера на един близък бряст и цялото му тяло се разтресе.

Кейт сложи ръце на хълбоците си, а изражението ѝ бе малко любопитно и леко ядосано.

— Какво е толкова смешно?

Той накрая се предаде на смяха и едва успя да свие рамене.

— Не зная — каза задавено. — Изражението на лицето ви... то е...

Забеляза, че тя се усмихна. Хареса му, че се усмихна.

— И изражението на вашето лице не е точно сериозно, милорд — отбеляза.

— О, сигурен съм — пое си дълбоко въздух и след това, доволен, че си е възвърнал контрола, се изправи. Видя лицето ѝ, което все още бе малко подозрително и внезапно разбра, че просто трябва да знае какво мисли тя за него.

Не можеше да чака до следващия ден. Не може да чака до вечерта.

Дори не бе сигурен как се бе случило, но доброто ѝ мнение означаваше много за него. Разбира се, нуждаеше се от одобрението ѝ относно доста занемареното ухажване на Едуина, но имаше нещо повече. Тя го бе обиждала, почти го бе потопила в Серпентината, бе го унижила на Пал Мал и все пак той копнееше за доброто ѝ мнение.

Антъни не можеше да си спомни кога за последно нечие мнение е било толкова важно за него и това, честно казано, бе смиряващо.

— Мисля, че ми дължите едно желание — каза той, оттласна се от дървото и се изправи. Умът му бръмчеше. Трябваше да се държи разумно. Трябваше да разбере какво мисли тя. И все пак не искаше тя да знае колко означава това за него. Не и докато не разбере защо това означава толкова много.

— Моля?

— Желание. Заради играта на Пал Мал.

Кейт изсумтя не особено женствено, после се облегна на дървото и скръсти ръце.

— Ако някой дължи изпълнението на желание, то тогава вие сте ми длъжник. Все пак аз спечелих.

— Но аз бях униженият.

— Вярно е — съгласи се тя.

— Щяхте да изневерите на себе си — каза той сухо, — ако бяхте устояла на импулса да се съгласите.

Кейт го погледна престорено сериозно.

— Една дама трябва да е честна във всяко едно отношение.

Когато вдигна очи към лицето му, видя едното ъгълче на устата му да се извива в знаеща усмивка.

— Надявах се да го кажете — измърмори той.

Кейт моментално се почувства неспокойна.

— И защо?

— Тъй като желанието ми, мис Шефийлд, е да ви задам въпрос, какъвто и да е въпрос по мой избор, а вие да ми отговорите напълно честно. — Той опря ръка на ствола на дървото, доста близо до лицето ѝ, и се наведе напред. Кейт внезапно се почувства уловена в капан, макар да бе лесно да избяга.

С лек страх и нотка на вълнение осъзна, че е уловена от очите му, които изгаряха нейните.

— Мислите ли, че можете да го направите, мис Шефийлд? — измърмори той.

— К-какъв е въпросът ви? — попита тя, без да осъзнава, че шепне, докато сама не чу гласа си — задъхан и пресекващ като вятъра.

Антъни леко наклони глава настрани.

— Сега, помнете, че трябва да отговорите честно.

Кейт кимна. Или поне си мислеше, че кимна. Имаше намерение да кимне. Всъщност не бе съвсем убедена, че изобщо може да се

движи.

Той се наведе не толкова, за да усети дъха му, но достатъчно близо, за да потръпне.

— Ето, мис Шефийлд, и въпроса ми.

Устните ѝ се разтвориха.

— Вие — приближи още — все още — и още един инч — мразите ли ме?

Кейт конвулсивно преглътна. Каквото и да бе очаквала да попита той, определено не бе това. Облиза устни и се приготви да отговори, макар да нямаше идея какво да каже, но не излезе и звук.

Устните му се извиха в бавна, мъжествена усмивка.

— Ще приема това за „не“.

И след това, толкова рязко, че ѝ се зави свят, той се оттласна от дървото и каза бързо:

— Е, мисля, че е време да влезем вътре, за да се приготвим за вечерта, не смятате ли?

Кейт се отпусна на дървото без сили.

— Искате да останете за малко навън ли? — Той сложи ръце на хълбоците си и вдигна поглед към небето — практически и ефективно поведение — точно обратното на мързеливия прелъстител, какъвто беше само преди десет секунди. — Може и да го сторите. Все пак не изглежда, че ще вали. Поне не през следващите няколко часа.

Погледна го втренчено. Или той бе полудял, или тя бе забравила как да говори. А може би и двете.

— Много добре. Винаги съм се възхищавал на жена, която умее да цени чистия въздух. В такъв случай ще се видим на вечеря, нали?

Тя кимна. Бе изненадана, че успя да направи дори това.

— Чудесно! — Той се пресегна, взе ръката ѝ и положи една изгаряща целувка от вътрешната страна на китката ѝ, върху тънката линия гола плът, която се подаваше между ръкавицата и ръба на ръкава ѝ.

— До довечера, мис Шефийлд.

И се отдалечи, оставяйки я със странното чувство, че току-що се е случило нещо много важно.

Само че не можеше да проумее какво, дори животът ѝ да зависеше от това.

* * *

В седем и половина същата вечер Кейт обмисляше дали да не вземе ужасно да се разболе. В осем без петнадесет бе решила да се спре на апоплектичен удар, но когато в осем без пет се чу звънецът за вечеря, който предупреждаваше гостите, че е време да се съберат в салона, изправи рамене и излезе в коридора пред спалнята си, за да посрещне Мери.

Отказваше да се държи като страхливка.

Тя не беше страхливка.

Щеше да се справи тази вечер. А и, каза си, не бе вероятно мястото ѝ за вечеря да е някъде около лорд Бриджъртън. Той бе виконт и домакин и следователно щеше да е начело на масата. Като дъщеря на втория син на барон положението ѝ бе по-скромно от това на останалите гости и вероятно мястото ѝ на масата щеше да е толкова далеч, че дори нямаше да може да го види, без да си изкриви врата.

Едуина, която делеше стая с Кейт, вече бе отишла до спалнята на Мери, за да ѝ помогне да си избере огърлица, затова Кейт се озова сама в коридора. Вероятно можеше да влезе в стаята на Мери и да ги изчака там, но нямаше настроение за разговори, а и Едуина вече бе забелязала странното ѝ, замислено настроение. Последното, от което имаше нужда, бе списък с „какво може да не е наред“ от Мери.

А истината бе, че дори Кейт не знаеше какво не е наред. Единственото, което знаеше, бе, че нещо се е променило между нея и виконта. Нещо бе различно и тя свободно признаваше, поне пред себе си, че това я плаши.

Което бе нормално, нали? Хората винаги се страхуват от нещата, които не разбират?

А Кейт определено не разбираше виконта.

Точно когато наистина започваше да се наслаждава на самотата си, една врата се отвори и от нея излезе друга млада дама. Кейт веднага разпозна Пенелопе Федърингтън, най-малката от трите известни сестри Федърингтън — е, поне трите, които бяха дебютирали. Кейт бе чувала, че има и четвърта, която все още е ученичка.

За нещастие на сестрите Федърингтън те бяха известни с липсата си на успех на брачния пазар. Прудънс и Филипа бяха направили дебюта си преди три години, без да получат и едно предложение. Пенелопе бе по средата на втория си сезон и на светски събития човек обикновено можеше да я види да избягва майка си и сестрите си, които всички смятаха за глупачки.

Кейт винаги бе харесвала Пенелопе. Между тях се бе зародило приятелство, откакто и двете бяха нарочени от лейди Уисълдаун, че носят рокли с неподходящ цвят.

Кейт с тъжна въздишка забеляза, че и сегашната рокля на Пенелопе от лимоненожълта коприна придава на бедното момиче абсолютно нездрав вид. Пенелопе не бе висока и някак се губеше в роклята.

Жалко, защото можеше да бъде доста привлекателна, ако някой можеше да убеди майка ѝ да стои далеч от модистката, а Пенелопе да избира сама облеклото си. Тя имаше приятно лице с много бяла кожа, типична за червенкосите, само дето косата ѝ бе по-скоро кестенява, отколкото червена, а ако човек искаше да е абсолютно точен, то тя беше по-скоро кафява, отколкото кестенява.

Както и да я наричаха, обаче, обезсърчено си помисли Кейт, не си подходеше с лимоненожълто.

— Кейт! — извика Пенелопе, след като затвори вратата зад себе си. — Каква изненада! Не знаех, че ще присъстваш.

Кейт кимна.

— Мисля, че ни поканиха в последния момент. Запознахме се с лейди Бриджъртън едва миналата седмица.

— Е, знам, че току-що казах, че съм изненадана, но не съм. Лорд Бриджъртън обръща много внимание на сестра ти.

Кейт се изчерви.

— Тъъ, да — заекна, — така е.

— Поне така гласят клюките — продължи Пенелопе. — Но пък човек не може винаги да им вярва.

— Рядко съм забелязвала лейди Уисълдаун да греши — каза Кейт.

Пенелопе само сви рамене и погледна с отвращение роклята си.

— Определено никога не греши за мен.

— О, не бъди глупава — бързо изрече Кейт, но и двете знаеха, че го казва от любезност.

Пенелопе уморено поклати глава.

— Майка ми е убедена, че жълтото е щастлив цвят, а едно щастливо момиче би привлякло съпруг.

— О, Боже — каза Кейт, потискайки кикота си.

— Това, което не разбира — иронично продължи Пенелопе, — е, че подобен щастлив нюанс на жълтото ме кара да изглеждам много нещастна и определено отблъсква джентълмените.

— Предлагала ли си й зелено? — попита Кейт. — Мисля, че ще си зашеметяваща в зелено.

Пенелопе поклати глава.

— Тя не харесва зеленото. Казва, че е меланхолично.

— Зеленото? — попита Кейт невярващо.

— Дори не се опитвам да я разбера.

Кейт, която бе облечена в зелено, задържа ръкава си до лицето на Пенелопе, скривайки жълтото, доколкото може.

— Цялото ти лице светва — каза.

— Не ми го казвай! Това само прави жълтото още по-болезнено.

Кейт й се усмихна съчувствено.

— Бих ти заела някоя от моите, но се боя, че ще се влачи по пода.

Пенелопе махна с ръка.

— Много мило от твоя страна, но съм се примирила със съдбата си. Поне е по-добре от миналата година.

Кейт вдигна вежди.

— О, точно така. Ти не бе тук миналата година — Пенелопе подсвирна. — Тежах почти тринадесет килограма повече от сега.

— Тринадесет килограма? — повтори Кейт. Не можеше да повярва.

Пенелопе кимна и направи физиономия.

— Бебешка пълнота. Умолявах мама да не ме кара да правя дебюта си, преди да стана на осемнадесет, но тя реши, че ранният старт би ми се отразил добре.

Кейт трябваше само да погледне лицето на Пенелопе, за да разбере, че не й се е отразил добре. Усещаше някаква близост с това момиче, макар Пенелопе да бе почти три години по-млада. И двете познаваха самотното усещане да не си най-популярното момиче в

стаята, знаеха какво е точното изражение, което човек поставя на лицето си, когато не го канят да танцува, а иска да изглежда сякаш не го интересува.

— Виж — каза Пенелопе, — защо не слезем на вечеря заедно? Изглежда и твоето, и моето семейство се бавят?

Кейт не бързаше особено да се отпрати към салона и неизбежната компания на лорд Бриджъртън, но чакането на Мери и Едуина би забавило мъчението едва с няколко минути, затова реши, че може да слезе с Пенелопе.

Двете надникнаха в стаите на майките си, информираха ги за промяната в плановете и хванати за ръка се отправиха надолу.

Когато стигнаха до салона, голяма част от гостите вече се бяха събрали и разговаряха в очакване на останалите. Кейт, която никога досега не бе присъствала на парти в провинцията, с изненада забеляза, че почти всички изглеждаха по-спокойни и, като че ли малко по-въодушевени, отколкото бяха в Лондон. Сигурно е заради чистия въздух, помисли си тя с усмивка. Или може би разстоянието някак разхлабваше строгите рамки на правилата на столицата. Каквато и да бе причината, тя реши, че предпочита тази атмосфера пред една официална вечеря в Лондон.

Можеше да види лорд Бриджъртън в другия край на стаята. Или по-скоро можеше да го усети. Веднага щом го забеляза, застанал до камината, нарочно отбягваше да насочва поглед натам.

Но все пак можеше да го почувства. Сигурно бе луда, но можеше да се закълне, че усеща кога той обръща глава и чува, когато говори и се смее.

И определено усещаше погледа му в гърба си. Сякаш вратът й щеше да избухне в пламъци.

— Не знаех, че лейди Бриджъртън е поканила толкова много хора — каза Пенелопе.

Като се стараяше да не поглежда към камината, Кейт огледа стаята, за да види кой е тук.

— О, не — полупрошепна, полупростена Пенелопе. — Кресидата Каупър е тук.

Кейт дискретно проследи погледа на Пенелопе. Ако Едуина изобщо имаше конкуренция за първото място сред красавиците на 1814, то това бе Кресидата Каупър. Висока, слаба, с медноруса коса и

блестящи зелени очи, Кресида почти винаги бе заобиколена от малка тълпа обожатели. Но докато Едуина бе мила и щедра, Кресида бе, според Кейт поне, егоистична вещица с лоши маниери, която си доставяше удоволствие като измъчва другите.

— Тя ме мрази — прошепна Пенелопе.

— Тя мрази всички — отвърна ѝ Кейт.

— Не, мен наистина ме мрази.

— Защо? — Кейт любопитно се обърна към приятелката си. — Какво може да си ѝ сторила?

— Миналата година се блъснах в нея и тя разля пунш върху себе си и херцог Ашбърн.

— Това ли е всичко?

Пенелопе завъртя очи.

— За Кресида бе достатъчно. Убедена е, че той е щял да ѝ предложи, ако не е изглеждала несръчна.

Кейт изсумтя.

— Ашбърн изобщо няма да се обвърже скоро. Всеки го знае. Той е почти толкова голям развратник, колкото и Бриджъртън.

— Който най-вероятно ще се ожени тази година — напомни ѝ Пенелопе. — Ако клюките са верни.

— Ха! — каза Кейт подигравателно. — Самата лейди Уисълдаун написа, че не смята, че той ще се ожени тази година.

— Това бе преди седмици — отвърна Пенелопе и махна неопределено с ръка. — Лейди Уисълдаун постоянно си променя мнението. А и за всички е очевидно, че виконтът ухажва сестра ти.

Кейт си прехапа езика, преди да отвърне:

— Не ми го напомняй.

Болезненото ѝ трепване бе заличено от шепота на Пенелопе:

— О, не. Тя идва насам.

Кейт успокоително стисна ръката ѝ.

— Не се тревожи за нея. Тя не е по-добра от теб.

Пенелопе саркастично я изгледа.

— Знам го. Но това не го прави по-малко неприятно. А и тя винаги се отклонява от пътя си, за да се увери, че ще ми се наложи да се разправам с нея.

— Кейт. Пенелопе — изчурулика Кресида и застана до тях, чувствено разтърсвайки коса. — Каква изненада да ви видя тук.

— И защо? — попита Кейт.

Кресида премигна, очевидно изненадана, че Кейт изобщо поставя под въпрос изявлението ѝ.

— Е — каза бавно, — предполагам, че не е такава изненада да видя вас тук, тъй като сестра ви е много популярна, а всички знаем, че и вие трябва да бъдете, където е тя, но присъствието на Пенелопе... — тя леко сви рамене. — Е, коя съм аз, че да съдя. Лейди Бриджъртън е много мила жена.

Коментарът бе толкова груб, че Кейт остана зяпнала, а докато гледаше втренчено Кресида с отворена уста от шока, тя се приготви да нанесе още един удар.

— Чудесна рокля, Пенелопе — каза с невероятно сладка усмивка. Кейт можеше да се закълне, че усеща вкуса ѝ във въздуха. — Човек трябва да има много специален тен, за да я носи, не мислите ли?

Кейт стисна зъби. Кресида естествено изглеждаше блестяща в роклята си.

Тя отново се усмихна и този път напомни на Кейт за змиорка, след това леко се обърна и махна на някого в другия край на стаята.

— О, Гримстън! Гримстън! Елате за момент!

Кейт погледна през рамо как Базил Гримстън се приближава и едва успя да потисне един стон. Гримстън бе идеалното мъжко допълнение на Кресида — груб, повърхностен и самодоволен. Никога нямаше да разбере защо прекрасна дама като виконтеса Бриджъртън го бе поканила. Вероятно за да изравни бройките, при толкова много поканени млади дами.

Гримстън се отправи към тях с танцова стъпка и вдигна едното ъгълче на устата си в подигравателна усмивка.

— На вашите услуги — каза на Кресида, след като мимоходом хвърли на Кейт и Пенелопе презрителен поглед.

— Не мислите ли, че милата Пенелопе изглежда прелестно в тази рокля? — каза Кресида. — Явно жълтото наистина е цветът на сезона.

Гримстън бавно и обидно огледа Пенелопе от глава до пети и обратно. Едва помръдна глава, само очите му обходиха тялото ѝ. Кейт успя да се пребори с толкова силен спазъм на отвращение, че направо започна да ѝ се повдига. Повече от всичко искаше да обвие ръце около

Пенелопе в прегръдка. Само че подобно внимание само би я отличило още повече като някой, който е слаб и е лесно да бъде обиден.

Когато Гримстън най-накрая приключи с грубия си оглед, се обърна към Кресида и сви рамене, сякаш не можеше да измисли нищо ласкателно.

— Нямате ли си друга работа? — избъбри Кейт.

Кресида изглеждаше шокирана.

— Защо, мис Шефийлд? Не бих могла да се съглася с вашето нахалство. Мистър Гримстън и аз просто се любувахме на външния вид на Пенелопе. Този нюанс на жълтото много подхожда на тена ѝ. А и е толкова хубаво да видим колко добре изглежда след миналата година.

— Наистина — провлече Гримстън, а тонът му накара Кейт да се почувства направо мръсна.

Тя усети как Пенелопе започна да се тресе до нея. Надяваше се, че е от гняв, а не от болка.

— Не мога да си представя какво може да имате предвид — изрече Кейт ледено.

— Ами, сигурно знаете — заяви Гримстън, а очите му светнаха от удоволствие. Наклони се напред и изрече с пресилен шепот, достатъчно силен, за да могат много хора да го чуят. — Тя беше дебела.

Кейт отвори уста, за да му отговори унищожително, но преди да издаде и звук, Кресида добави:

— Толкова беше жалко, миналата година в града имаше много повече мъже. Разбира се, на повечето от нас все още не им липсва партньор за танци, но съчувствам на бедната Пенелопе, когато я видя да стои с вдовиците.

— Вдовиците — процеди Пенелопе, — често са единствените хора в залата с поне малко интелигентност.

На Кейт ѝ се прииска да подскочи и да аплодира.

Кресида издиша едно:

— О — сякаш имаше някакво право да се чувства обидена. — И все пак човек не може да не... О! Лорд Бриджъртън!

Кейт се дръпна встрани, за да се включи виконтът в малкия кръг, който бяха оформили и с отвращение забеляза как цялото поведение на

Кресида се промени. Клепачите ѝ започнаха да трепкат, а устата ѝ оформи дъга като лъка на Купидон.

Беше толкова ужасно, задето Кейт забрави, че трябва да внимава, когато виконтът е наблизо.

Бриджъртън изгледа твърдо Кресида, но не каза нищо. Вместо това съвсем целенасочено се обърна към Кейт и Пенелопе и изрече имената им като поздрав.

Кейт почти ахна от удоволствие. Той директно бе игнорирал Кресида Каупър!

— Мис Шефийлд — изрече той любезно. — Надявам се, че ще ме извините. Бих искал да съпроводя мис Федърингтън на вечеря.

— Но вие не можете да съпровождате нея! — избъбри Кресида.

Бриджъртън я изгледа ледено.

— Съжалявам — каза с глас, който говореше точно обратното. — Бях ли ви включил в разговора?

Кресида се сви назад, очевидно ужасена от собственото си избухване. Все пак, бе крайно нередно от негова страна да придружава Пенелопе. Като домакин, негово задължение бе да придружи най-високопоставената дама. Кейт не бе сигурна коя е тя тази вечер, но определено не бе Пенелопе, чийто баща бе просто мистър.

Бриджъртън предложи на Пенелопе ръката си, обръщайки гръб на Кресида.

— Наистина мразя грубияните, а вие? — измърмори.

Кейт притисна ръка към устата си, но не можа да прикрие кикота. Бриджъртън ѝ се усмихна леко и потайно над главата на Пенелопе и в този момент у Кейт се зароди странното чувство, че напълно разбира този мъж.

И което бе по-странно, внезапно не бе толкова уверена, че той е бездушен, ужасен развратник, в което ѝ бе толкова удобно да вярва.

— Видя ли това?

Кейт, заедно с останалите събрали се гости, се взираше с отворена уста, докато Бриджъртън извеждаше Пенелопе с глава, сведена към нейната, сякаш е най-очарователната жена, която е стъпвала на земята, след това се обърна и видя Едуина до себе си.

— Видях всичко — каза Кейт замаяно. — Чух всичко.

— Какво стана?

— Той беше... той беше... — Кейт не можеше да намери думи, несигурна как точно да опише това, което той бе сторил. Накрая каза нещо, което не мислеше за възможно. — Той се държа като герой?

ГЛАВА 12

„Един мъж с чар е забавно нещо, един мъж с хубав външен вид, разбира се, е приятна гледка, но мъж с чест, о, той е този, скъпи читателю, около когото трябва да се тълпят младите дами.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 2 май 1814

По-късно тази вечер, след като вечерята приключи и мъжете се оттеглиха за чаша портвайн, преди отново да се присъединят към дамите, с изражения на превъзходство, сякаш току-що бяха обсъждали нещо много по-важно от това кой кон може да спечели Роял Аскот; след като общата компания бе изиграла няколко оживени, но на моменти досадни игри; след като лейди Бриджъртън бе прочистила гърлото си и дискретно бе предложила, че може би е време да се оттеглят; след като дамите бяха взели свещите си и се бяха отправили към леглата; след като господата, вероятно, ги бяха последвали...

Кейт не можеше да заспи.

Очевидно това щеше да е една от нощите за виране в тавана. Само че в тавана на Обри Хол нямаше пукнатини. А и луната не се беше показала, така че никаква светлина не проникваше през пердетата, което означаваше, че дори и да имаше пукнатини, не би могла да ги види и...

Кейт простена, отметна завивките и се изправи. Някой от близките дни трябваше веднъж завинаги да се научи как да кара мозъка си да спре да се лута в различни посоки. Лежеше в леглото от близо час, вираше се в тъмната, мастилена нощ и от време на време затваряше очи в напразни опити да заспи.

Не се получаваше.

Не можеше да спре да мисли за изражението на лицето на Пенелопе Федърингтън, когато виконтът ѝ се бе притекъл на помощ. Кейт бе сигурна, че собственото ѝ изражение е било подобно — малко изненадано, леко зарадвано и почти, сякаш ще се разтопи на пода всеки момент.

Бриджъртън беше великолепен.

Кейт бе прекарала целия ден, като наблюдава или разговаря със семейство Бриджъртън. И едно ѝ бе станало ясно: всичко, което се говореше за Антъни и отдадеността му към семейството — всичко бе вярно.

И макар да не бе съвсем готова да промени мнението си, че той е женкар и развратник, вече започваше да осъзнава, че освен това, той може да е и нещо друго.

Нещо добро.

Нещо, заради което, ако се опиташе да бъде напълно обективна, а това ѝ бе трудно, наистина не би трябвало да го отстранява от списъка с потенциални съпрузи за Едуина.

О, защо, защо, защо трябваше да е мил? Защо не си остана любезният и повърхностен развратник, какъвто бе толкова лесно да повярва, че е? Сега бе съвсем различен — беше човек, за когото наистина ѝ се струваше, че може да я е грижа.

Кейт усети как лицето ѝ се изчервява. Трябваше да спре да мисли за Антъни Бриджъртън. С тази скорост, с която го правеше, нямаше да може да заспи поне седмица.

Може би, ако имаше нещо за четене... Бе видяла доста голяма и богата библиотека по-рано вечерта — семейство Бриджъртън със сигурност имаха някое томче, което да я приспи.

Наметна халата си и отиде на пръсти до вратата, като внимаваше да не събуди Едуина. Не че това би било лесна задача. Едуина винаги спеше като мъртвец. Според Мери, тя и като бебе бе прекарвала цялата нощ в сън — от деня на раждането си.

Кейт плъзна краката си в чифт пантофи и тръгна по коридора, като внимателно се огледа, преди да затвори вратата след себе си. Това бе първото ѝ посещение на парти в провинцията, но бе чувала някои неща за подобни сбирки и последното, което желаше, бе да се натъкне на някой, приблиращ се в спалнята си в чужда компания.

Ако някой флиртуваше с човек различен от брачния си партньор, реши Кейт, то тя не искаше да знае за това.

Един-единствен свещник осветяваше коридора и разпръскваше сумрачна трепкаща светлина. Кейт бе грабнала една свещ на излизане, затова пристъпи към свещника и я запали. Щом пламъкът се засили, тя тръгна по стълбите, като спираше на всеки ъгъл и внимателно се оглеждаше.

Няколко минути по-късно се озова в библиотеката. Не бе голяма по стандартите на висшето общество, но стените бяха покрити с рафтове от тавана до земята. Кейт бутна вратата, докато тя почти се затвори — ако имаше някой буден, то не искаше да обявява присъствието си с шума от щракането на ключалката. Приблужи се към най-близкия рафт и заразглежда заглавията.

— Хммм — започна да си мърмори, измъкна една книга и погледна корицата — ботаника — харесваше градините, но една книга по темата не ѝ звучеше особено вълнуващо. Трябваше или да намери роман, който да плени въображението ѝ или да предпочете някой сух текст, който вероятно щеше да я приспи?

Кейт върна книгата на мястото ѝ и мина към следващата лавица, като остави свещта на една масичка наблизо. Това очевидно бе секцията за философия.

— Определено не — измърмори и плъзна свещта по масата, докато минаваше към следващия рафт. Ботаниката можеше и да я приспи, но философията вероятно щеше да я остави във вцепенение с дни.

Премести свещта още малко надясно и се наклони да огледа следващия ред книги, когато ярка и напълно неочаквана светлина огря стаята.

Кратък вик се надигна в дробовете ѝ, тя отскочи назад и се удари в масата.

Не сега, помоли се мислено, не тук.

Още докато съзнанието ѝ оформяше думата „тук“, цялата стая експлодира от глуха гръмотевица.

Отново стана тъмно и Кейт се разтрепери, а пръстите ѝ се вкопчиха в масата толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха. Мразеше това. О, как го мразеше. Мразеше шума и проблясъците, както и

трептящото напрежение във въздуха, но най-много мразеше как я караше да се чувства всичко това.

Толкова бе ужасена, че накрая не усещаше абсолютно нищо.

Беше така през целия ѝ живот или поне откакто се помнеше. Когато бе малка, баща ѝ или Мери я успокояваха всеки път по време на буря. Кейт пазеше много спомени как някой от тях седи на крайчеца на леглото, държи ръката ѝ и шепне успокоителни думи, а наоколо трещят гръмотевици и светкавици. Докато растеше, успя да убеди хората, че е преодоляла този проблем. О, всеки знаеше, че все още мрази бурите, но степената на този ужас бе успяла да запази за себе си.

Това изглеждаше като възможно най-лошата слабост — слабост без видима причина и без ясен лек.

Не чуваше никакъв дъжд по прозорците, може би бурята нямаше да е толкова лоша. Може би бе започнала някъде далеч и се отдалечаваше. Може би беше...

Още един проблясък освети стаята и изтръгна още един писък от дробовете на Кейт. Този път гръмотевицата бе ударила още по-скоро след светкавицата, което показваше, че бурята приближава.

Кейт усети как се свлича на пода.

Твърде шумно бе. Твърде шумно, твърде ярко и твърде...

БУУМ!

Кейт се пхна под масата, сви крака с ръце около коленете и с ужас зачака следващия удар.

И тогава започна дъждът.

* * *

Беше малко след полунощ и всички гости, поне онези, които се придържаха към нормалните часове в провинцията, си бяха легнали, но Антъни все още бе в кабинета си и потупваше с пръсти по ръба на бюрото си в такт с дъжда, който удряше по прозореца. От време на време някоя светкавица ярко осветяваше стаята, а всеки удар на гръмотевица бе толкова силен и неочакван, че той подскачаше в стола си.

Боже как обичаше гръмотевичните бури.

Трудно му беше да каже защо. Може би това бе просто доказателство за господството на природата над човека. Може би бе заради чистата енергия на светлина и звук, която бумтеше около него. Каквато и да бе причината, това го караше да се чувства жив.

Не беше особено уморен, когато майка му бе предложила всички да се оттеглят, затова му изглеждаше глупаво да не се възползва от тези моменти на усамотение и да прегледа документите, които камериерът му бе приготвил за него в Обри Хол. Бог знаеше, че майка му щеше да изпълни всяка негова минута с дейности, свързани с благородни млади дами на следващия ден.

След цял час на болезнени проверки, потупване със сухия край на перодръжката по попивателната след всяко събиране и изваждане, умножение и от време на време делене, клепачите му започнаха да залепват.

Денят бе дълъг, реши той, затвори книгата и отбеляза с листче докъде е стигнал. Наложил се да прекара голяма част от сутринта, посещавайки наематели и инспектирайки сгради. Едно семейство се нуждаеше от поправка на вратата. Друго имаше проблем с прибирането на реколтата и плащането на наема, тъй като кракът на бащата бе счупен. Антъни бе изслушвал и разрешавал спорове, докато се възхищаваше на новородени бебета и дори помогна с поправката на един течащ покрив. Всичко това бе част от задълженията на един земевладелец и на него му доставяше удоволствие, макар да бе изморително.

Играта на Пал Мал бе забавна почивка, но след като се върна в къщата, отново се озова в ролята на домакин на партито на майка си, което бе толкова изтощително, колкото и посещенията при наемателите. Елоиз бе едва на седемнадесет и очевидно някой трябваше да я наглежда, онази проклетница Каупър измъчваше бедната Пенелопе Федърингтън и някой трябваше да направи нещо по въпроса и... И я имаше и Кейт Шефийлд. Проклятието на живота му. И обект на желанията му. Всичко в едно.

Каква каша. Предполагаше се, че ухажва сестра ѝ, за бога. Едуина. Красавицата на сезона. Несравнимо прекрасна. Сладка и щедра и със спокоен характер.

А вместо това не можеше да спре да мисли за Кейт. Кейт, която колкото и да го вбесяваше, успяваше да събуди уважението му. Как

можеше да не се възхищава на човек, който толкова твърдо защитаваше убежденията си? А Антъни трябваше да признае, че центърът на убежденията ѝ — отдадеността към семейството — бе принципът, който той ценеше най-високо.

Той се изправи с прозявка и протегна ръце. Определено бе време да си ляга. Ако имаше късмет, щеше да заспи в момента, в който главата му докоснеше възглавницата. Последното, което искаше, бе да се вира в тавана, мислейки за Кейт. Както и за всички неща, които искаше да направи с Кейт. Антъни взе една свещ и се отправи към празния коридор. Имаше нещо спокойно и в същото време вълнуващо в една тиха къща. Дори при звука от дъжда по прозорците можеше да чуе всяко потропване на ботушите си по пода — пета, пръсти, пета, пръсти. Освен в моментите, в които проблясваше светкавица, свещта му осигуряваше единствената светлина в коридора. Харесваше му да мести пламъка ѝ напред-назад и да следи играта на сенките по стените и мебелировката. Изпитваше странно чувство на контрол, но...

Едната му вежда се вдигна въпросително. Вратата на библиотеката бе открената и можеше да види бледа ивица светлина вътре.

Беше почти сигурен, че никой друг не е буден. А от библиотеката определено не идваше и звук. Сигурно някой бе влязъл за книга и беше забравил запалена свещ. Антъни се намръщи. Това бе много безотговорно. Огънят можеше да унищожи една къща по-бързо от всичко друго, дори по време на буря, а библиотека, изпълнена с книги, бе идеалното място да се запали пламък.

Той бутна вратата и влезе. Едната стена на библиотеката бе цялата в прозорци затова звукът от дъжда бе много по-силен, отколкото в коридора. Една светкавица раздра небето и почти едновременно с това гръмотевица разтърси пода.

Силата на момента го накара да се ухили и той пресече стаята, за да отиде до забравената свещ. Наведе се, духна я и тогава... Чу нещо.

Беше дишане. Уплашено, задъхано, с едва доловимо скимтене.

Антъни решително огледа стаята.

— Има ли някой тук? — извика, но не можа да види никого.

След това отново го чу. Някъде долу.

Стисна здраво свещта и се наведе, за да надникне под масата.

И дъхът му спря.

— Мили Боже! — ахна. — Кейт.

Тя бе свита на топка, с ръце, толкова здраво стегнати около свитите ѝ крака, че изглеждаше сякаш всеки момент ще се счупи. Главата ѝ бе сведена, очите ѝ притиснати към коленете, а цялото ѝ тяло се разтърсваше от бързи и силни пристъпи.

Кръвта на Антъни се вледени. Никога не бе виждала някой да трепери така.

— Кейт? — повтори и постави свещта на пода, за да се доближи. Не можеше да разбере дали тя го чува. Изглежда се бе оттеглила в себе си и отчаяно искаше да избяга от нещо. От бурята? Бе споменала, че мрази дъжда, но това бе много по-сериозно. Антъни знаеше, че повечето хора не се радват на бурите като него, но никога не бе чувал за човек, който да изпада чак в такова състояние.

Тя изглеждаше така, сякаш ще се разпадне на милион дребни парченца, ако дори я докоснеше.

Гръм разтърси стаята и тялото ѝ толкова измъчено подскочи, че той почувства болката ѝ дълбоко в себе си.

— О, Кейт — прошепна. Сърцето му се късаше да я гледа така. Внимателно протегна ръка към нея. Все още не бе сигурен дали е усетила присъствието му — да я стресне би било като да събуди сомнамбул.

Нежно постави ръка на рамото ѝ и леко я стисна.

— Тук съм, Кейт — промълви. — Всичко ще бъде наред.

Навън падна светкавица, ярко освети стаята и тя още повече се сви, ако това изобщо бе възможно. Стори му се, че се опитва да прикрива очи, притискайки лице към коленете си.

Той се приближи и хвана едната ѝ ръка. Кожата ѝ бе ледена, а пръстите — изтръпнали от ужас. Беше трудно да отдели ръката ѝ от коленете, но най-накрая успя да я приближи до устните си и ги притисна към кожата ѝ в опит да я стопли.

— Тук съм, Кейт — повтори, несигурен какво друго да каже. — Тук съм. Всичко ще бъде наред.

Най-накрая успя да се вмъкне под масата и седна на пода до нея с ръка, обвита около раменете ѝ. Тя изглежда леко се успокои от докосването му и това събуди странно чувство у него — почти гордост, че е успял да ѝ помогне, както и чувство на дълбоко облекчение, защото да я гледа как се мъчи направо го убиваше.

Той шепнеше успокоителни думи в ухото ѝ и нежно галеше рамото ѝ в опит да я успокои със самото си присъствие. И бавно, много бавно — нямаше представа колко време стоя под масата с нея — усети как мускулите ѝ започват да се отпускат. Кожата ѝ започваше да се освобождава от ужасната студенина и макар дишането ѝ все още да бе забързано, вече не звучеше толкова уплашено.

Накрая, когато реши, че тя може би е готова, възможно най-леко докосна с два пръста брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към себе си, за да може да види очите ѝ.

— Погледни ме, Кейт — прошепна с нежен, но заповеден глас. — Ако просто ме погледнеш, ще разбереш, че си в безопасност.

Мускулчетата около очите ѝ потрепнаха за около петнадесет секунди, преди клепачите окончателно да се повдигнат. Опитваше да отвори очи, но те самите ѝ се противопоставяха. Антъни нямаше голям опит с подобен ужас, но му изглеждаше логично очите ѝ да не искат да се отворят, просто не искаха да видят това, което толкова я плашеше.

След още няколко треперливи секунди, тя най-накрая успя да отвори очи и срещна погледа му.

Антъни се почувства така, сякаш някой го е ударил с всичка сила.

Ако очите наистина бяха прозорец към душата, то тази нощ нещо се бе пречупило в Кейт Шефийлд. Тя изглеждаше като преследвано животно — напълно изгубена и объркана.

Отново вдигна ръката ѝ към устните си. Не беше я изпускарал от своята. Целуна дланта ѝ нежно, почти бащински.

— Какво си спомняш?

Кейт поклати глава.

— Спомняш ли си, че дойде в библиотеката?

Последва кимване.

— Помниш ли бурята?

Тя затвори очи за момент, сякаш да ги държи отворени изискваше повече енергия, отколкото имаше.

— Тя все още бушува.

Антъни кимна. Това беше вярно. Дъждът все още плющеше по прозорците със същата сила, но от последната светкавица и гръмотевица бяха изминали няколко минути.

Тя го погледна отчаяно.

— Аз не мога... аз не...

Антъни стисна ръката ѝ.

— Няма нужда да казваш нищо.

Почувства как тялото ѝ потръпва и се отпуска, а след това я чу да прошепва.

— Благодаря.

— Искаш ли да ти говоря? — попита той.

Кейт затвори очи, но не толкова здраво като преди, и кимна.

Той се усмихна, макар да знаеше, че тя няма да го види. Но може би щеше да го усети. Може би щеше да чуе усмивката в гласа му.

— Да видим — произнесе замислено, — за какво да ти разкажа?

— Разкажете ми за къщата — прошепна тя.

— Тази къща? — изненадано попита.

Тя кимна.

— Много добре — отвърна той, някак абсурдно поласкан, че тя се интересува от купчината камък и хоросан, която означаваше толкова много за него. — Пораснах тук, знаеш ли?

— Майка ви ми каза.

Антъни усети как нещо топло и силно припламна в гърдите му. Беше ѝ казал, че няма нужда да говори и тя очевидно бе благодарна за това, но сега участваше в разговора. Това определено означаваше, че започва да се чувства по-добре. Ако очите ѝ бяха отворени и ако не бяха сврени под една маса, всичко щеше да изглежда почти нормално.

И беше невероятно колко му се искаше да я накара да се чувства по-добре.

— Да ти разкажа ли как брат ми удави любимата кукла на сестра ми?

Тя поклати глава и потръпна, когато вятърът се усили и дъждът започна да бие по прозорците с подновена сила. След това само вдигна брадичка и помоли:

— Кажете ми нещо за себе си.

— Добре — бавно каза Антъни, опитвайки се да не обръща внимание на смътното, неудобно чувство, което се разпростираше в гърдите му. Бе много по-лесно да разкаже една от многото истории за някой от братята и сестрите си, отколкото да говори за себе си.

— Разкажете ми за баща си.

Той замръзна.

— Баща ми?

Тя се усмихна, но той бе прекалено шокиран от молбата ѝ, за да забележи.

— Сигурно сте имали такъв — каза тя.

Гърлото на Антъни започна да се стяга. Не говореше често за баща си, дори и със семейството. Казваше си, че е така, защото бе изминало толкова много време — Едмънд бе починал преди повече от десет години — но истината бе, че от някои неща болеше твърде много.

А имаше и рани, които не зарастаха, дори след десет години.

— Той... той беше велик човек — изрече меко. — Прекрасен баща. Много го обичах.

Кейт се обърна да го погледне и за първи път срещна погледа му, откакто бе повдигнал брадичката ѝ няколко минути по-рано.

— Майка ви говори за него с много любов. Затова попитах.

— Всички го обичахме — простичко каза той, обърна глава и се взря в другия край на стаята. Очите му се фокусираха върху крака на един стол, но в действителност не го виждаше. Не виждаше нищо, освен спомените в съзнанието си. — Той бе най-добрият баща, който би могло да има едно момче.

— Кога почина?

— Преди единадесет години. През лятото. Бях на осемнадесет, точно преди да напусна Оксфорд.

— Сигурно е много трудно за един син да загуби баща си на такава възраст — измърмори Кейт.

Антъни рязко се обърна да я погледне.

— Трудно е, на каквато и да е възраст.

— Разбира се — съгласи се тя бързо, — но мисля, че понякога е по-тежко. И със сигурност е различно за момичетата и за момчетата. Баща ми почина преди пет години и ужасно ми липсва, но не мисля, че е същото.

Той нямаше нужда да произнася въпроса си на глас, виждаше се в очите му.

— Баща ми бе чудесен — обясни Кейт, а очите ѝ се стоплиха при спомена. — Мил и нежен, но и строг, когато се налагаше. Но бащата на едно момче... е, той трябва да научи сина си как да бъде мъж. И да загубиш баща си на осемнадесет, когато точно научаваш какво

означава всичко това... — дълбоко въздъхна. — Вероятно е самонадеяно от моя страна дори да го споменавам, тъй като не съм мъж и следователно не мога да се поставя на ваше място, но мисля... — спря и прехапа устни, за да обмисли думите си. — Е, просто мисля, че е много трудно.

— Братята ми бяха съответно на шестнадесет, дванадесет и две години — меко каза Антъни.

— Вероятно и на тях им е било трудно — отвърна тя, — макар че най-малкият ви брат едва ли си го спомня.

Антъни поклати глава.

Кейт печално се усмихна.

— И аз не помня майка си. Странно е.

— На колко години си била, когато е починала?

— Едва на три. Баща ми се ожени за Мери само няколко месеца по-късно. Не спази общоприетия траурен период и това шокира някои от съседите ни, но той смяташе, че аз имам по-голяма нужда от майка, отколкото той — от това да спазва етикета.

За първи път Антъни се зачуди какво би се случило, ако майка му бе тази, която бе починала млада и бе оставила баща му с къща, пълна с деца, някои от които в люлка или тъкмо прохождащи. На Едмънд нямаше да му е лесно. На никой от тях нямаше да му е лесно.

Не че на Вайълет ѝ беше. Но поне имаше Антъни, който успя да изиграе ролята на баща заместник за по-малките си братя и сестри. Ако Вайълет бе починала, семейство Бриджъртън щяха да останат без майчиното влияние. Все пак Дафни, най-голямата от дъщерите на Бриджъртън, бе само на десет, когато бяха изгубили Едмънд. А Антъни бе сигурен, че баща му не би се оженил отново.

Без значение колко щеше да иска майка за децата си, нямаше да е способен да си вземе друга съпруга.

— Как почина майка ти? — попита Антъни, изненадан от дълбочината на любопитството си.

— Инфлуенца. Или поне така решиха. Може да е било каквото и да е възпаление на дробовете. — Тя опря брадичка на ръката си. — Станало много бързо, поне така ми казаха. Баща ми каза, че и аз съм се разболяла, макар и по-леко.

Антъни се замисли за сина, който се надяваше да създаде — причината за това най-накрая да реши да се ожени.

— Липсва ли ти родител, когото никога не си познавала? — прошепна.

Кейт се замисли над въпроса му. Гласът му бе дрезгав и напрегнат, което ѝ показва, че отговорът ѝ е много важен. Не можеше да си представи защо, но нещо от детството ѝ очевидно трогваше сърцето му.

— Да — отвърна накрая, — но не по начина, по който си мислите. Не може наистина да ти липсва, тъй като не си я познавал, но все пак в живота ти има празнота... голяма липса и знаеш кой е трябвало да я запълни, но не можеш да си я спомниш и не знаеш каква е била, затова не знаеш как точно би запълнила тази празнина. — Устните ѝ се извиха в тъжна усмивка. — Това звучи ли смислено?

Антъни кимна.

— Много дори.

— Мисля, че да изгубиш родител, когото познаваш и обичаш, е по-трудно — добави Кейт. — Зная, защото ми се случиха и двете.

— Съжалявам — каза той тихо.

— Всичко е наред — увери го. — Старата поговорка, че времето лекува всичко, наистина е вярна.

Антъни напрегнато се взря в нея и тя прочете по изражението му, че не е съгласен.

— Наистина е по-трудно, когато си по-възрастен. Благословен си, защото си имал възможността да ги познаваш, но болката от загубата е по-силна.

— Чувствах се така, сякаш съм загубил едната си ръка — промълви Антъни.

Тя тъжно кимна и някак разбра, че не е говорил за тази мъка пред много хора. Нервно облиза устни, тъй като бяха пресъхнали. Странно защо. При всичкия дъжд, който се изливаше отвън, се чувстваше суха като пергамент.

— Може би просто за мен е било по-добре — меко каза Кейт, — че загубих майка си толкова рано. А и Мери е чудесна. Обича ме като своя дъщеря. Всъщност... — Гласът ѝ пресекна и тя се изненада от внезапната влага, появила се в очите ѝ. Когато най-накрая успя да продължи, се чу единствено емоционален шепот. — Всъщност нито веднъж не се е отнесла с мен по-различно, отколкото с Едуина. Аз... аз

не мисля, че бих могла да я обичам повече, дори да ми беше родна майка.

Очите на Антъни изгаряха нейните.

— Много се радвам — произнесе той тихо и напрегнато.

Кейт преглътна.

— В това отношение е толкова забавна понякога. Посещава гроба на майка ми, за да ѝ разкаже как се справям. Всъщност е много мило. Когато бях малка ходех с нея, за да разкажа на майка си как се справя Мери.

Антъни се усмихна.

— И докладът ти добър ли беше?

— Винаги.

Поседяха за малко, обгърнати от приятна тишина, втречени в пламъка на свещта и восъка, който се спускаше по нея. Когато четвъртата капка восък се отправи надолу и засъхна, Кейт се обърна към Антъни и каза:

— Сигурна съм, че звуча непоносимо оптимистично, но мисля, че сигурно има някакъв по-висш план в живота.

Той се извърна към нея и повдигна вежди.

— Накрая наистина всичко се оправя — обясни тя. — Загубих майка си, но намерих Мери. Както и сестра, която много обичам. И...

Светкавица освети стаята. Кейт прехапа устни и се опита да се насили да диша бавно и равномерно през носа. Скоро щеше да дойде и гръмотевица, но тя щеше да е готова за нея и...

Стаята се разтресе от шума, но тя успя да задържи очите си отворени.

Изпусна една дълга въздишка и си позволи да се усмихне гордо. Не беше толкова трудно. Със сигурност не беше приятно, но не бе невъзможно. Дали заради успокояващото присъствие на Антъни до нея, или защото бурята се отдалечаваше, но тя успя да се справи без сърцето ѝ да изскочи през кожата.

— Добре ли си? — попита я.

Тя му хвърли един поглед и нещо в нея се разтопи при вида на притесненото му изражение. Каквото и да бе правил в миналото, колкото и да се бяха карали и спорили, в този момент той наистина бе загрижен за нея.

— Да — каза и усети в собствения си глас изненада, която не бе имала намерение да издава. — Да, мисля, че съм добре.

Той стисна ръката ѝ.

— От кога си така?

— Тази вечер? Или по принцип?

— И двете.

— Тази вечер — от първия гръм. Ставам доста нервна, когато завали, но докато няма светкавици и гръмотевици съм добре. Всъщност не дъждът ме разстройва, а страхът, че ще премине в нещо по-силно. — Тя преглътна и облиза устни, преди да продължи. — А за да отговоря на другия ти въпрос — не помня момент, в който да не съм се ужасявала от бурите. Това просто е част от мен. Знам, че е много глупаво...

— Не е глупаво — прекъсна я той.

— Много мило от ваша страна — каза тя със смутена полуусмивка, — но грешите. Нищо не може да е по-глупаво от това да се страхуваш от нещо без причина.

— Понякога... — пресекиво произнесе Антъни, — понякога за страховете ни има причини, които не можем съвсем да обясним. Понякога просто има нещо, което усещаме с костите си, нещо, което знаем, че е вярно, но за някой друг би прозвучало смешно.

Кейт напрегнато се вгледа в очите му на трепкащата светлина на свещта и дъхът ѝ секна, когато видя как в тях за секунда проблясва болка преди той да отмести поглед. Тя знаеше... с всяка фибра на тялото си, че той не говори за нещо въображаемо. Говореше за собствените си стракове, за нещо конкретно, което го преследваше всяка минута, всеки ден.

Нещо, за което знаеше, че няма право да го пита. А ѝ се искаше, о, как ѝ се искаше, когато той е готов да се изправи срещу страховете си, тя да бъде тази, която да му помогне.

Но не бе писано. Той щеше да се ожени за някоя друга, може би дори за Едуина, и само съпругата му щеше да има право да обсъжда с него толкова лични неща.

— Мисля, че съм готова да се кача горе — каза тя. Внезапно ѝ стана твърде трудно в присъствието му, прекалено бе болезнено да знае, че той ще принадлежи на друга.

Устните му се извиха в момчешка усмивка.

— Искаш да кажеш, че най-накрая можем да изпълим изпод тази маса?

— О, мили Боже — плесна се смутено по бузата. — Толкова съжалявам. Боя се, че много отдавна престанах да забелязвам къде сме седнали. За каква ли глупачка ме мислите!

Той поклати глава, а усмивката все още бе на лицето му.

— Никога за глупачка, Кейт. Дори когато мислех, че си най-непоносимото същество от женски пол на земята, не съм се съмнявал в интелигентността ти.

Кейт, която тъкмо се измъкваше изпод масата, спря.

— Просто не знам дали да приема това изявление като комплимент, или като обида.

— Вероятно и двете — призна той. — Но в името на приятелството, нека бъде комплимент.

Тя се обърна да го погледне с ясното съзнание, че представлява странна гледка на ръце и колене, но моментът изглеждаше твърде важен, за да го пропусне.

— Значи сме приятели? — прошепна.

Ангъни кимна и се изправи.

— Трудно е за вярване, но мисля, че е така.

Кейт се усмихна, пое протегнатата му за помощ ръка и се изправи на крака.

— Радвам се. Вие... вие наистина не сте дяволът, за когото ви смятах в началото.

Една от веждите му се вдигна и на лицето му внезапно се изписа порочно изражение.

— Е, може би сте — поправи се тя с мисълта, че вероятно е същият развратник и женкар, какъвто го обрисуваше висшето общество, — но може би сте и доста добър човек.

— Добър звучи толкова безинтересно — каза той замислено.

— Добър — натърти Кейт, — е добре. И имайки предвид това, което мислех за вас преди, трябва да бъдете очарован от комплиментата.

Ангъни се засмя.

— Признавам ти, Кейт Шефийлд, никога не си скучна.

— Скучна е толкова безинтересно.

Той се усмихна — истинска усмивка, а не ироничното извиване на устните, което използваше на светски събития. Гърлото на Кейт

внезапно се стегна.

— Боя се, че не мога да те изпратя до стаята. Ако някой ни срещне в този час...

Успя да му кимне. Бяха завързали някакво странно приятелство, но не искаше да се окаже уловена в капана на брак с него, нали? А се разбираше и без думи, че и той не желае да се жени за нея.

Антъни се приближи.

— И особено, когато си облечена така...

Когато сведе поглед, ахна и загърна халата по-плътно около тялото си. Напълно бе забравила, че не е подходящо облечена. Нощницата ѝ определено не бе неприлична или разголена, особено както бе покрита с халата, но все пак бе нощница.

— Ще се справиш ли? — Гласът му звучеше меко. — Все още вали.

Кейт спря и се заслуша в дъжда, който бе намалял до леко почукване по прозорците.

— Мисля, че бурята си отиде.

Антъни кимна и надникна в коридора.

— Празно е — каза.

— Трябва да вървя.

Дръпна се встрани, за да ѝ позволи да мине.

Тя тръгна, но спря до вратата и се обърна.

— Лорд Бриджъртън?

— Антъни — каза той. — Наричай ме Антъни. Мисля, че вече те нарекох Кейт.

— Така ли?

— Когато те открих — махна с ръка. — Не мисля, че чу нещо от това, което казах.

— Вероятно си прав — колебливо се усмихна. — Антъни — името му звучеше странно в устата ѝ.

Той леко се наведе напред със странна, почти дяволска светлинка в очите.

— Кейт — изрече в отговор.

— Просто исках да ти благодаря — каза тя. — За това, че ми помогна тази вечер. Аз... — прочисти гърлото си. — Щеше да ми е много по-трудно без теб.

— Нищо не съм направил — каза той дрезгаво.

— Напротив, направи всичко — и преди да се изкуши да остане, тя се втурна по коридора и нагоре по стълбите.

ГЛАВА 13

„Малко неща се случват в Лондон, когато толкова много хора са в Кент на партито на Бриджъртън. Настоящият автор може само да си представя всички клюки, които ще плъзнат скоро. Да, ще има скандал. Винаги има скандал на партитата в провинцията.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 4 май 1814

Следващата сутрин бе типична за утро след буря — ярка и ясна, с лека влажна мъгла, която освежаваше кожата.

Антъни не осъзнаваше какво е времето — бе прекарал по-голямата част от нощта, втрещен в тъмнината, виждайки единствено лицето на Кейт. Накрая бе заспал с първите лъчи на зората. Събуди се доста след обяд, но не се чувстваше отпочинал. Тялото му бе изпълнено със странна комбинация от умора и нервна енергия. Очите му бяха натезжали, а пръстите му продължаваха да потупват по леглото, приближавайки се към ръба, сякаш те сами можеха да го издърпат, за да се изправи на крака.

Накрая, когато стомахът му се разбунтува толкова силно, че би могъл да се закълне, че вижда мазилката на тавана да се тресе, се изправи, олюлявайки се и навлече халата си. С широка прозявка се отправи към прозореца, не че търсеше да види нещо или някой, а просто защото гледката бе по-добра от всичко останало в стаята му.

И все пак, в момента, в който погледна надолу, някак си разбра какво ще види.

Кейт. Вървеше бавно през поляната, много по-бавно отколкото някога я беше виждал. Обикновено се движеше като на състезание.

Бе твърде далеч, за да види лицето ѝ — само отрязък от профила, извивката на скулата. И все пак не можеше да отдели поглед от нея.

Имаше толкова много магия в тялото ѝ — странна грация в начина, по който се извиваха ръцете ѝ, докато вървеше, някаква артистичност в изправените ѝ рамене.

Осъзна, че тя върви към градината.

И знаеше, че трябва да се присъедини към нея.

* * *

Времето остана променливо през по-голямата част на деня, което раздели гостите на партито на две групи — едните настояваха, че яркото слънце изисква игри навън, а другите решиха да избегнат мократа трева и влажния въздух и да ги заместят с по-сухия климат на салона.

Кейт определено се причисляваше към втората група, макар да не беше в настроение за компания. Прекалено бе замислена, за да води учтив разговор с хора, които едва познава, затова отново се промъкна във великолепните градини на лейди Бриджъртън и седна на една пейка близо до арката с рози. Камъкът под нея бе студен и леко влажен, но предната вечер не бе спала особено добре и бе уморена, така че седенето бе по-добре от стоенето права.

Осъзна с въздишка, че това вероятно е единственото място, където може да остане сама. Ако останеше в къщата, със сигурност щеше да бъде принудена да се присъедини към дамите, които си бърбеха в салона, докато пишеха писма на приятели и роднини или още по-зле, щеше да се окаже прикована към групичката, която се бе оттеглила в оранжерията с бродериите си.

Що се отнася до ентузиастите, които бяха навън, те също се бяха разделили на две групи. Едните поеха към селото, за да пазаруват и да разгледат околността, а другите тръгнаха на разходка към езерото. Тъй като Кейт не проявяваше интерес към пазаруването, а вече доста добре познаваше езерото, бе избегнала и двете компании.

И така, остана сама в градината.

Поседя няколко минути, втренчена в нищото, а очите ѝ бяха фокусирани върху една неотворена розова пъпка, без да я виждат. Беше хубаво да е сама, тъй като не се налагаше да прикрива уста или да потиска шумните звуци, които издаваше, докато се прозява. Беше

хубаво, тъй като никой нямаше да коментира тъмните кръгове под очите ѝ, както и нетипичната ѝ мълчаливост и неразговорливост.

Беше хубаво да е сама, за да може да седне и да се опита да подреди хаоса от мисли за виконта. Задачата бе плашеща и ѝ се искаше да я отложи, но нямаше как.

А и наистина нямаше много за подреждане. Всичко, което бе научила през последните няколко дни, насочваше съвестта ѝ в една-единствена посока. Знаеше, че не може повече да се противопоставя на ухажването на Едуина от страна на Бриджъртън.

През последните няколко дни той се бе показал като чувствителен, грижовен и принципен човек. Дори героичен, помисли си със слаба усмивка при спомена за светлината в очите на Пенелопе Федърингтън, когато я бе спасил от обидите на Кресиди Каупър.

Беше предан на семейството си.

Бе използвал социалното си положение и власт, не за да властва над другите, а просто, за да спести унижението на някой друг.

Беше ѝ помогнал при един от пристъпите на фобията ѝ с нежност и чувствителност, които сега, когато разсъждаваше ясно, я изумяваха.

Може и да е бил развратник и женкар, може би все още бе развратник и женкар, но очевидно това му поведение не определяше същността му. А единственото възражение, което имаше Кейт срещу сватбата му с Едуина бе...

Болезнено преглътна. В гърлото ѝ бе заседнала топка, с размерите на гюле.

Защото дълбоко в сърцето си го искаше за себе си.

Само че това бе егоистично, а Кейт бе прекарала целия си живот в опити да не бъде такава и знаеше, че никога не би могла да помоли Едуина да не се омъжва за Антъни заради това. Ако Едуина разбереше, че Кейт проявява и най-слаб интерес към виконта, тя би прекратила ухажването му на момента. И каква щеше да е ползата? Антъни просто щеше да намери някоя друга красива, благородна жена, която да преследва. В Лондон имаше много такива.

Нямаше да избере нея, така че какво би спечелила, като предотврати брака между него и Едуина?

Нищо, освен агонията да го вижда женен за сестра си. А тя щеше да изчезне с времето, нали? Трябваше да изчезне. Тя самата бе казала

предната нощ, че времето наистина лекува всички рани. А и вероятно щеше да боли точно толкова и ако го видеше женен за някоя друга дама, единствената разлика щеше да е, че ще го вижда на различни празници, кръщенета и други подобни.

Кейт въздъхна. Продължителна, тъжна въздишка, която изкара всичкия въздух от дробовете ѝ и накара раменете ѝ да клюмнат.

А сърцето да я заболи.

В този момент един глас стигна до ушите ѝ. Неговият глас, тих и спокоен, като топъл вятър, който я обгърна.

— Мили Боже, наистина звучиш сериозно.

Кейт се изправи толкова внезапно, че краката ѝ се удариха в ръба на пейката, тя изгуби равновесие и се спъна.

— Милорд — избъбри.

Устните му се извиха в едва доловима усмивка.

— Знаех, че бих могъл да те открия тук.

Очите ѝ се разшириха, когато осъзна, че той целенасочено я е търсил. Сърцето ѝ също ускори ритъма си, но това поне можеше да скрие от него.

Антъни сведе бързо поглед към каменната пейка, давайки знак, че тя може да се чувства свободна отново да седне.

— Всъщност те видях през прозореца си. Искях да се уверя, че се чувстваш по-добре — каза тихо.

Кейт седна и в гърлото ѝ се надигна разочарование. Той просто бе любезен. Разбира се, че просто бе любезен. Бе глупаво от нейна страна да си фантазира, дори и за секунда, че може да има нещо повече. Накрая бе осъзнала, че той е добър човек, а всеки добър човек би искал да се увери, че тя се чувства по-добре след всичко, което се бе случило предната вечер.

— Добре съм — отвърна. — И то много. Благодаря.

Ако накъсаните ѝ изречения предизвикаха някаква реакция у него, то той не я показва.

— Радвам се — изрече Антъни и седна до нея. — Безпокоях се за теб през нощта.

Сърцето ѝ, което и без това биеше твърде бързо, пропусна един удар.

— Така ли?

— Разбира се. И как иначе?

Кейт преглътна. Ето я отново тази дяволска любезност. О, не се и съмняваше, че интересът и загрижеността му бяха искрени. Просто я болеше, че са предизвикани от естествената му доброта, а не от специални чувства към нея самата.

Не, че бе очаквала нещо различно, но въпреки това ѝ бе невъзможно да не се надява.

— Съжалявам, че ви обезпокоих толкова късно през нощта — каза тя тихо, най-вече защото мислеше, че така трябва. Всъщност отчаяно се радваше на присъствието му.

— Не бъди глупава — отвърна той, леко се изправи и я погледна загрижено. — Няма да ми е приятно да мисля, че си сама по време на бурята. Радвам се, че бях там да помогна.

— Обикновено съм сама по време на буря — призна тя.

Антъни се намръщи.

— Семейството ти не е ли до теб по време на бурите?

Тя изглеждаше леко смутена, когато отвърна.

— Те не знаят, че все още ме е страх от тях.

Той бавно кимна.

— Разбирам. Има моменти... — Антъни спря, за да прочисти гърлото си — тактика, която често използваше, когато не бе съвсем сигурен какво иска да каже. — Мисля, че ще ти е от полза да потърсиш помощ от майка си и сестра си, но зная... — отново се прокашля. Добре познаваше необикновеното чувство безумно да обичаш семейството си и все пак да не се усещаш съвсем способен да споделиш най-дълбоките си и мрачни страхове. Това водеше до странно чувство на изолация, сякаш си абсолютно сам сред шумна и обичлива тълпа.

— Знам — повтори той и нарочно сниши глас, — че често може да е трудно за човек да сподели страховете си с хората, които най-много обича.

Кафявите ѝ очи, мъдри и топли, и невероятно разбиращи, се вгледаха в неговите. За частица от секундата му се стори, че тя някак си знае всичко за него, всяка една подробност от момента на раждането му до увереността му в собствената му смърт. Точно в тази секунда, когато лицето ѝ бе леко повдигнато към неговото, а устните — полуотворени, изглеждаше така, все едно тя го познаваше по-добре от всеки друг на земята.

Беше вълнуващо.

Но и ужасяващо.

— Вие сте много мъдър човек — промълви Кейт.

Отне му секунда да си спомни за какво говореха. А, да, за страховете. Той знаеше много за страховете. Опита се да отмине комплимента със смях.

— През по-голямата част от времето съм много глупав човек.

Тя поклати глава.

— Не. Мисля, че по този въпрос бяхте абсолютно точен. Разбира се, че не бих казала на Мери и Едуина. Не искам да ги тревожа. — Прехапа устната си за момент — забавен дребен жест, който му се стори странно прелъстителен.

— Разбира се — добави тя, — ако трябва да съм искрена, бих признала, че мотивите ми не са съвсем лишени от егоизъм. Една част от нежеланието ми, със сигурност се дължи на това, че не искам да изглеждам слаба.

— Това не е чак толкова ужасен грях — измърмори той.

— Не и в класацията на греховете, предполагам — изрече Кейт с усмивка. — Но бих се обзаложила, че и вие страдате от него.

Ангъни не отговори, а само кимна в знак на потвърждение.

— Всички трябва да играем ролята си в живота — продължи тя, — а моята винаги е била да съм силна и разумна. Криенето под масата по време на гръмотевична буря не е проява на нито едно от двете.

— Сестра ти — тихо каза той, — вероятно е много по-силна, отколкото смяташ.

Погледът ѝ литна към лицето му. Да не би да се опитваше да ѝ каже, че се е влюбил в Едуина? И преди бе правил комплименти за грацията и красотата на сестра ѝ, но никога за душевните ѝ качества.

Очите на Кейт се задържаха на неговите, за колкото време успя да събере сили, но не откри в тях нещо, което да разкрива истинските му чувства.

— Нямах предвид, че не е — отвърна тя накрая. — Но аз съм по-голямата ѝ сестра. Винаги се налагаше да бъда силна и за нея, а тя трябваше да бъде силна само заради самата себе си — отново вдигна очи към неговите, за да открие, че той напрегнато се е втренчил в нея, сякаш почти можеше да види през кожата ѝ, право в душата ѝ. — Вие

също сте най-големият — каза тя. — Сигурна съм, че знаете какво имам предвид.

Той кимна, а очите му изглеждаха едновременно развеселени и примирени.

— Съвсем точно.

Кейт му се усмихна в отговор — усмивка, която си разменят хора, които имат еднакъв опит и преживявания. И макар да се чувстваше все по-спокойна в негово присъствие, сякаш можеше да се отпусне до него и да потъне в топлината на тялото му, знаеше, че не може повече да отлага изпълнението на задачата си.

Трябваше да му каже, че оттегля възраженията си срещу брака му с Едуина. Не бе честно към никого да пази това в себе си, само защото искаше да запази него за себе си, макар и само за няколко свършени секунди тук, в градината.

Пое си дълбоко въздух, изправи рамене и се обърна към него.

Той я погледна с очакване. Все пак бе очевидно, че тя се кани да каже нещо.

Устните на Кейт се разтвориха. Но нищо не излезе.

— Да? — попита той силно развеселен.

— Милорд — избъбри тя.

— Антъни — поправи я той нежно.

— Антъни — повтори тя, чудейки се защо изричането на кръщелното му име прави нещата още по-трудни. — Трябва да говоря за нещо с теб.

Той се усмихна.

— Това го разбрах.

По някаква необяснима причина очите ѝ се приковаха в десния ѝ крак, който описваше полумесеци върху отъпканата почва на пътеката.

— Става въпрос... ммм... за Едуина.

Антъни вдигна вежди и проследи погледа ѝ към крака, който бе изоставил полумесеците и сега правеше вълнообразни линии.

— Нещо не е наред със сестра ти ли? — попита внимателно.

Тя поклати глава и вдигна поглед.

— Съвсем не. Мисля, че е в салона и пише писмо на братовчедка ни в Съмърсет. Жените обичат да го правят, знаеш.

Той премигна.

— Да правят кое?

— Да пишат писма. Аз самата не съм много добра в кореспонденцията — изрече тя странно забързано, — тъй като рядко имам достатъчно търпение, за да седна да напиша цяло писмо. Да не споменавам, че почеркът ми е неописуем. Но повечето дами прекарват голяма част от дните си в писане на писма.

Антъни опита да потисне усмивката си.

— Искаш да ме предупредиш, че сестра ти обича да пише писма?

— Не, разбира се, че не — избъбри тя. — Просто ти попита дали тя е добре, аз отвърнах „разбира се“ и обясних къде е и съвсем избягахме от темата и...

Той положи ръка върху нейната и я прекъсна.

— Какво искаше да ми кажеш, Кейт?

С интерес проследи как тя изправи рамене и стисна зъби. Изглеждаше сякаш се подготвя за нещо ужасно. След това изрече набързо:

— Просто исках да знаеш, че оттеглих възраженията си срещу това да ухажваш Едуина.

Той внезапно почувства огромна празнина в гърдите.

— Аз... разбирам — каза, не защото разбираше, а просто защото трябваше да каже нещо.

— Признавам, че имах много големи предразсъдъци спрямо теб — продължи бързо тя, — но откакто пристигнах в Обри Хол, те опознах, и не мога с чиста съвест да те оставя да мислиш, че ще ти преча. Би било... не би било правилно от моя страна.

Антъни само се взираше в нея в абсолютно недоумение. Слабо осъзна, че има нещо обезкуражаващо в желанието ѝ да го ожени за сестра си, след като бе прекарал последните два дни, борейки се с копнежа си да я целува до несвяст.

От друга страна, не беше ли това, което искаше? Едуина щеше да е свършена съпруга.

Кейт — не.

Едуина отговаряше на всички критерии, които бе поставил, когато реши да се жени.

Кейт — не.

А определено не можеше да флиртува с Кейт, ако смяташе да се жени за Едуина.

Тя му даваше онова, което бе искал — точно, което бе искал, напомни си; с благословията на сестра й, Едуина би се омъжила за него още следващата седмица, ако той го пожелаеше.

Тогава защо, по дяволите, му се искаше да я сграбчи за раменете и да я разтърсва и разтърсва, докато не си вземе обратно всяка проклета ужасна дума?

Заради онази искра. Онази адска искра между тях, която изглежда никога не угасваше. Онова ужасно чувство, което го изгаряше всеки път, когато тя влезеше в стаята или си поемеше въздух, или мръднеше пръста на крака си. Това уничително усещане, че би могъл да я обича, ако само си го позволи.

А това бе нещото, от което се страхуваше най-много.

Може би единственото, от което изобщо се страхуваше.

По ирония на съдбата, смъртта бе единственото, от което не се страхуваше. Тя не бе страшна за човек, който бе сам. Отвъдното не изглеждаше плашещо, когато човек бе успял да избегне да се привърже към някой.

Любовта бе наистина поразително, свещено нещо. Антъни го знаеше. Беше го виждал през всеки ден от детството си, всеки път, когато родителите му се бяха поглеждали или докосвали.

Само че любовта бе враг на един умиращ човек. Това бе единственото, което би могло да направи оставащите му години непоносими — да вкуси блаженството и да знае, че то ще му бъде отнето. Вероятно затова, когато Антъни най-накрая реагира на думите й, той не я придърпа към себе си, за да я целува, докато тя се задъха, не притисна устни към ухото й и не изгори кожата й с дъха си, за да й покаже, че гори за нея, а не за сестра й.

Никога за сестра й.

Вместо това я погледна безразлично, очите му бяха много, много по-спокойни от сърцето, и каза:

— Много съм облекчен — като през цялото време имаше странното усещане, че не е наистина там, а по-скоро наблюдава цялата сцена — по-скоро този фарс — отстрани, някъде извън тялото си и не спира да се чуди какво, по дяволите, става.

Тя се усмихна слабо и каза:

— Предполагах, че ще се почувстваш така.

— Кейт, аз...

Тя никога нямаше да разбере какво бе искал да ѝ каже. Всъщност той самият не бе сигурен какво бе намерението му. Дори не бе осъзнал, че ще ѝ говори, докато името ѝ не се откъсна от устните му.

Но думите му завинаги щяха да останат неизречени, тъй като точно в този момент той го чу.

Тихо бръмчене. Жужене, всъщност. Звук, който повечето хора намират за леко дразнещ.

За Антъни обаче нищо друго не би могло да бъде по-ужасяващо.

— Не мърдай — прошепна с глас, изпълнен със страх.

Очите на Кейт се присвиха и тя, разбира се, помръдна и опита да се извърти.

— За какво говориш? Какво не е наред?

— Просто не мърдай — повтори той.

Очите ѝ се извърнаха наляво и брадичката ѝ ги последва с около четвърт инч.

— О, това е просто една пчела! — На лицето ѝ се изписа облекчена усмивка и тя вдигна ръка, за да я прогони. — За бога, Антъни, не го прави отново. За момент ме изплаши.

Ръката му се стрелна и болезнено стисна китката ѝ.

— Казах да не мърдаш — изсъска той.

— Антъни — изрече тя през смях, — това е пчела.

Той я задържа неподвижна, хватката му бе болезнена, а очите му не се отделяха от омразното създание, докато то целенасочено жужеше около главата ѝ. Той бе парализиран от страх и ярост и още нещо, което не можеше да определи.

Не че не бе попадал на пчели през единадесетте години след смъртта на баща си. В края на краищата човек не можеше да живее в Англия и да очаква напълно да ги избегне.

Всъщност досега се бе насилвал да флиртува с тях по някакъв странен, фаталистичен начин. Винаги бе подозирал, че може да му е писано да последва стъпките на баща си във всяко отношение. Ако трябваше да бъде повален от някакво дребно насекомо, то Бог му бе свидетел, че щеше да го посрещне изправен и без да бяга. Щеше да умре рано или... е, рано и нямаше да бяга от някаква проклета буболечка. Затова, когато някоя пчела прелиташе наблизо, той се смееше, подиграваше се и проклинаше и я прогонваше с ръка, предизвиквайки я да си отмъсти.

И никога не бе ужилван.

Само че, виждайки някоя да лети опасно близо до Кейт, да докосва косата ѝ и да каца на дантеления ѝ ръкав... беше ужасяващо, направо хипнотизиращо. Въображението му се развихри и той вече виждаше как дребното чудовище забива жилото си в меката ѝ плът, как тя се бори за въздух, докато пада на земята.

Виждаше я тук, в Обри Хол, положена на същото легло, което бе служило за първи ковчег на баща му.

— Просто стой тихо — прошепна той. — Ще се изправим... бавно. След това ще тръгнем.

— Антъни — каза тя и очите ѝ объркано се присвиха, — какво ти става?

Той я дръпна за ръката, за да я накара да стане, но тя се възпротиви.

— Това е пчела — изрече раздражено. — Престани да се държиш толкова странно. За бога, няма да ме убие.

Думите ѝ увиснаха тежко във въздуха като огромни камъни, готови да се разбият на земята и да пречупят и двама им. Накрая Антъни усети, че гърлото му се е отпуснало достатъчно, за да проговори и каза тихо и напрегнато:

— Може и да го стори.

Кейт замръзна, но не защото имаше намерение да следва заповедите му, а защото нещо в тона и очите му я изплаши до мозъка на костите ѝ. Той изглеждаше променен, обладан от някакъв непознат демон.

— Антъни — произнесе с надеждата, че гласът ѝ звучи спокойно и авторитетно, — пусни ръката ми веднага.

Дръпна се, но той не я освободи, а пчелата продължи безмилостно да жужи около нея.

— Антъни! — възкликна. — Престани вед...

Остатъкът от изречението се изгуби, тъй като тя някак успя да измъкне ръката си от смазващата му хватка. Изненадващото освобождение я накара да изгуби равновесие, ръката ѝ се размаха наоколо и вътрешната част на лакътя ѝ удари пчелата, която силно и ядосано избръмча, тъй като силата на удара я запрати в пространството и я приземи точно върху ивицата гола кожа над дантеления корсаж на следобедната ѝ рокля.

— О, в името на... оу! — Кейт изръмжа, тъй като пчелата, която, без съмнение, бе вбесена от тази атака, заби жилото си в плътта ѝ. — О, по дяволите! — изруга тя без изобщо да обръща внимание на неподходящия си език. Това бе просто ужилване, разбира се, вече ѝ се бе случвало няколко пъти и преди, но, по дяволите, болеше.

— О, да върви в ада — измърмори и опря брадичка в гърдите си, за да може да види възможно най-добре червената подутина, която се надигаше точно до ръба на корсажа ѝ. — Сега ще трябва да се прибера, за да го наложа с лапа и ще оплескам цялата рокля — с презрително изсумтяване тя събори мъртвото тяло на пчелата от полите си и продължи. — Е, поне е мъртва, неприятно същество такова. Вероятно само това възмездие ще...

В този момент вдигна поглед и видя лицето на Антъни. Той бе побелял. Не бе блед, не бе изгубил цвета си, беше абсолютно побелял.

— О, мили Боже — промълви той, а най-странното бе, че устните му дори не се помръднаха. — О, мили Боже.

— Антъни? — попита тя и се наклони напред, като веднага забрави за болезненото ужилване на гърдите си. — Антъни, какво има?

В каквото и транс да бе изпаднал, той внезапно се отърси от него, скочи напред и грубо хвана с ръка едното ѝ рамо, а с другата дръпна корсажа ѝ надолу, за да открие по-добре нараненото място.

— Милорд! — изписка Кейт. — Спрете!

Той не отговори, но дишането му бе забързано и накъсано, когато я опря на облегалката на пейката, като все още държеше роклята ѝ надолу — не достатъчно, за да я разголи, но определено по-ниско, отколкото позволяваше приличието.

— Антъни! — опита тя с надеждата, че кръщелното му име ще привлече вниманието му. Тя не познаваше този мъж, той не бе човекът, който бе стоял до нея само преди две минути. Беше побъркан, обезумял и абсолютно глух за протестите ѝ.

— Ще млъкнеш ли? — изсъска той без изобщо да я поглежда. Очите му бяха фокусирани върху червената, подута плът над гърдите ѝ и с треперещи пръсти извади жилото от кожата ѝ.

— Антъни, добре съм! — настоя тя. — Трябва да...

Кейт ахна. Бе преместил леко едната си ръка, докато с другата вадеше кърпичка от джоба си, и сега тя доста неприлично обхващаше гърдата ѝ.

— Антъни какво правиш? — грабна ръката му в опит да я премести от себе си, но не можа да се пребори с неговата сила.

Той я притисна още по-силно към гърба на пейката и ръката му почти сплеска гърдата ѝ.

— Не мърдай! — излая, извади кърпичката и започна да я притиска върху подутото място.

— Какво правиш? — попита тя, все още опитвайки се да се измъкне.

Антъни не вдигна поглед.

— Изстисквам отровата.

— Има ли отрова?

— Трябва да има — измърмори той. — Трябва да има. Нещо те убива.

Устата ѝ зяпна.

— Нещо ме убива? Ти луд ли си? Нищо не ме убива. Това е просто ужилване.

Той не ѝ обърна внимание, прекалено бе фокусиран върху самоналожената си задача да лекува раната ѝ.

— Антъни — каза тя успокоително в опит да го вразуми. — Оценявам загрижеността ти, но съм била жилина от пчели поне половин дузина пъти и...

— И той беше жилин и преди — прекъсна я напрегнато.

Нещо в гласа му я накара да изтръпне.

— Кой? — промълви.

Той притисна подутината още по-здраво и попи с кърпичката прозрачната течност, която се появи.

— Баща ми — произнесе равно, — и това го уби.

Тя не можа да повярва.

— Една пчела?

— Да, една пчела — тросна се той. — Не ме ли слушаш?

— Антъни, една малка пчела не може да убие човек.

Той прекрати усилията си за момент, колкото да вдигне поглед към нея. Очите му бяха сурови и, като че ли, обладани от духове.

— Уверявам те, че може — отсече.

Кейт не можеше да повярва съвсем, че думите му са верни, но и не мислеше, че той лъже, затова остана неподвижна за момент,

осъзнавайки, че Антъни изпитва много по-голяма нужда да лекува това ужилване, отколкото тя — да избяга от вниманието му.

— Все още е подуто — измърмори той и притисна кърпичката по-силно. — Не мисля, че изкарах всичко.

— Сигурна съм, че ще се оправи — нежно каза тя, а раздразнението ѝ се превърна в почти майчинска загриженост. Веждите му бяха сбръчкани от концентрация, а в движенията му все още се долавяше някаква обезумяла енергичност. Той бе ужасен, осъзна тя, уплашен, че тя ще умре тук, на градинската пейка, поразена от една дребна пчела.

Изглеждаше необяснимо, но все пак бе вярно.

Той поклати глава.

— Не е достатъчно — изрече дрезгаво. — Трябва да извадя всичко.

— Антъни, аз... Какво правиш?

Той побутна брадичката ѝ назад, а главата му скъси разстоянието между тях, сякаш се канеше да я целуне.

— Ще трябва да изсмуча отровата — изрече мрачно. — Само не мърдай.

— Антъни! — изписка тя. — Не можеш... — ахна без изобщо да е в състояние да довърши изречението си, щом усети устните му да докосват кожата ѝ като леко, но неумолимо я притискаха и придърпваха към устата му. Кейт не знаеше как да реагира, не знаеше дали да го отблъсне, или да го придърпа към себе си.

Накрая просто замръзна. Защото когато вдигна глава и погледна над рамото му, видя групичка от три жени да ги гледат втренчено с еднакви шокирани изражения.

Мери.

Лейди Бриджъртън.

И мисис Федърингтън — вероятно най-голямата клюкарка на висшето общество.

В този момент Кейт разбра, без никакво съмнение, че животът ѝ никога вече няма да е същият.

ГЛАВА 14

„И наистина, ако възникне скандал на партито на лейди Бриджъртън, тези от нас, които са в Лондон, могат да бъдат сигурни, че абсолютно всички вълнуващи клюки ще достигнат до нежните ни уши с възможно най-голяма скорост. При толкова много присъстващи клюкарки, пълният и изчерпателен доклад ни е гарантиран.“

„Хроники на висшето общество“

Лейди Уисълдаун, 4 май 1814

За частица от секундата всички замръзнаха като в театрално представление. Кейт шокирано се взираше в трите матрони. Те също се бяха втренчили ужасено.

А Антъни продължаваше да опитва да изсмуче отровата от ужилването на Кейт, без изобщо да осъзнава, че имат публика.

Кейт първа от петимата си възвърна гласа и способността да се движи и бутна с все сила рамото на Антъни, викайки пламенно:

— Спри!

Тъй като той не го очакваше, за нея се оказа изненадващо лесно да се отскубне и той се озова седнал на земята, а в очите му все още гореше решителността да я спаси от това, което считаше за смъртоносна орис.

— Антъни? — ахна лейди Бриджъртън и тихо извика името на сина си, сякаш не можеше да повярва на очите си.

Той се обърна.

— Майко?

— Антъни, какво правиш?

— Една пчела я ужили — каза той мрачно.

— Добре съм — настоя Кейт и вдигна нагоре роклята си. — Опитвах се да го убедя, че съм добре, но той отказа да ме чуе.

Очите на лейди Бриджъртън се замъглиха.

— Разбирам — каза тя тихо и тъжно.

Антъни знаеше, че наистина е така. Майка му вероятно бе единственият човек, който би могъл да го разбере.

— Кейт — изрече Мери накрая, задавяйки се с думите. — Устните му бяха на твоите... на твоите...

— На гърдите ѝ — услужливо каза мисис Федърингтън и скръсти ръце под едрия си бюст. Лицето ѝ неодобрително се смръщи, но бе очевидно, че тя неимоверно се забавлява.

— Не е вярно! — възкликна Кейт и опита да се изправи, което не бе лесна задача, тъй като Антъни се бе приземил на единия ѝ крак, когато го бе съборила от пейката. — Бях ужилена точно тук! — с треперещ пръст посочи червената подутина, която все още се издигаше върху ключицата ѝ.

Трите по-възрастни дами се втренчиха в ужиленото и лицата им придобиха еднакъв ален оттенък.

— Изобщо не е близо до гърдите ми! — възрази Кейт, прекалено ужасена от насоката, в която тръгва разговорът, за да си помисли дори, че трябва да ѝ е неудобно да говори за нещо толкова неприлично.

— Не е далеч — изтъкна мисис Федърингтън.

— Някой ще я накара ли да млъкне? — тросна се Антъни.

— Е! — обиди се мисис Федърингтън. — Аз никога...

— Не — отвърна Антъни. — Вие винаги...

— Какво има той предвид с това? — попита мисис Федърингтън и бутна лейди Бриджъртън по ръката. Когато виконтесата не отговори, тя се обърна към Мери и повтори въпроса.

Само че Мери виждаше само дъщеря си.

— Кейт — нареди ѝ, — ела тук на мига!

Кейт покорно застана до Мери.

— Е? — попита мисис Федърингтън. — Какво ще правим?

Четири чифта очи невярващо се обърнаха към нея.

— „Ние“? — едва доловимо попита Кейт.

— Не виждам какво общо имате вие — отсече Антъни.

Мисис Федърингтън само изсумтя шумно и презрително.

— Трябва да се ожените за момичето — обяви тя.

— Моля? — думата се откъсна от гърлото на Кейт. — Сигурно сте луда.

— Сигурно съм единственият разумен човек в градината, това съм — натърти мисис Федърингтън. — За Бога, момиче, устата му беше на гърдите ти и всички го видяхме.

— Не е вярно! — простена Кейт. — Бях ужилена от пчела. Пчела!

— Порша — намеси се лейди Бриджъртън. — Не мисля, че е необходимо да използваш толкова образен език.

— Вече няма смисъл от деликатност — отвърна мисис Федърингтън. — От това ще излезе невероятна клюка, независимо как го описвате. Най-ревностният ерген на висшето общество ще се окаже победен от една пчела. Трябва да кажа, милорд, че не си го представях така.

— Няма да има никаква клюка — изръмжа Антъни и заплашително се приближи към нея, — защото никой няма да каже и дума. Няма да позволя репутацията на мис Шефийлд да бъде опетнена по никакъв начин.

Очите на мисис Федърингтън се разшириха недоверчиво.

— Мислите, че можете да скриете подобно нещо?

— Аз няма да кажа нищо и силно се съмнявам, че и мис Шефийлд ще го стори — каза той и сложи ръце на хълбоците си, докато я гледаше гневно. Този поглед бе свалил мъже на колене, но мисис Федърингтън или не се влияеше, или бе малко глупава, затова той продължи. — Естествено, майките ни имат огромен интерес да пазят репутацията ни и това от своя страна оставя вас, мисис Федърингтън, като единствения член на сплотената ни малка групичка, който може да реши да се направи на устата рибарска съпруга, която не знае как да си държи устата затворена.

Мисис Федърингтън почервения.

— Всеки би могъл да ви види от къщата — изрече тя горчиво, очевидно й бе омразна мисълта да изпусне такава великолепна клюка. Поне месец щеше да е много търсена като единствения свидетел на подобен скандал. Или единственият свидетел, който щеше да говори.

Лейди Бриджъртън вдигна поглед към къщата и лицето й побеля.

— Права е, Антъни — каза. — Всичко се вижда от крилото за гости.

— Беше пчела — направо проплака Кейт. — Просто пчела! Със сигурност не може да се оженим, заради една пчела.

Избухването ѝ бе посрещнато с мълчание. Тя премести поглед от Мери към лейди Бриджъртън, и двете се взираха в нея с изражения, които се колебаеха между загриженост, добронамереност и съжаление. След това погледна към застиналото лице на Антъни, изражението му бе напълно неразгадаемо.

Кейт нещастно затвори очи. Не трябваше да става така. Дори докато му казваше, че може да се ожени за сестра ѝ, тайничко се бе надявала, че може да е неин, но не по този начин.

О, мили Боже, не по този начин. Не и така, че да се чувства като уловен в капан. Не и ако трябваше да прекара остатъка от живота си, гледайки нея и желаейки някой друг да е на нейно място.

— Антъни? — прошепна тя. Може би, ако ѝ проговореше, ако само я погледнеше, щеше да разбере какво си мисли.

— Ще се оженим следващата седмица — заяви той. Гласът му бе ясен и твърд, но лишен от всякаква емоция.

— О, Боже! — каза лейди Бриджъртън с огромно облекчение и плесна с ръце. — Мисис Шефийлд и аз ще започнем веднага с приготовленията.

— Антъни — отново прошепна Кейт, този път по-настойтелно, — сигурен ли си? — грабна ръката му и се опита да го издърпа настрана от матроните. Успя да спечели само няколко инча, но поне вече не бяха лице в лице с тях.

Той неумолимо се взря в нея.

— Ще се оженим — каза просто, с гласа на съвършен аристократ, който не позволява възражения и очаква подчинение. — Няма какво друго да сторим.

— Но ти не искаш да се жениш за мен — каза тя.

Това го накара да вдигне вежди.

— А ти искаш ли да се омъжиш за мен?

Тя не отговори. Нямаше какво да каже, не и ако искаше да запази поне частица от гордостта си.

— Подозирам, че ще си подхождаме достатъчно добре — продължи той и изражението му леко омекна. — Все пак завързахме някакво приятелство. Това е повече, отколкото повечето мъже и жени имат в началото на техния съюз.

— Не може да го искаш — настоя тя. — Ти искаше да се ожениш за Едуина. Какво ще ѝ кажеш?

Той скръсти ръце.

— Никога не съм давал обещания на Едуина. И предполагам, че просто ще ѝ кажем, че сме се влюбили.

Кейт усети как очите ѝ се извъртат скептично.

— Никога няма да повярва на това.

Той сви рамене.

— Тогава ѝ кажи истината. Кажи ѝ, че си била ужилена от пчела, а аз съм опитвал да ти помогна и сме били хванати в компрометиращо положение. Кажи ѝ каквото искаш. Тя е твоя сестра.

Кейт се свлече отново на пейката и въздъхна.

— Никой няма да повярва, че си искал да се ожениш за мен — изрече. — Всички ще помислят, че си попаднал в капан.

Антъни подчертано гневно изгледа трите жени, които все още ги наблюдаваха с интерес. При думите му:

— Имате ли нещо против? — неговата майка и тази на Кейт отстъпиха няколко крачки назад и се обърнаха, за да им предоставят малко по-голямо уединение. Тъй като мисис Федърингтън не ги последва веднага, Вайълет се протегна и почти извади ръката ѝ от ставата.

Той седна до Кейт и каза:

— Не можем да направим много, за да спрем хората да говорят, особено когато Порша Федърингтън е била очевидец. Не вярвам тази жена да си държи устата затворена дълго, след като се върне в къщата. — Той се облегна и подпря левия си глезен на дясното коляно. — Така че можем просто да извлечем най-доброто от ситуацията. Аз трябва да се оженя тази година...

— Защо?

— Защо какво?

— Защо трябва да се ожениш тази година?

Антъни замълча за момент. Наистина нямаше добър отговор на този въпрос. Затова каза:

— Защото така реших, а за мен това е достатъчно добра причина. Що се отнася до теб и ти трябва да се омъжиш рано или късно...

Тя отново го прекъсна:

— Ако трябва да съм честна, по-скоро смятах, че няма да го сторя.

Той усети как мускулите му се напрягат и едва след няколко секунди осъзна, че причината е ярост.

— Планирала си да изживееш живота си като стара мома?

Кейт кимна, а очите ѝ бяха едновременно невинни и откровени.

— Това изглеждаше сигурна възможност, да.

Антъни запази спокойствие за няколко секунди и се замисли, че му се иска да убие всички онези мъже и жени, които я бяха сравнявали с Едуина, само за да я обявят за недостатъчно добра. Кейт наистина нямаше представа, че и тя самата може да е привлекателна и желана.

Когато мисис Федърингтън бе заявила, че трябва да се оженият, първоначалната му реакция бе същата като на Кейт — абсолютен ужас. Без да се брой доста накърнената му гордост. На никой мъж не му харесва да бъде принуден да се ожени, а особено унижително бе да бъде принуден от една пчела.

Но докато стоеше там и гледаше как Кейт протестира, което не бе най-ласкателната възможна реакция — но пък и тя имаше право да прояви своята гордост — го обзе странно чувство на задоволство.

Желаеше я.

Желаеше я отчаяно.

Не би си позволил, дори след милион години, да я избере за съпруга. Тя бе твърде, твърде опасна за душевния му мир.

Но съдбата се бе намесила и сега, когато изглежда, че трябваше да се ожени за нея... е, не виждаше особен смисъл да вдига голям шум. Имаше и по-лоша съдба от това човек да се окаже женен за интелигентна, забавна жена, която, по една случайност, желаше непрекъснато.

Трябваше само да се увери, че няма да се влюби в нея. Което не би трябвало да е невъзможно, нали? Бог знае, че тя го подлудяваше през половината от времето с непрекъснатите си спорове. Можеше да има приятен брак с Кейт. Щеше да се наслаждава на приятелството и тялото ѝ и да остави нещата до там. Нямаше нужда да задълбава повече.

А и не можеше да иска по-добра жена за майка на децата си, след като си отидеше. Това определено бе много важно.

— Това ще проработи — каза той уверено. — Ще видиш.

Тя изглеждаше изпълнена със съмнения, но кимна. Разбира се, нямаше какво друго да направи. Току-що бе хваната — от най-голямата

клюкарка на Лондон — с мъж, долепен до гърдите ѝ. Ако той не бе предложил да се ожени за нея, щеше да е съсипана завинаги.

А ако тя откажеше да се омъжи за него... е, щеше да бъде дамгосана като паднала жена и идиотка едновременно.

Антъни внезапно се изправи.

— Майко! — извика и се отправи към нея, оставяйки Кейт на пейката. — Годеницата ми и аз желаем да останем за малко насаме в градината.

— Разбира се — измърмори лейди Бриджъртън.

— Мислите ли, че това е разумно? — попита мисис Федърингтън.

Антъни се наведе напред, доближи устни до ухото на майка си и прошепна:

— Ако до десет секунди не ме освободиш от присъствието ѝ, ще я убия на място.

Лейди Бриджъртън се закашля, за да прикрие смеха си, кимна и успя да каже:

— Разбира се.

След по-малко от минута Антъни и Кейт останаха сами в градината.

Той се обърна към нея — тя се бе изправила и бе направила няколко крачки към него.

— Мисля — измърмори и хвана ръката ѝ, — че трябва да обмислим дали да не се преместим някъде, където не се виждаме от къщата.

Крачките му бяха дълги и решителни и тя се препъваше, в опита си да не изостава.

— Милорд — измърмори Кейт, — мислите ли, че това е разумно?

— Звучиш като мисис Федърингтън — изтъкна той, без да нарушава ритъма си, дори за секунда.

— Да пази Бог — промърмори Кейт, — но въпросът си остава.

— Да, мисля, че е много мъдро — отвърна той и я дръпна зад един белведер. Стените му бяха частично отворени, за да влиза въздух, но бе обграден от люлякови храсти и им осигуряваше значително уединение.

— Но...

Той се усмихна. Бавно.

— Знаеш ли, че спориш твърде много?

— Доведе ме тук, за да ми кажеш това?

И тогава, преди тя да е имала възможност да каже и дума или дори да си поеме въздух, устата му се спусна надолу и улови нейната в гладна, търсеца целувка. Устните му бяха ненаситни, вземаха всичко, което тя можеше да му даде и искаха още. Огънят, който тлееше в нея, се разгоря и пламна, дори по-силно от онази нощ в кабинета му, десет пъти по-силно.

Тя се разтапяше. Мили Боже, разтапяше се и копнееше за още и още.

— Не трябва да правиш това с мен — промълви той. — Не би трябвало. Всичко в теб е абсолютно погрешно. И все пак...

Кейт ахна, когато ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ и силно я притиснаха към възбудената му плът.

— Виждаш ли? — изрече той дрезгаво, а устните му се спуснаха по бузата ѝ. — Усещаш ли? — изсмя се накъсано. — Изобщо разбираш ли? — безмилостно я стисна, а след това погали нежната кожа на ухото ѝ. — Естествено, че не разбираш.

Кейт усети как се плъзва към него. Кожата ѝ започна да гори, а предателските ѝ ръце се повдигнаха и се увиха около врата му. Той палеше огън в нея, нещо, което тя изобщо не можеше да контролира. Бе обзета от някакъв примитивен копнеж, нещо горещо и страстно, което копнееше единствено за докосването на кожата му до нейната.

Желаеше го. О, как го желаеше. Не би трябвало да го иска, не трябваше да желае този мъж, който се женеше за нея по погрешните причини.

И все пак го желаеше с отчаяние, което я оставяше без дъх.

Беше грешно, много грешно. Изпитваше огромни съмнения по отношение на този брак и знаеше, че трябва да остане с бистър разум. Опита се да си го напомни, но това не я спря да разтвори устни, за да му позволи да навлезе, нито спря езика ѝ срамежливо да се покаже, за да вкуси ъгълчето на устата му.

А желанието, което нарастваше в нея — защото това странно, гъделичкащо чувство трябваше да е желание — се усилваше все повече и повече.

— Аз ужасен човек ли съм? — промълви тя, по-скоро на себе си, отколкото на него. — Това означава ли, че съм пропаднала жена?

Само че той я чу, а гласът му, когато отговори, горещо погали кожата на бузата ѝ.

— Не.

Премести се към ухото ѝ и я накара да го чуе по-отблизо.

— Не.

Обходи устните ѝ и я накара да погълне думата.

— Не.

Кейт усети как главата ѝ се отмята назад. Гласът му бе нисък и прелъстителен и направо я караше да се чувства така, сякаш е била родена за този момент.

— Съвършена си — прошепна той, а големите му ръце нетърпеливо обхождаха тялото ѝ, едната се спря на кръста, а другата се вдигна към нежната издатина на гърдата ѝ. — Точно тук и сега, в този момент, в тази градина, ти си съвършена.

Кейт намери нещо обезпокоително в думите му, сякаш се опитваше да ѝ каже, а може би и на себе си, че утре може да не е съвършена, а на следващия ден може би дори още по-малко. Само че устните и ръцете му бяха толкова убедителни, че тя отпъди неприятните мисли от главата си и се потопи в блаженството на момента.

Чувстваше се красива. Чувстваше се... съвършена. И точно тук и сега можеше единствено да обожава мъжа, който я караше да се чувства по този начин.

Ангъни плъзна ръка от кръста към тила ѝ, за да я задържи, докато другата леко притисна гърдата ѝ през тънкия муселин на роклята. Пръстите му сякаш не се поддаваха на контрол — бяха стегнати и конвулсивно я стискаха, сякаш падаше от някоя скала и най-накрая бе намерил за какво да се хване. Зърното ѝ се втвърди под дланта му, той го усещаше дори през плата на дрехата и това сякаш унищожиха и последните сили, които му помагаша да се въздържи да не пресегне към гърба на роклята и бавно да освободи всяко копче от затвора му.

Можеше да го види в съзнанието си още докато устните му срещнаха нейните в нова изгаряща целувка. Роклята щеше да се свлече от раменете ѝ и муселинът мъчително щеше да се плъзне по кожата,

докато гърдите ѝ не се разголят. И тях можеше да си представи и някак знаеше, че щяха да са свършени. Щеше да обхване едната, да повдигне зърното към слънцето и бавно, мъчително бавно да сведе глава, за да я докосне едва-едва с езика си.

Тя щеше да простене, а той щеше да продължи да я дразни и да я държи здраво, за да не може да се отскубне. И тогава, когато отметне глава назад и ахне, щеше да замести езика с устни и да я засмуче, докато не започне да вика от удоволствие.

Мили Боже, толкова отчаяно искаше да го направи и за миг си помисли, че може да експлодира.

Само че сега не бе нито времето, нито мястото за това. Не защото изпитваше нужда да изчака брачните клетви. Що се отнася до него, вече го бе обявил публично и тя бе негова, но нямаше намерение да я прелъстява в градината на майка си. Имаше повече гордост, а и я уважаваше твърде много, за да го стори.

С огромно нежелание бавно се откъсна от нея, постави ръце на нежните ѝ рамене и изпъна ръце, за да се задържи на достатъчно голямо разстояние, че да не се изкуши да продължи от там, откъдето бе спрял.

А изкушението бе силно. Направи грешката да погледне лицето ѝ и в този момент можеше да се закълне, че Кейт Шефийлд е точно толкова красива, колкото и сестра ѝ.

Нейната привлекателност бе различна. Устните ѝ бяха по-пълни, по-малко отговаряха на модата, но пък много повече изкушаваха човек да ги целуне. Миглите ѝ... как не бе забелязал преди колко са дълги? Когато мигаше, те сякаш покриваха бузите ѝ като килим. А когато кожата ѝ бе порозовяла от желание, тя сякаш сияеше. Антъни знаеше, че въображението му се е развихрило, но когато се вгледаше в лицето ѝ, можеше да мисли единствено за изгряваща зора, за точния момент, в който слънцето се издига над хоризонта и обагря небето в нежна палитра от розово и прасковено.

Останаха така цяла минута. И двамата се опитваха да успокоят дишането си, докато Антъни не отпусна ръце и двамата направиха крачка назад. Кейт вдигна ръка към устата си.

— Не трябваше да го правим — промълви тя.

Той се облегна на колоните на белведера, като изглеждаше невероятно доволен от себе си.

— Защо не? Сгодени сме.

— Не сме — каза тя. — Не наистина.

Антъни вдигна вежди.

— Няма споразумения — обясни бързо Кейт. — Или подписани документи. А и аз нямам зестра. Трябва да знаеш, че нямам зестра.

Това го накара да се усмихне.

— Опитваш се да се отървеш от мен ли?

— Разбира се, че не! — тя леко се размърда и запристъпва от крак на крак.

Той направи крачка към нея.

— Не вярвам да се опитваш да ми дадеш причина да се отърва от теб.

Кейт се изчерви.

— Н-не — изрече, макар да правеше точно това. Разбира се, бе изключително глупаво от нейна страна. Ако той се откажеше от този брак, тя щеше да бъде съсипана завинаги, не само в Лондон, а и в нейното малко селце в Съмърсет. Новините за една пропаднала жена винаги се разпространяваха бързо.

Само че изобщо не бе лесно да си втори избор, и част от нея почти искаше той да потвърди съмненията ѝ, че не я желае за булка, че много повече предпочита Едуина, че се жени за нея само защото трябва. Щеше ужасно да боли, но ако само го кажеше, тя щеше да знае, а знанието, колкото и да бе горчиво, винаги бе по-добро от неизвестността.

Поне щеше да знае точно какво е положението ѝ. В момента се чувстваше така, сякаш е по средата на плаващи пясъци.

— Хайде да изясним нещо — каза Антъни и решителният му тон прикова вниманието ѝ. Очите му уловиха нейните с такава настоятелност, че тя не можеше да отмести поглед. — Казах, че ще се ожени за теб. Аз съм човек на думата си. Всяко по-нататъшно съмнение по въпроса би било много обидно.

Кейт кимна, но не можеше да спре да си мисли: *Внимавай какво си пожелаваш... внимавай какво си пожелаваш.*

Току-що се бе съгласила да се ожени за мъжа, в когото се боеше, че се влюбва, а единственото, което се въртеше в главата ѝ бе:

Дали мисли за Едуина, когато ме целува?

Внимавай какво си пожелаваш, гърмеше в ума ѝ.

Може и да го получиш.

ГЛАВА 15

„Настоящият автор още веднъж се оказа прав. След партитата в провинцията често се появяват възможно най-изненадващи годежи.

Да, наистина, скъпи читателю, със сигурност ще го прочетете първо тук: виконт Бриджъртън ще се жени за мис Катрин Шефийлд. Не за мис Едуина, както гласяха клюките, а за мис Катрин.

Що се отнася до самия годеж, оказа се изненадващо трудно да се научат подробности. Настоящият автор узна от много достоверен източник, че новата двойка е била хваната в компрометираща ситуация, а мисис Федърингтън е била свидетел. Мисис Ф. се оказа изненадващо мълчалива по въпроса. Като се има предвид склонността на въпросната дама да клюкарства, настоящият автор може само да предполага, че виконтът, на когото никога не му е липсвал кураж, е заплашил мисис Ф. с физическо нараняване, ако произнесе и сричка.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 11 май 1814

Кейт бързо осъзна, че известността не ѝ понася.

Останалите два дни в Кент бяха истински кошмар. След като Антъни бе обявил годежа им на вечерята, тя едва успя да си поеме въздух между всички поздравления, въпроси и намеци относно малко прибързаното им обвързване, които летяха към нея от гостите на лейди Бриджъртън.

Единственият път, когато се почувства истински спокойна, бе няколко часа след изявлението на Антъни. Тогава най-накрая бе получила възможност да поговори насаме с Едуина, която обви ръце

около сестра си и обяви, че е „развълнувана“, „неимоверно щастлива“ и „изобщо не е изненадана“.

Кейт изрази почудата си, че Едуина не е изненадана, но тя просто сви рамене и каза:

— Беше очевидно, че той е поразен. Не знам как никой друг не го забеляза.

Това остави Кейт доста объркана, тъй като бе съвсем сигурна, че плановете за брак на Антъни бяха свързани с Едуина.

Щом Кейт се завърна в Лондон, положението стана още по-лошо. Всеки един член на висшето общество, изглежда намери за задължително да се отбие в малката наета къща на семейство Шефийлд, за да посети бъдещата виконтеса. Поздравленията на повечето бяха пропити със сериозна доза неприятни намеци. Никой не вярваше, че е възможно виконтът наистина да иска да се ожени за Кейт и, като че ли, никой не осъзнаваше колко е грубо да ѝ го каже в лицето.

— Мили Боже, наистина имате късмет — каза лейди Каупър, майката на небезизвестната Кресида Каупър, която, от своя страна, не каза и две думи на Кейт, само се цупеше в ъгъла и хвърляше отровни погледи в нейната посока.

— Нямах представа, че се интересува от вас — започна излиянията си мис Гертруд Нйт с изражение, което ясно показваше, че все още не го вярва и може би дори се надява, годежът да се окаже някакъв фарс, въпреки обявяването му в Лондон Таймс.

А от лейди Данбъри, която никога не се церемонеше с думите си, чу:

— Не знам как си го хванала, но явно е бил доста добър номер. Има момичета, които не биха имали нищо против да вземат уроци от теб, помни ми думите.

Кейт само се усмихваше или поне се опита, макар да подозираше, че опитите ѝ да отвърща любезно и приятелски невинаги бяха убедителни, и само кимаше, промърморвайки:

— Аз съм момиче с късмет — всеки път, когато Мери я смущаеше с лакът.

Що се отнася до Антъни, късметлията успя да избегне всички груби огледи, на които бе подложена тя. Беше ѝ казал, че се налага да остане в Обри Хол, за да се погрижи за някои неща в имението преди сватбата, която бе насрочена за следващата събота, само девет дни след

инцидента в градината. Мери се тревожеше, че подобна прибързаност ще доведе до клюки, но лейди Бриджъртън съвсем прагматично ѝ разясни, че клюки ще има при всички положения и че Кейт по-рядко ще бъде обект на нелицеприятни намеци, когато вече има защитата на името на Антъни.

Кейт подозираше, че виконтесата, която бе известна с решителното си желание да види порасналите си деца женени, просто искаше да види Антъни пред епископа, преди да е имал възможност да си промени решението.

Тя осъзна, че е съгласна с лейди Бриджъртън. Колкото и да бе нервна, заради сватбата и последващия брак, не бе човек, който отлага нещата. След като бе взела решение, или, в този случай, такова ѝ бе наложено, не виждаше причина да се бави. Що се отнася до клюките, една бърза сватба може би щеше да увеличи обема им, но Кейт подозираше, че колкото по-скоро се оженят с Антъни, толкова по-бързо ще престанат и тя би могла да се надява да се върне към обичайния си скромнен начин на живот.

Разбира се, животът ѝ вече нямаше да бъде само неин. Щеше да ѝ се наложи да свикне с това.

Не че и сега бе неин. Дните ѝ бяха като вихър от дейности — лейди Бриджъртън я влачеше от магазин на магазин и харчеше огромно количество от парите на Антъни за чеиза ѝ. Кейт бързо разбра, че е безсмислено да се противи — когато лейди Бриджъртън или Вайълет, както ѝ бе наредено да я нарича, вземеше решение, то Бог да е на помощ на глупака, който решеше да ѝ се противопоставя. Мери и Едуина ги придружаваха при едно от излизанията, но бързо обявиха, че са изтощени от неизчерпаемата ѝ енергия и се отпавиха към Гънтърс за сладолед.

Накрая, само два дни преди сватбата, Кейт получи бележка от Антъни с молба да си бъде у дома в четири същия следобед, за да може да я посети. Тя бе малко нервна, че отново ще го види. Всичко изглеждаше някак различно и по-официално в града. И все пак сграбчи възможността да избегне още един следобед на Оксфорд Стрийт при шивача, шапкаря, майстора на ръкавици и всеки друг, при когото Вайълет имаше намерение да я завлече.

И така, когато Мери и Едуина излязоха да изпълнят някои поръчки, тя се настани в салона в очакване на виконта. Съвсем удобно

бе забравила да спомене за посещението му. Нютон доволно спеше в краката ѝ и тя чакаше.

* * *

Антъни бе прекарал по-голямата част от седмицата в размишления. Съвсем не бе изненадващо, че всички бяха свързани с Кейт и предстоящия им брак.

Тревожеше се, че би могъл да я обикне, ако си го позволи. Изглежда, че ключът просто се криеше в това да не си го позволява. Колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше, че няма да представлява проблем. Все пак, той беше мъж и умееше добре да контролира действията и чувствата си. Не беше глупак, знаеше, че любовта съществува, но освен това вярваше в силата на разума и, което вероятно бе по-важно, в силата на волята. Честно казано, не мислеше, че би изпитал любов несъзнателно.

Ако не искаше да се влюбва, то, по дяволите, нямаше да го направи. Толкова бе просто. *Трябваше* да е просто. Ако не беше, то той не бе кой знае какъв мъж, нали?

Все пак, щеше да поговори с Кейт по въпроса преди сватбата. Имаше някои неща за брака, които трябваше да изяснят. Не точно правила, а... споразумения. Да, това бе подходящата дума.

Кейт трябваше да разбере точно какво може да очаква от него и какво очаква той в замяна. Това не бе брак по любов. И нямаше да се превърне в такъв. Това просто не бе вариант. Той не мислеше, че тя има илюзии по въпроса, но, за всеки случай, искаше да го изясни още сега, преди някое недоразумение да е имало възможността да прерасне в абсолютна катастрофа.

Най-добре беше да постави всички карти на масата, така че никоя от страните да не се изненада неприятно в бъдеще. Кейт със сигурност щеше да се съгласи. Тя бе практично момиче. Щеше да иска да знае точното положение на нещата. Не му приличаше на човек, който обича да прави догадки.

Точно две минути преди четири Антъни почука два пъти на входната врата на семейство Шефийлд и опита да не обръща внимание на половин дузината представители на висшето общество, които по

една случайност се разхождаха по Милнър Стрийт този следобед. Доста от тях бяха далеч от обичайните си маршрути, помисли си той и направи физиономия.

Това не го изненадваше. Макар наскоро да се бе върнал в Лондон, беше съвсем наясно, че годежът му представлява скандалът на деня. Все пак, Уисълдаун се доставяше и в Кент.

Икономът бързо отвори вратата, въведе го вътре и го съпроводи до близкия салон. Кейт го очакваше на дивана, косата ѝ бе вдигната нагоре в нещо си — Антъни така и не успяваше да запомни имената на всички сложни фризури, които дамите обичаха — а на върха ѝ се мъдреше някаква малка шапчица, която беше в тон с белия ръб на бледосинята ѝ следобедна рокля.

Шапчицата, реши той, ще е първото нещо, което ще изчезне, когато се оженят. Тя имаше прекрасна коса — дълга, лъскава и гъста. Знаеше, че етикетът изисква да носи бонета, когато е сред хора, но наистина изглеждаше престъпление да я покрива в уюта на собствения си дом.

Преди той да успее да отвори уста, дори за да поздрави, тя отиде до сребърния сервиз за чай на масата пред себе си и каза:

— Позволих си да поръчам чай. Леко е хладно и реших, че може да пожелаеш. Ако не е така, ще се радвам да поръчам нещо друго.

Не беше хладно, поне според Антъни, но въпреки това той каза:

— Би било чудесно, благодаря!

Кейт кимна и вдигна чайника, за да налее. Наклони го с около инч, след това отново се изправи, намръщи се и каза:

— Дори не зная как пиеш чая си.

Антъни усети ъгълчето на устата му леко да се извива.

— С мляко. Без захар.

Тя кимна, остави чайника и взе млякото.

— Това е нещо, което една съпруга би трябвало да знае.

Той седна на един стол до десния ъгъл на дивана.

— И сега го знаеш.

Кейт си пое дълбоко въздух и издиша.

— Сега знам — измърмори.

Антъни се прокашля, докато я гледеше как налива. Тя носеше ръкавици и той осъзна, че му е приятно да гледа ръцете ѝ докато се движи. Пръстите ѝ бяха дълги и нежни и невероятно грациозни, което

го изненада, като се има предвид колко пъти го бе настъпвала докато танцуват.

Разбира се, някои от тези грешки в крачките бяха целенасочени, но не толкова често, колкото му се искаше да вярва.

— Заповядай — измърмори тя и му подаде чая. — Внимавай, горещ е. Никога не съм обичала хладен чай.

Не, помисли той с усмивка, разбира се. Кейт не бе човек, който обича половинчати неща. Това бе едно от нещата, които най-много харесваше в нея.

— Милорд? — изрече тя любезно и премести чая няколко инча по-близо до него.

Антъни грабна чинийката и облечените му в ръкавица пръсти се плъзнаха по нейните. Той задържа погледа си върху лицето ѝ и забеляза как бузите ѝ леко порозовяват.

По някаква причина това му достави удоволствие.

— Има ли нещо специално, което искахте да ме попитате, милорд? — попита тя, след като дръпна ръката си на безопасно разстояние от неговата и пръстите ѝ се обвиха около дръжката на собствената ѝ чаша.

— Името ми е Антъни, както, сигурен съм, си спомняш и не мога ли да посетя годеницата си, просто заради удоволствието да я видя?

Тя го изгледа проникателно над ръба на чашата си.

— Разбира се, че може — отвърна, — но не мисля, че случаят е такъв.

Той вдигна вежди при явното ѝ упорство.

— Оказва се, че си права.

Кейт измърмори нещо. Антъни не го чу много добре, но имаше подозрението, че звучеше като: „Обикновено съм.“

— Мислех, че трябва да обсъдим брака ни — изрече.

— Моля?

Той се облегна в стола си.

— И двамата сме практични хора. Мисля, че ще ни е по-лесно, след като се разберем, какво да очакваме един от друг.

— О... разбира се.

— Добре. — Той постави чашата върху чинийката, а след това и двете върху масата пред себе си. — Радвам се, че смяташ така.

Кейт бавно кимна, но не каза нищо, вместо това реши да задържи поглед върху лицето му, докато той се прокашляше. Антъни изглеждаше така сякаш се приготвя за реч в парламента.

— Не започнахме по най-добрия начин — каза той и леко се смръщи, когато тя кимна в отговор, — но смятам, и се надявам ти също... че стигнахме до някакъв вид приятелство.

Тя отново кимна, с мисълта, че това може да се окаже единственото, което ще прави по време на целия разговор.

— Приятелството между съпруг и съпруга е от изключителна важност — продължи Антъни. — Според мен е дори по-важно от любовта.

Този път тя не кимна.

— Нашият брак ще се базира на взаимно приятелство и уважение — подчерта той, — и аз от своя страна не бих могъл да бъда по-доволен.

— Уважение — повтори Кейт, най-вече защото Антъни я гледаше с очакване.

— Ще дам най-доброто от себе си, за да ти бъда добър съпруг — каза. — И ако ти не ме държиш далеч от леглото си, ще бъда верен и на теб, и на клетвите ни.

— Това е много напредничаво от твоя страна — измърмори тя. Той не ѝ казваше нищо, което не бе очаквала и все пак, нещо в думите му я дразнеше.

Очите му се присвиха.

— Надявам се, че ме приемаш на сериозно, Кейт.

— О, и то много.

— Добре — изгледа я странно и тя не бе сигурна дали ѝ е повярвал. — В замяна — добави, — очаквам ти да не се държиш по начин, който да опетнява семейното ми име.

Кейт усети как гръбнакът ѝ се вцепени.

— Не бих си го и помислила.

— Не съм и смятал така. Това е една от причините да съм толкова доволен от този брак. Ще бъдеш чудесна виконтеса.

Това трябваше да е комплимент, Кейт го знаеше, но все пак ѝ звучеше кухо и може би леко снизходително. Много повече би предпочела да ѝ бе казал, че ще бъде чудесна съпруга.

— Ще имаме приятелство — обяви той, — и взаимно уважение, и деца — интелигентни деца, слава Богу, тъй като ти определено си най-интелигентната жена, която познавам.

Това компенсираше снизхождението, но Кейт нямаше време да се усмихне на комплимента, защото той добави:

— Но не трябва да очакваш любов. Този брак няма да е по любов.

Ужасна буца се надигна в гърлото на Кейт и тя откри, че отново кима, само че този път движението на врата ѝ някак си причини болка право в сърцето ѝ.

— Има някои неща, които не мога да ти дам — каза Антъни, — и любовта, боя се, е едно от тях.

— Разбирам.

— Така ли?

— Разбира се — направо му се тросна. — Не би могъл да го кажеш по-ясно, дори да го бе написал на ръката ми.

— Никога не съм имал намерение да се женя по любов — каза той.

— Не това ми каза, когато ухажваше Едуина.

— Когато ухажвах Едуина — отвърна, — се опитвах да те впечатля.

Очите ѝ се присвиха.

— Сега не ме впечатляваш.

Той изпусна една дълга въздишка.

— Кейт, не дойдох тук, за да споря. Просто си помислих, че ще е най-добре да бъдем честни един към друг преди сватбата в неделя сутринта.

— Разбира се — въздъхна тя и се насили да кимне. Намерението му не бе да я обиди и тя не трябваше да реагира твърде остро. Познаваше го достатъчно, за да знае, че го прави само от загриженост. Тя бе наясно, че никога няма да я обикне, по-добре беше да го изясни от самото начало.

Но все пак болеше. Не знаеше дали го обича, но бе доста сигурна, че би могла, и се страхуваше до смърт, че след няколко седмици брак, щеше да го обикне.

И щеше да е хубаво, ако и той можеше да отвърне на любовта ѝ.

— Най-добре е да се разберем отсега — изрече Антъни меко.

Кейт просто продължи да кима. Едно тяло в движение имаше свойството да остане в движение, а тя се боеше, че ако спре, може да извърши нещо наистина глупаво, като да се разплаче, например.

Той се протегна през масата и хвана ръката ѝ, което я накара да подскочи.

— Не исках да започваш този брак с някакви илюзии — каза. — Не мислех, че и ти би го искала.

— Разбира се, че не, милорд — отвърна тя.

Той се намръщи.

— Мисля, че ти казах да ме наричаш Антъни.

— Така е — каза тя, — милорд.

Той отдръпна ръката си. Кейт наблюдаваше как тя се връща в скута му със странното чувство, че е ограбена.

— Преди да си тръгна — каза Антъни, — имам нещо за теб — без да отделя очи от лицето ѝ, той бръкна в джоба си и извади малка кутийка за бижута. — Трябва да се извиня, че толкова се забавих да ти дам годежен пръстен — измърмори и ѝ я подаде.

Кейт прокара пръсти по синята кадифена повърхност, преди да отвори кутията. Вътре лежеше семпъл златен пръстен, украсен с един-единствен объл диамант.

— Това е наследствено бижу на семейство Бриджъртън — каза той. — В колекцията има още няколко годежни пръстена, но реших, че този най-много ще ти хареса. Другите са доста тежки и префърцунени.

— Красив е — промълви тя, без да е в състояние да отдели очи от него.

Той се протегна и взе кутийката от нея.

— Може ли? — измърмори и извади пръстена от кадифеното му гнездо.

Кейт протегна ръка и се прокле, когато осъзна, че тя трепери... не много, но достатъчно, за да може Антъни да забележи. Но той не каза и дума, просто задържа ръката ѝ в своята и с другата плъзна пръстена на пръста ѝ.

— Изглежда доста добре, не мислиш ли? — попита я, все още с пръсти върху нейните.

Кейт кимна, неспособна да отдели поглед. Никога не бе имала слабост към пръстени, този щеше да е първият, който щеше да носи редовно. Усещаше го странно на пръста си — тежък и студен и много,

много солиден. Това някак си правеше всичко, случило се през изминалата седмица много по-истинско. По-окончателно. Струваше ѝ се, че се взира в пръстена, сякаш очаква от небето да падне светкавица и да прекрати всичко, преди да са успели да произнесат обетите си.

Антъни се наклони и приближи пръстите ѝ до устните си.

— Може би трябва да подпечатаме сделката с целувка? — промърмори.

— Не съм сигурна...

Той я дръпна в скута си и се ухили дяволито.

— Аз съм.

Докато Кейт падаше върху него, случайно ритна Нютон, който излая силно и плачевно, очевидно разстроен, че дрямката му е била толкова грубо прекъсната.

Антъни вдигна вежди и хвърли поглед към кучето.

— Дори не видях, че е тук.

— Подремваше — обясни Кейт. — Има много здрав сън.

Вече събуден, Нютон отказа да бъде държан настрана и с малко по-силен лай скочи на стола и се приземи в скута на Кейт.

— Нютон! — изписка Кейт.

— О, в името на... — мърморенето на Антъни бе прекъснато от силната, лигава целувка на Нютон.

— Мисля, че те харесва — каза Кейт, толкова развеселена от отвратеното изражение на Антъни, че забрави да внимава за положението си в скута му.

— Куче — нареди Антъни, — слез веднага на пода.

Нютон наведе глава и изскимтя.

— Веднага!

Нютон силно въздъхна, обърна се и скочи на пода.

— Мили Боже — каза Кейт и се взря в кучето, което се бе вмъкнало под масата с нос, тъжно забит в килима. — Впечатлена съм.

— Всичко е в тона — надменно изрече Антъни и нарочно обви ръка около кръста ѝ, за да не може да стане.

Кейт погледна ръката му, след това лицето и въпросително вдигна вежди.

— Защо — изрече тя замислено — оставам с впечатлението, че смяташ тона си за ефективен и спрямо жените?

Той сви рамене и се наведе напред, като се усмихна с пребрежени очи.

— Обикновено е — измърмори.

— Не и този — Кейт опря ръце на облегалките на стола и опита да се изправи.

Само че Антъни бе твърде силен.

— Особено този — произнесе той, а гласът му се снижи до невероятно тихо мъркане. Обхвана брадичката ѝ с ръка и обърна лицето ѝ към своето. Устните му бяха меки, но настоятелни и изследваха устата ѝ с усърдие, което я остави без дъх.

Устата му проследи линията на челюстта ѝ, спирайки, само за да прошепне:

— Къде е майка ти?

— Навън — каза Кейт задъхано.

Зъбите му подръгнаха ръба на корсажа ѝ.

— За колко дълго?

— Не зная. — Тя леко изписка, когато езикът му се вмъкна под муселина и описа еротична линия по кожата ѝ. — Мили Боже, Антъни, какво правиш?

— За колко дълго? — повтори той.

— Час. Може би два.

Антъни вдигна поглед, за да се увери, че е затворил вратата, когато влезе по-рано.

— Може би два? — промърмори той и се усмихна срещу кожата ѝ. — Наистина ли?

— М-може би само един.

Той пъхна пръст под ръба на корсажа до рамото ѝ и се увери, че е хванал и ръба на долната риза.

— Един — каза той, — е направо чудесно. — След това спря, само колкото да покрие с уста нейната, за да заглуши всеки протест и бързо дръгна роклята надолу заедно с ризата.

Усети как Кейт ахна в устата му, но само задълбочи целувката и обхвана с длан заоблеността на гърдата ѝ. Тя бе съвършена под пръстите му — мека и стегната — изпълваше ръката му, сякаш е била създадена за него.

Когато най-накрая усети, че съпротивлението се стопява, целуна ухото ѝ, хапейки нежно ушната ѝ мида.

— Това харесва ли ти? — прошепна и нежно я притисна с ръка.
Тя треперливо кимна.

— Ммм, добре — промърмори той и плъзна език по ухото ѝ. —
Нещата щяха да станат много трудни, ако не ти харесваше.

— 3-защо?

Той се пребори с пристъпа на смях, който се надигаше в гърлото му. Това определено не бе момент за забавление, но тя беше толкова дяволски невинна. Никога преди не бе любил жена като нея и откриваше, че е изненадващо прекрасно.

— Нека да кажем — изрече Антъни, — че на мен много ми харесва.

— О! — усмихна му се възможно най-предпазливо.

— Има и още, нали знаеш — прошепна и дъхът му погали ухото ѝ.

— Сигурна съм, че трябва да има — отвърна тя едва доловимо.

— Така ли? — попита я той, за да я подразни и отново я стисна леко.

— Не съм толкова зелена, та да мисля, че човек може да направи бебе от това, което правим.

— Бих се радвал да ти покажа и останалото — измърмори той.

— Не... О!

Той отново я бе стиснал, но този път пръстите му погъделичкаха кожата ѝ. Харесваше му, че тя не е в състояние да мисли, когато докосва гърдите ѝ.

— Какво казваше? — попита, милвайки врата ѝ.

— К-казвах?

Антъни кимна и леко наболата му брада одраска кожата ѝ.

— Сигурен съм, че казваше нещо. Но пък може би не съм чул добре. Беше започнала с думата „не“. Това определено — добави и близна с език брадичката ѝ, — не е дума, която има място между нас в момент като този. Но... — езикът му се спусна по линията на шията ѝ до ключицата, — отплеснах се.

— Така... така ли?

Отново кимна.

— Мисля, че се опитвах да разбера какво ти доставя удоволствие, както трябва да правят всички добри съпрузи.

Тя не отговори, но дишането ѝ се учести.

Антъни се усмихна.

— Ами например това? — Той изпъна ръка, така че вече не я обхващаше, а само леко дразнеше с длан зърното ѝ.

— Антъни! — задави се тя.

— Добре — каза той и се премести към шията ѝ, повдигайки брадичката ѝ. — Радвам се, че се върнахме към Антъни. „Милорд“ е толкова официално, не мислиш ли? Твърде официално за това.

А после направи това, за което си мечтаеше от седмици. Сведе глава към гърдата ѝ и я пое в уста, вкусваше я, смучеше, дразнеше и се наслаждаваше на всеки стон, който излизаше от устните ѝ, на всеки спазъм на желание, който пронизваше тялото ѝ.

Харесваше му, че тя реагира по този начин, вълнуваше се, че причината е той самият.

— Толкова прекрасен — измърмори той до кожата ѝ. — Вкусът ти е толкова прекрасен.

— Антъни — изрече тя дрезгаво. — Сигурен ли си...

Той опря пръст до устните ѝ без дори да вдига лице да я погледне.

— Нямам представа какво питаш, но каквото и да е то... — насочи вниманието си към другата ѝ гърда, — сигурен съм.

Тя издаде лек стон, който сякаш излизаше от дълбините на гърлото ѝ. Тялото ѝ се изви под опитните му пръсти и той отново подразни зърното ѝ с подновена страст, нежно стискайки го със зъби.

— О, Боже... о, Антъни!

Той прекара език около ареолата. Тя беше съвършена, просто съвършена. Обичаше звука на гласа ѝ — дрезгав и натезал от желание — и тялото му тръпнеше при мисълта за сватбената им нощ, за виковете на страст и копнеж. Тя щеше да гори като пожар под него и той предвкусваше удоволствието от това да я накара да експлодира.

Отдръпна се назад, за да види лицето ѝ. Тя изглеждаше зачервена, а очите ѝ бяха разширени и замъглени. Косата ѝ започваше да се изплъзва от абсурдната шапчица.

— Това — каза той и я дръпна от главата ѝ, — трябва да се махне.

— Милорд!

— Обещай ми, че никога повече няма да я носиш.

Кейт се размърда на мястото си в скута му, което не облекчи особено напрежението в слабините му.

— Няма да направя подобно нещо — отвърна тя. — Тази шапчица доста ми харесва.

— Не е възможно — изрече той абсолютно сериозно.

— Мога и... Нютон!

Антъни проследи погледа ѝ и силно се разсмя, което разтърси и двамата им. Нютон щастливо дъвчеше шапката на Кейт.

— Добро куче! — каза той през смях.

— Щях да те накарам да ми купиш друга — измърмори Кейт и вдигна роклята си обратно нагоре, — само че ти вече изхарчи цяло състояние за мен тази седмица.

Това го развесели.

— Така ли? — попита любезно.

Тя кимна.

— Пазарувах с майка ти.

— О! Добре. Сигурен съм, че тя не ти е позволила да избереш нещо подобно. — Той посочи надъваната ѝ шапчица в устата на Нютон.

Когато отново обърна поглед към нея, устните ѝ се бяха свили в неодобрителна линия. Антъни не можа да сдържи усмивката си. Толкова бе прозрачна. Майка му не би я оставила да купи толкова непривлекателна шапчица и това, че не можеше да му отвърне подобаващо, направо я убиваше.

Той доволно въздъхна. Животът с Кейт нямаше да е скучен.

Само че ставаше късно и вероятно трябваше да си върви. Кейт бе казала, че майка ѝ няма да се върне поне до час, но Антъни знаеше, че не може да има доверие на усещането за време на една жена. Кейт можеше и да греши или майка ѝ можеше да си промени решението, можеха да се случат дузина други неща и макар че с Кейт щяха да се женят след два дни, не изглеждаше особено прилично да бъдат хванати в салона в подобно компрометиращо положение.

Той се изправи с огромно нежелание — да стои в един стол с Кейт и само да я прегръща, бе изненадващо приятно — вдигна я на ръце и след това я постави обратно на стола.

— Това беше едно прекрасно начало — измърмори и се наведе, за да я целуне по челото. — Но се боя, че майка ти може да се върне

по-рано. Ще се видим в събота сутринта.

Тя премигна.

— Събота?

— Суеверието на майка ми — обясни той със смутена усмивка.

— Тя смята, че е лош късмет булката и младоженецът да се видят в деня преди сватбата.

— О — тя се изправи на крака и неловко се опита да оправи роклята и косата си. — И ти ли вярваш в това?

— Съвсем не — изсумтя той.

Тя кимна.

— Много мило от твоя страна да се съобразиш с майка си, в такъв случай.

Антъни замълча за момент, тъй като бе наясно, че повечето мъже с неговата репутация не искаха да изглеждат вързани за полите на майка си. Само че това бе Кейт и той знаеше, че привързаността към семейството е важна за нея, колкото и за него, затова накрая каза:

— Малко неща не бих направил, за да е доволна майка ми.

Тя срамежливо се усмихна.

— Това е едно от нещата, които най-много харесвам в теб.

Той направи някакъв жест, за да смени темата, но тя го прекъсна:

— Не, вярно е. Ти си много по-грижовен, отколкото искаш хората да си мислят.

Тъй като нямаше да успее да спечели този спор с нея, а и не виждаше особен смисъл да противоречи на жена, когато тя прави комплименти, той опря пръст на устните си и каза:

— Шшш. Не казвай на никого.

След това целуна за последно ръката ѝ и измърмори:

— До скоро — и излезе.

Докато яздеше към дома си, си позволи да прецени как е преминало посещениято. Реши, че е минало добре. Кейт изглежда разбираше ограниченията, които той поставяше на брака им и бе реагирала с желание на ласките му — сладко и страстно едновременно.

Като цяло, реши той с доволна усмивка, бъдещето изглеждало безоблачно. Бракът му щеше да е успешен. Що се отнася до предишните му притеснения... е, беше ясно, че няма за какво да се тревожи.

* * *

Кейт се тревожеше. Антъни толкова се стараеше да се увери, че тя разбира, че той никога няма да я обича. И определено не изглеждаше да иска нейната любов.

А после я бе целунал така, сякаш нямаше да има утре, сякаш тя бе най-красивата жена на света. Тя би признала първа, че няма особен опит с мъжете и техните желания, но той определено я желаше.

Или просто му се искаше тя да е някой друг? Тя не бе първият му избор за съпруга. Щеше да е добре да запомни този факт.

И дори да се влюбеше в него... е, просто щеше да се наложи да запази това за себе си. Наистина нямаше какво друго да стори.

ГЛАВА 16

„До ушите на настоящия автор достигна новината, че сватбата на лорд Бриджъртън и мис Шефийлд ще бъде в тесен семеен кръг.

С други думи, настоящият автор не е поканен.

Но не се бой, скъпи читателю, настоящият автор е изключително изобретателен в подобни моменти и обещава да разкрие подробностите от церемонията — както интересните, така и баналните.

Сватбата на най-изтъкнатия лондонски ерген определено е нещо, което трябва да бъде описано в скромната рубрика на настоящия автор, не смятате ли?“

„Хроники на висшето общество“

Лейди Уисълдаун, 13 май 1814

В нощта преди сватбата Кейт седеше на леглото в любимата си нощница и разсеяно гледаше множеството сандъци, строени на пода. Всичките ѝ вещи бяха прибрани, спретнато сгънати или опаковани и готови за транспортиране до новия ѝ дом.

Дори Нютон бе приготвен за пътуването. Беше изкъпан и подсушен, с нова каишка на врата, а любимите му играчки бяха събрани в малка чанта, която стоеше в коридора до входната врата, точно до красивия дърворезбован сандък, който Кейт имаше от бебе.

Той бе изпълнен с играчки и съкровища от детството ѝ и за нея бе голяма утеха, че всичко това е с нея в Лондон. Беше глупаво и сантиментално, но според Кейт правеше промяната по-малко плашеща. Да занесе нещата си — странни дребни вещи, които не означаваха нищо за останалите, а само за нея — в дома на Антъни, като че ли по-лесно щеше да го превърне и в неин дом.

Мери, която изглежда винаги разбираше от какво има нужда Кейт, преди тя самата да го е осъзнала, бе писала на приятелите им в Съмърсет веднага след годежа ѝ с молба да изпратят сандъка в Лондон навреме за сватбата.

Кейт се изправи и тръгна из стаята, спря и прокара пръсти по една нощница, която бе сгъната и поставена на масата в очакване да бъде прибрана в последния сандък. Лейди Бриджъртън — Вайълет, трябваше да започне да мисли за нея като за Вайълет — я беше избрала — със скромна кройка, но прозрачна материя. Кейт бе изпитвала ужас през цялото време на посещенията им при шивача на бельо. Това бе майката на годеника ѝ все пак, а ѝ избираше неща за сватбената нощ.

Кейт вдигна нощницата, внимателно я постави в сандъка и чу почукване на вратата. Извика в отговор и главата на Едуина надникна вътре. Тя също бе готова за сън, светлата ѝ коса бе прибрана назад в хлабав кок на тила ѝ.

— Реших, че може да искаш малко горещо мляко — изрече Едуина.

Кейт благодарно се усмихна.

— Звучи божествено.

Едуина се протегна надолу и взе керамичната чаша, която бе оставила на пода.

— Не мога да държа две чаши и да отворя едновременно — обясни с усмивка. След като влезе бутна вратата с крак, за да я затвори и подаде едната чаша на Кейт.

С вперени в нея очи, попита без предисловие:

— Уплашена ли си?

Кейт отпи внимателно, за да провери температурата, преди да преглътне. Беше горещо, но не прекалено и някак я успокояваше. Пиеше горещо мляко от детството си и вкусът му винаги я караше да се чувства затоплена и сигурна.

— Не точно уплашена — отговори накрая и седна на ръба на леглото, — но нервна. Определено нервна.

— Е, разбира се, че си нервна — каза Едуина и размаха безцелно свободната си ръка във въздуха. — Само една идиотка не би била нервна. Целият ти живот ще се промени. Всичко! Дори името ти. Ще

бъдеш омъжена жена. Виконтеса. След утре няма да бъдеш същата жена, Кейт, а след утре вечер...

— Достатъчно, Едуина — прекъсна я Кейт.

— Но...

— Не ме успокояваш особено.

— О — сестра ѝ се усмихна смутено. — Съжалявам.

— Всичко е наред — увери я Кейт.

Едуина успя да запази мълчание за няколко секунди, преди да попита:

— Майка говори ли вече с теб?

— Още не.

— А трябва, не мислиш ли? Утре е сватбеният ти ден и съм сигурна, че има много неща, които трябва да знаеш. — Тя отпи от млякото си, което остави нелепи бели мустачки над горната ѝ устна, и кацна на ръба на леглото срещу Кейт. — Зная, че има много неща, с които не съм наясно. И освен ако не ти се е случило нещо, за което не знам, то и ти не си наясно с тях.

Кейт се зачуди дали ще е много неучтиво да запуши устата на сестра си с някоя част от бельото, което лейди Бриджъртън бе избрала. Това щеше да е едно справедливо и донякъде поетично възмездие.

— Кейт? — попита Едуина, мигайки любопитно. — Кейт? Защо ме гледаш толкова странно?

Кейт с копнеж се взря в бельото.

— Не искаш да знаеш.

— Хмм. Е, аз...

Мърморенето на Едуина бе прекъснато от леко почукване на вратата.

— Това трябва да е майка — изрече Едуина с дяволита усмивка. — Нямам търпение.

Кейт завъртя очи и стана да отвори вратата. Мери стоеше в коридора и държеше две димящи чаши.

— Мислех, че може да искаш малко горещо мляко — каза със слаба усмивка.

Кейт вдигна чашата си в отговор.

— На Едуина ѝ минала същата мисъл.

— Какво прави Едуина тук? — попита Мери и влезе.

— Откога трябва да има причина, за да говоря със сестра си? — изсумтя Едуина.

Мери я изгледа недоволно и отново се обърна към Кейт.

— Хмм — измърмори замислено. — Изглежда имаме излишък от горещо мляко.

— Това така или иначе вече е хладно — каза Кейт и постави чашата си върху един от затворените сандъци, заменяйки я с по-топлата чаша в ръката на Мери. — Едуина може да занесе другата в кухнята, когато си тръгва.

— Моля? — леко разсеяно попита Едуина. — Разбира се, ще се радвам да помогна. — Но не стана. Всъщност дори не помръдна, с изключение на главата ѝ, която се обръщаше от Мери към Кейт и обратно.

— Трябва да говоря с Кейт — каза Мери.

Едуина ентусиазирано кимна.

— Насае.

Едуина примигна.

— Трябва да изляза?

Мери кимна и ѝ подаде изстиналата чаша.

— Сега?

Мери отново кимна.

Едуина изглеждаше поразена, а после изражението ѝ премина в предпазлива усмивка.

— Шегувате се, нали? Може да остана, нали?

— Не — отвърна Мери.

Едуина обърна умолителен поглед към Кейт.

— Не гледай мен — каза Кейт и едва успя да потисне усмивката си. — Решението е нейно. Все пак тя ще говори. Аз само ще слушам.

— И ще задаваш въпроси — изтъкна Едуина. — И аз имам въпроси — обърна се към майка си. — Много въпроси.

— Сигурна съм — каза Мери. — И ще се радвам да им отговоря в нощта преди сватбата ти.

Едуина простена и се изправи.

— Това не е честно — измърмори тя и грабна чашата от ръката на майка си.

— Животът не е честен — изрече Мери с усмивка.

— Определено — Едуина затътри крака през стаята.

— И не подслушвай на вратата! — извика Мери.

— Не бих си го и помислила — отвърна дъщеря ѝ. — Не че ще говорите толкова силно, че да чуя каквото и да е.

Мери въздъхна, когато Едуина излезе и затвори вратата, придружавайки всяко свое движение с непрекъснато мърморене.

— Ще трябва да шепнем — обърна се тя към Кейт.

Кейт кимна, но от лоялност към сестра си каза:

— Може и да не подслушва.

Мери я изгледа с огромно съмнение.

— Искаш ли да отвориш вратата, за да провериш?

Кейт се ухили въпреки желанието си.

— Вземам си бележка.

Мери седна на мястото, което Едуина бе освободила и погледна право Кейт.

— Сигурна съм, че знаеш защо съм тук.

Кейт кимна.

Мери отпи от млякото си и замълча продължително, преди да каже:

— Когато се омъжих — за първи път, а не за баща ти — не знаех какво мога да очаквам от брачното ложе. Не бях... — Затвори бързо очи и за момент изглеждаше така сякаш изпитва болка. — Липсата ми на знание направи нещата още по-трудни — каза накрая, а бавно и внимателно подбраните думи показаха на Кейт, че „трудни“ вероятно е меко казано.

— Разбирам — измърмори Кейт.

Мери я изгледа остро.

— Не, не разбираш. И се надявам никога да не разбереш. Но това няма значение. Заклех се, че никоя от дъщерите ми няма да встъпи в брак, без да знае какво се случва между съпруг и съпруга.

— Вече съм наясно с основните неща — призна Кейт.

Силно изненадана Мери попита:

— Така ли?

Кейт кимна.

— Не може да е много по-различно от това при животните.

Мери поклати глава, а устните ѝ се извиха в лека усмивка.

— Не, не е.

Кейт се замисли как точно да зададе следващия си въпрос. Това, което бе виждала в съседската ферма в Съмърсет, актът на размножаване не изглеждаше особено приятен. Само че когато Антъни я целуваше, чувстваше, че си губи ума. А когато я целунеше втори път, изобщо не бе сигурна дали иска той да спре! Цялото й тяло трептеше и подозираше, че ако последните им срещи бяха на по-подходящи места, щеше да му позволи да прави каквото си пожелае с нея без изобщо да възразява.

Но пък във фермата кобилата цвилеше ужасно... Честно казано различните части от мозайката изобщо не съвпадаха.

Накрая, след като дълго се прокашля, тя каза:

— Не изглежда особено приятно.

Мери отново затвори очи, а лицето й придоби същия израз като преди малко — сякаш си спомняше нещо, което би предпочела да скрие в най-тъмните кътчета на съзнанието си. Когато отново отвори очи, каза само:

— Удоволствието на жената зависи изцяло от съпруга й.

— А на мъжа?

— Актът на любенето — каза изчервена Мери — може и трябва да бъде приятно изживяване и за мъжа, и за жената. Но... — тя се закашля и отпи глътка мляко, — ще сгреша, ако не ти кажа, че жената невинаги намира удоволствие в акта.

— А мъжът намира?

Мери кимна.

— Това не изглежда честно.

Усмивката на Мери бе иронична.

— Мисля, че току-що казах на Едуина, че животът невинаги е честен.

Кейт се намръщи и се втренчи в млякото си.

— Е, това наистина не изглежда честно.

— Това не означава — побърза да добави Мери, — че преживяването е непременно неприятно за жената. И съм сигурна, че за теб няма да бъде неприятно. Предполагам, че виконтът те е целувал?

Кейт кимна, без да вдига поглед.

Когато Мери проговори, Кейт можеше направо да усети усмивката в гласа й.

— От изчервяването ти предполагам — каза тя, — че ти е харесало.

Кейт отново кимна, а бузите ѝ вече горяха.

— Ако ти е харесала целувката му — каза Мери, — тогава съм сигурна, че ѝ по-нататъшното му внимание няма да те притесни. Сигурна съм, че ще бъде нежен и внимателен с теб.

„Нежни“ не описваше точно целувките на Антъни, но Кейт не смяташе, че това е нещо, което човек трябва да споделя с майка си. Наистина, и без това целият разговор бе достатъчно неудобен.

— Мъжете и жените са много различни — продължи Мери, сякаш това не бе напълно очевидно, — и един мъж — дори такъв, който е верен на съпругата си, какъвто съм уверена, че ще бъде виконтът, може да намери удоволствие с почти всяка жена.

Това беше притеснително и не бе нещо, което Кейт искаше да чуе.

— А жената? — попита бързо.

— За жената е различно. Чувала съм, че има порочни жени, които получават удоволствие като мъжете — в обятията на всеки, който би ги задоволил, но не го вярвам. Мисля, че жената трябва да изпитва чувства към съпруга си, за да се наслаждава на брачното ложе.

Кейт замълча за момент.

— Не си обичала първия си съпруг, нали?

Мери поклати глава.

— В това е разликата, мила. Това, както и вниманието на съпруга към съпругата му. Но аз съм виждала виконта в твоята компания. Осъзнавам, че бракът ви е прибързан и неочакван, но той се отнася към теб с внимание и уважение. Няма от какво да се боиш, сигурна съм. Виконтът ще се отнася добре с теб.

С тези думи Мери целуна Кейт по челото, пожела ѝ лека нощ и с двете празни чаши в ръце излезе от стаята. Кейт остана седнала на леглото, вирайки се невиждащо в стената за няколко минути.

Мери грешеше. Кейт бе сигурна в това. Имаше много неща, от които да се бои.

Мразеше факта, че не бе първият избор за съпруга на Антъни, но беше практична и прагматична и знаеше, че някои неща трябва просто да се приемат като част от живота. Утешаваше се със спомена за

желанието, което бе изпитал и Антъни, когато я държеше в обятията си.

Сега излизаше, че това желание дори не е било насочено точно към нея, а по-скоро е някакъв примитивен копнеж, който всеки мъж изпитва към всяка жена.

И Кейт никога нямаше да разбере, дали, когато Антъни угаси свещите и я отведе в леглото, щеше да затвори очи...

... И да си представя лицето на някоя друга жена.

* * *

Сватбата, която се състоя в салона на Бриджъртън Хаус, бе в тесен кръг. Е, тесен, доколкото може да се очаква при наличието на цялото семейство Бриджъртън — от Антъни, та чак до единадесетгодишната Хаясинт, която бе приела ролята си на момиченцето с цветята много сериозно. Когато тринадесетгодишният ѝ брат Грегъри се опита да ѝ открадне кошничката с розови листенца, тя го фрасна по брадичката и забави церемонията с цели десет минути, внасяйки необходимата доза спокойствие и смях.

Е, така бе за всички, освен за Грегъри, който бе замаян от цялата случка и определено не се смееше, макар той да бе започнал, както бързо посочи Хаясинт на всички, които бяха готови да я изслушат, а тъй като гласът ѝ бе достатъчно силен, никой нямаше възможността да не я слуша.

Кейт бе видяла цялата случка от мястото си в коридора, тъй като надничаше през една пролука на вратата. Епизодът я накара да се усмихне, което бе много полезно, тъй като коленете ѝ трепереха вече повече от час. Можеше само да благодари на своя ангел хранител, че лейди Бриджъртън не бе настояла за пищно събитие с много гости. Кейт никога не се бе смятала за нервен човек, но вероятно в такъв случай щеше да припадне от ужас.

Всъщност Вайълет бе споменала възможността да организират голяма сватба като средство, с което да се преборят с клюките за Кейт, Антъни и доста внезапния им годеж. Мисис Федърингтън, вярна на думата си, бе запазила мълчание през повечето време относно

подробностите, но беше направила достатъчно намеци, за да разберат всички, че до годежа не се е стигнало по обичайния начин.

В резултат на това всички говореха и Кейт знаеше, че е само въпрос на време мисис Федърингтън да стигне до границата на въздържанието си и всички да научат истинската история за падението ѝ заради една пчела.

В края на краищата, Вайълет сметна, че един бърз брак е най-доброто решение и тъй като не можеше да организира голям прием само за седмица, списъкът с гости се ограничи само до семейството. Кейт бе съпроводена от Едуина, а Антъни — от брат си Бенедикт и съвсем скоро двамата бяха съпруг и съпруга.

Странно беше, помисли си Кейт по-късно същия следобед, взряна в златната халка, която се бе присъединила към диамантения пръстен на лявата ѝ ръка, колко бързо може да се промени животът на човек. Церемонията бе кратка и за нея премина като в мъгла. И все пак животът ѝ бе променен завинаги. Едуина бе права. Сега беше омъжена жена, виконтеса.

Прехапа долната си устна. Звучеше сякаш се отнася за някой друг. Колко време щеше да измине преди някой да каже „лейди Бриджъртън“ и тя наистина да осъзнае, че говорят на нея, а не на майката на Антъни?

Вече беше съпруга и имаше съответните отговорности.

Това я ужасяваше.

Сега, когато сватбата бе приключила, Кейт се замисли над думите на Мери от предната вечер и разбра, че тя е била права. В много отношения, тя бе най-щастливата жена на света. Антъни щеше да се отнася добре с нея. Той би се отнасял добре с всяка жена. И в това бе проблемът.

Но вече бе в каретата, на път от Бриджъртън Хаус, където бе приемът, към личното жилище на Антъни, което вероятно вече не можеше да бъде наричано „ергенска квартира“.

Тя погледна крадешком съпруга си. Той бе вперил поглед напред със странно сериозно изражение.

— Имаш ли намерение да се преместиш в Бриджъртън Хаус сега, когато си женен? — попита тя тихо.

Антъни се стресна, сякаш бе забравил, че и тя е там.

— Да — отвърна и се обърна към нея, — макар и не в следващите няколко месеца. Мислех си, че малко усамотение няма да ни се отрази зле в началото на брака ни, а ти?

— Разбира се — измърмори Кейт. Сведе поглед към ръцете си, които нервно потрепваха в скута ѝ. Опита се да ги успокои, но това се оказа невъзможно. Бе цяло чудо, че все още сами не се бяха измъкнали от ръкавиците.

Антъни проследи погледа ѝ и постави една от големите си ръце върху нейните. Тя мигновено застина.

— Нервна ли си? — попита той.

— Мислеше, че няма да бъда ли? — отвърна тя, опитвайки се да поддържа сух и ироничен тон.

Антъни се усмихна в отговор.

— Няма от какво да се боиш.

Кейт почти избухна в нервен смях. Изглежда ѝ бе писано да чува тази изтъркана фраза отново и отново.

— Може би — съгласи се, — но все пак има много причини да съм нервна.

Усмивката му се разшири.

— Туше, скъпа ми съпруго.

Кейт конвулсивно преглътна. Бе странно да е нечия съпруга и още по-странно — да е съпруга на този мъж.

— Ти нервен ли си? — попита.

Той се наведе към нея, а тъмните му очи бяха натежали от обещания за бъдещето.

— О, отчаяно — измърмори. Преодоля и остатъка от разстоянието между тях и устните му се спряха върху чувствителната вдлъбнатина на ухото ѝ. — Сърцето ми препуска — промълви.

Тялото на Кейт сякаш се вцепени и започна да се разтапя едновременно. И в този момент тя избъбри:

— Мисля, че трябва да изчакаме.

Той близна ухото ѝ.

— Да изчакаме какво?

Тя опита да се отдръпне. Той не разбираше. Ако бе разбрал, щеше да е бесен, а в момента не изглеждаше особено разстроен.

Все още.

— С б-брака — заекна.

Това изглежда го развесели и той игриво завъртя пръстените, които сега бяха сложени върху облечените ѝ в ръкавица пръсти.

— Малко е късно за това, не мислиш ли?

— Със сватбената нощ — обясни тя.

Той се отдръпна и тъмните му вежди образуваха права и, като че ли, малко ядосана линия.

— Не — изрече просто, но не направи опит отново да я прегърне.

Кейт се опита да намери думи, с които да го накара да разбере, но това не бе лесна задача. Тя не бе съвсем сигурна, че сама се разбира. А не бе убедена, че той няма да ѝ повярва, ако му каже, че не е имала намерение да поставя това искане, думите просто бяха изскочили от устата ѝ, породени от паника, за чието съществуване тя не подозираше до момента, в който ги изрече.

— Не те моля за цяла вечност — каза, ненавиждайки треперенето на гласа си. — Само за седмица.

Това привлече вниманието му и веждите му иронично се повдигнаха:

— И какво, ако смея да попитам, се надяваш да спечелиш за седмица?

— Не зная — отвърна тя съвсем честно.

Очите му се спряха на нейните — твърди, горещи и саркастични.

— Ще трябва да измислиш нещо по-добро — каза.

Кейт не искаше да го поглежда, не желаше това чувство за интимност, което я обхващаше, когато се окажеше уловена от тъмния му взор. Лесно бе да крие чувствата си, взряна в брадичката или рамото му, но когато трябваше да го гледа право в очите...

Боеше се, че той може да надникне право в душата ѝ.

— През тази седмица в живота ми се случиха много промени — започна тя, като много ѝ се искаше да знае докъде ще я доведе това изявление.

— За мен също — меко я прекъсна той.

— Не толкова — отвърна му. — Интимностите на брака не са нови за теб.

Едното ъгълче на устата му се изви в крива, леко арогантна усмивка.

— Уверявам те, милейди, че никога досега не съм се женил.

— Не това имах предвид и го знаеш.

Той не възрази.

— Просто искам малко време, за да се подготвя — каза тя и неспокойно скръсти ръце в скута си. Но не успя да задържи палците си неподвижни и те нервно започнаха да се въртят като доказателство за неудобството ѝ.

Антъни се вгледа продължително в нея, след това се облегна назад и спокойно вдигна левия си глезен върху дясното коляно.

— Много добре — съгласи се.

— Наистина ли? — тя изненадано се изправи. Не бе очаквала той да се предаде толкова лесно.

— Ако... — продължи той.

Кейт се отпусна назад. Трябваше да знае, че ще има продължение.

— ... ме осветлиш по един въпрос.

Тя преглътна.

— И какъв е той, милорд?

Съпругът ѝ се наклони напред с дяволско пламъче в очите.

— Как точно смяташ да се подготвиш?

Кейт погледна през прозореца, след това тихо изруга, когато осъзна, че още не бяха стигнали до улицата, на която живееше Антъни. Нямахше да успее да избегне този въпрос — щеше да е уловена в капана на каретата поне още пет минути.

— Амии — провлече тя, — определено не разбирам какво имаш предвид.

Той се подсмихна.

— И аз съм сигурен в това.

Кейт му се смръщи. Нямахше нищо по-лошо от това да бъдеш обект на нечии шеги и изглеждаше още по-неприятно, да се случи в сватбения ти ден.

— Сега се забавляваш за моя сметка — обвини го.

— Не — каза той с тон, който можеше да бъде определен единствено като похотлив. — Бих искал да се забавлявам заедно с теб. Има голяма разлика.

— Бих искала да не говориш така — изръмжа тя. — Знаеш, че не разбирам.

Очите му се спряха на устните ѝ и той навлажни с език своите.

— Ще разбереш — измърмори, — ако просто се предадеш на неизбежното и забравиш глупавата си молба.

— Не ми харесва да ми говорят снизходително — рязко каза Кейт.

Очите му проблеснаха.

— А на мен не ми харесва да ми отказват правата ми — отвърна студено, а изражението му бе въплъщение на аристократична власт.

— Не ти отказвам нищо, наистина — настоя тя.

— О, така ли? — в гласа му нямаше никакъв хумор.

— Просто моля за отлагане. Кратко, временно, наистина кратко — повтори думата в случай, че мозъкът му бе твърде притъпен от праволинейна мъжка гордост, за да я разбере първия път, — отлагане. Със сигурност не би ми отказал нещо толкова просто.

— Измежду двама ни — изрече той ясно, — не мисля, че аз съм този, който отказва нещо.

Беше прав, проклетникът, и Кейт нямаше представа какво друго да каже. Знаеше, че няма с какво да защити моментното си хрумване, той имаше всички права да я метне на рамо, да я завлече до леглото и да я заключи в стаята ѝ за седмица, ако пожелаеше.

Тя се държеше глупаво, но бе пленник на собствената си несигурност — несигурност, която дори не подозираше, че се крие в нея, докато не срещна Антъни.

През целия ѝ живот, тя бе тази, която поглеждаха втора, поздравяваха втора, втора ѝ целуваха ръка. Като по-голяма дъщеря би трябвало да се обръщат първо към нея, а не към по-малката ѝ сестра, но красотата на Едуина бе толкова зашеметяваща, чистите ѝ съвършени очи — толкова поразителни, че хората просто се забравяха в нейно присъствие.

Представянето на Кейт обикновено бе посрещано с едно притеснено „Разбира се“ и любезно измърморен поздрав, докато очите се плъзваха обратно към чистото, сияещо лице на Едуина.

Това никога не бе пречело, особено на Кейт. Ако Едуина бе разглезена или с лош характер, нещата можеше и да са трудни, а и в интерес на истината повечето мъже, които бе срещнала бяха повърхностни и глупави и тя не се интересуваше особено дали си правеха труда да се запознаят с нея само заради сестра ѝ.

До този момент.

Искаше очите на Антъни да светват, когато тя влизаше в стаята. Искаше той да обхожда с поглед тълпата, за да търси нейното лице. Нямаше нужда да я обича, или поне така си казваше, но отчаяно искаше да бъде първа в привързаността му, първа в желанията му.

И имаше страшното и ужасно чувство, че всичко това означаваше, че се влюбва.

Да се влюби в съпруга си — кой би си помислил, че това може да е такава катастрофа?

— Виждам, че нямаш отговор — тихо каза Антъни.

Каретата спря и милостиво ѝ спести отговора, но когато облеченият в ливрея лакей се втурна и опита да отвори вратата, Антъни я затръшна обратно, без да отделя очи от лицето ѝ.

— Как, милейди? — повтори.

— Как... — съвсем бе забравила за какво я питаше.

— Как — каза той отново с глас едновременно твърд като лед и горещ като пламък — смяташ да се подготвиш за сватбената си нощ?

— Аз... не бях мислила — отвърна Кейт.

— И аз така си помислих — съпругът ѝ пусна дръжката на вратата и тя се отвори, разкривайки лицата на двама лакеи, които усилено се опитваха да не изглеждат любопитни. Кейт запази мълчание, когато Антъни ѝ помогна да слезе и я въведе в къщата.

Прислужниците бяха събрани в малкото фоайе и Кейт поздрави всички, докато икономът и икономката ѝ ги представяха. Групата не бе много голяма, тъй като къщата бе малка по стандартите на висшето общество, но представянето все пак отне двадесет минути.

Двадесет минути, които, за нещастие, не ѝ помогнаха да се успокои. Когато той положи ръка върху кръста ѝ и я поведе към стълбището, сърцето ѝ бясно запрепуска и тя помисли, че за първи път в живота си може да припадне.

Не се страхуваше от брачното ложе.

Дори не се страхуваше, че няма да достави удоволствие на съпруга си. Дори за една невинна девица като нея бе ясно, че действията и реакциите му, когато се целуваха, са достатъчно силно доказателство за желанието му. Той щеше да ѝ покаже какво да прави, в това не се съмняваше.

Това, от което се боеше...

Това, от което се боеше...

Усети как в гърлото ѝ се надига нещо, дави я и вдигна юмрук към устата си, захапвайки кокалчетата си, за да се успокои, сякаш това можеше да уталожии ужасните страхове, които я бяха сграбчили в ноктите си.

— Мили Боже — прошепна Антъни, когато стигнаха площадката, — ти си ужасена.

— Не — излъга тя.

Той я хвана за раменете, обърна я с лице към себе си и се взря в очите ѝ. Тихо изруга, грабна ръката ѝ и мърморейки я дръпна към спалнята си.

— Имаме нужда от усамотение.

Когато стигнаха покоите му — богато подредена, типично мъжка стая, декорирана предимно в бургундско и златно — той постави ръце на хълбоците си и попита:

— Майка ти не ти ли обясни за... ааа... за...

Кейт би се засмяла на неудобството му, ако не бе толкова нервна.

— Разбира се — изрече бързо. — Мери ми обясни всичко.

— Тогава къде, по дяволите, е проблемът? — той изруга отново, след което ѝ се извини. — Прощавай — добави рязко. — Това определено не е начинът да те успокоя.

— Не мога да кажа — промълви тя, а очите ѝ се плъзнаха към пода, съсредоточиха се върху сложната шарка на килима и започнаха да се пълнят със сълзи.

Странен, ужасен звук изскочи от гърлото на Антъни.

— Кейт? — попита той дрезгаво. — Някой... някой мъж... някога насилвал ли те е с неприлични предложения?

Тя вдигна поглед и загрижеността и ужасът, изписани на лицето му, почти разтопиха сърцето ѝ.

— Не! — извика. — Не е това. О, не ме гледай така, не мога да го понеса.

— Аз не мога да го понеса — прошепна Антъни и скъси разстоянието между тях, пое ръката ѝ и я вдигна към устните си. — Боиш ли се от мен? Отвращавам ли те?

Кейт бясно поклати глава, неспособна да повярва, че той може да си помисли, че някоя жена би го намерила за отблъскващ.

— Кажии ми — промълви той и притисна устни към ухото ѝ. — Кажии ми как да оправя нещата, защото не мисля, че мога да ти дам

твоего отлагане. — Долепи тяло до нейното, а ръцете му здраво я обгърнаха и той простена. — Не мога да чакам една седмица, Кейт. Просто не мога.

— Аз... — Кейт направи грешката да погледне в очите му и забрави всичко, което възнамеряваше да каже. Той се взираше в нея с настойчивост, която запали огън в самата сърцевина на тялото ѝ и я остави без дъх, гладна и копнееща за нещо, напълно непознато.

И разбра, че не може да го кара да чака. Ако погледнеш в собствената си душа, и то честно, без да се залъгва, щеше да се наложи да признае, че и тя самата не иска да чака.

Какъв щеше да е смисълът? Той може би никога нямаше да я обикне. Може би желанието му никога нямаше да е насочено само към нея, както нейното към него.

Но тя можеше да се преструва. А когато той я държеше в обятията си и притискаше устни към кожата ѝ, бе толкова лесно да се преструва.

— Антъни — прошепна името му — благословия, молба и молитва в едно.

— Всичко — отвърна той накъсано и падна на колене пред нея. Устните му описваха гореща пътека по кожата ѝ, докато той нетърпеливо се опитваше да я освободи от роклята ѝ. — Поискай всичко — простена. — Всичко, което е във властта ми, и ще ти го дам.

Кейт усети как отмята глава назад и последните следи от съпротива изчезват.

— Просто ме люби — промълви. — Просто ме люби.
Единственият му отговор бе стон, изпълнен с копнеж.

ГЛАВА 17

„Всичко е сторено! Мис Шефийлд вече е Катрин, виконтеса Бриджъртън.

Настоящият автор се присъединява към добрите пожелания, отправени към щастливата двойка. Разумните и достойни хора са много малко във висшето общество и е наистина приятно да се види как двама души от тази рядка порода сключват брак.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 16 май 1814

До този момент Антъни дори не бе осъзнал колко отчаяно се нуждае от нейното „да“, от признанието ѝ, че изпитва нужда. Притисна я към себе си и опря буза до нежната извивка на корема ѝ. Дори и в сватбената си рокля ухаеше на лилии и сапун — този подлудяващ аромат, който го преследваше със седмици.

— Имам нужда от теб — изръмжа той, без да е сигурен дали думите му не се изгубиха някъде сред пластове коприна, които я деляха от него. — Имам нужда от теб сега.

Изправи се, вдигна я на ръце и само с няколко крачки достигна леглото с четири колони, което се издигаше в стаята му. Никога преди не бе водил жена тук, винаги бе предпочитал да провежда срещите си другаде и внезапно това го накара да се чувства абсурдно доволен.

Кейт бе различна, специална, негова съпруга. Не искаше други спомени да се намесват в тази или която и да е друга нощ.

Положи я на леглото, без да отделя очи от очарователно разбърканите ѝ дрехи и методично започна да сваля своите. Първо ръкавиците, една по една, след това палтото, което вече бе намачкано от изблика на страст.

Срещна очите ѝ — тъмни и големи, изпълнени с учудване — и се усмихна бавно и доволно.

— Никога преди не си виждала гол мъж, нали? — измърмори.

Тя поклати глава.

— Добре — наведе се и свали едната ѝ пантофка. — Няма и да видиш друг.

Продължи с копчетата на ризата си като бавно разкопчаваше всяко едно, а желанието му десетократно нарасна, когато видя езикът ѝ да се стрелва навън, за да овлажни устните ѝ.

Тя го желяеше. Достатъчно добре познаваше жените, за да е сигурен в това, а когато изминеше тази нощ, нямаше да може да живее без него.

Фактът, че е възможно и той да не може да живее без нея, бе нещо, за което отказваше да мисли. Това, което се случваше в спалнята, и това, което шепнеше сърцето му, бяха две различни неща. Можеше да постави граница. Да, определено щеше да ги разграничава.

Дори и да не искаше да обича съпругата си, това не означаваше, че не може напълно да се наслаждават един на друг в леглото.

Ръцете му се плъзнаха към копчето на панталона и го разкопчаха, но спряха дотам. Тя все още бе напълно облечена и все още напълно невинна. Не бе готова да види доказателството за желанието му.

Той отново се качи на леглото и пропълзя над нея като дива котка, приближавайки се все по-близо и по-близо, докато лактите, на които се бе подпряла, не поддадоха и тя не падна по гръб, а дишането ѝ се учести.

Нямаше нищо по-възбуждащо от лицето на Кейт, когато се изчервява от желание. Косата ѝ, тъмна, гъста и копринена, вече бе започнала да се освобождава от фибите и фуркетите, които придържаха изисканата ѝ прическа през сватбения ден. Устните ѝ, които бяха твърде пълни според традиционното разбиране за красота, изглеждаха розови на фона на угасващата светлина на късния следобед. А кожата ѝ... никога не бе изглеждала толкова съвършена, толкова сияеща. Леко зачервените ѝ страни пречеа да придобие безкръвния вид, към който се стремяха модерните дами, но Антъни намираще цвета за очарователен. Тя бе истинска, жива и трепереше от желание. Не би могъл да иска повече. С благоговение погали бузата и лицето ѝ с пръсти, след това ги плъзна по шията ѝ към нежната кожа,

която се подаваше над ръба на корсажа. Роклята ѝ бе пристегната с влудяваща редица копченца на гърба, но той вече бе разкопчал почти една трета от тях и тя бе достатъчно разхлабена, за да може да плъзне копринената материя надолу по гърдите ѝ.

Те изглеждаха дори по-красиви, отколкото преди два дни, ако това изобщо бе възможно. Зърната ѝ бяха розови и красяха бюст, който знаеше, че приляга на дланите му до съвършенство.

— Нямаш долна риза? — измърмори одобрително и прокара пръст по изпъкналата линия на ключицата ѝ.

Тя поклати глава и отвърна накъсано:

— Кройката на роклята не го позволява.

Устните му се извиха в типично мъжка усмивка.

— Напомни ми да изпратя допълнително възнаграждение на модистката ти!

Ръката му се премести още по-надолу и обхвана едната ѝ гърда като леко я стисна, усещайки как в него се надига стон на желание и чу как същия стон се откъсва и от нейните устни.

— Толкова си прекрасна — измърмори, вдигна очи и я погали с поглед. Никога не бе подозирал, че ще изпита такова удоволствие, само като наблюдава една жена. Любенето винаги бе свързано с докосване и вкусане, а сега за първи път самата гледка бе също толкова изкусителна.

Тя бе толкова съвършена, толкова невероятно красива и той усети някакво примитивно задоволство, че повечето мъже бяха слепи за хубостта ѝ. Сякаш една част от нея бе видима единствено за него. Харесваше му факта, че прелестите ѝ оставаха скрити за останалата част от света.

Това я правеше повече негова.

Внезапно усетил нетърпение да бъде докосван, както самият той го правеше, той вдигна едната ѝ ръка, все още обвита от дълга сатенена ръкавица и я опря до гърдите си. Усещаше топлината на кожата ѝ дори през плата, но това не му стигаше.

— Искам да те почувствам — прошепна, свали двата пръстена от безименния ѝ пръст и ги постави във вдлъбнатината между гърдите ѝ.

Кейт ахна и потръпна при допира на студения метал до кожата ѝ, а след това загледа бездиханно как Антъни насочи вниманието си към ръкавицата — нежно подръпваше всеки пръст докато се освободи, а

след това я плъзна по ръката и дланта ѝ. Милувката на сатена бе като една безкрайна целувка и накара цялото ѝ тяло да потръпне.

С нежност, която почти я доведе до сълзи, той отново постави пръстените на пръста ѝ, един по един, спирайки само за да целуне чувствителната ѝ длан.

— Дай ми другата си ръка — нареди ѝ нежно.

Тя го стори и той повтори същото изтънчено мъчение, като дръпна и плъзна сатена по кожата ѝ. Само че този път, когато приключи, повдигна кутрето ѝ към устните си и го засмука, завъртайки езика си около върха му.

Кейт усети как желанието се надига в отговор, пробягва по ръката, потрепва в гърдите ѝ и се промъква в нея, докато се разля, горещо и загадъчно, между краката ѝ. Той събуждаше нещо в нея, нещо тъмно и може би съвсем мъничко опасно, нещо, което бе лежало, тлеещо с години и очакваше една-единствена целувка от този мъж.

Целият ѝ живот бе само подготовка за този миг, а тя дори не знаеше какво да очаква след това.

Езикът му се плъзна от вътрешната страна на пръста ѝ, след това проследи линиите на дланта ѝ.

— Толкова красиви ръце — измърмори той и близна възглавничката на палеца ѝ, когато пръстите му се вплетоха в нейните. — Силни и все пак толкова грациозни и деликатни.

— Говориш безсмислици — изрече смутено Кейт. — Ръцете ми...

Той опря пръст до устните ѝ, за да я накара да замълчи.

— Шшш — смърри я. — Не си ли разбрала, че никога, ама никога, не трябва да противоречиш на съпруга си, когато се възхищава на тялото ти?

Кейт потръпна от удоволствие.

— Например — продължи той с дяволит глас, — ако искам да прекарам час в изследване на вътрешната страна на китката ти — бързи като светкавица, зъбите му минаха по деликатната кожа на споменатото място, — това определено би било мое право, не мислиш ли?

Кейт не можа да отговори и той се подсмихна.

— И не мисли, че няма да го сторя — предупреди я и проследи с пръст сините вени, които пулсираха под кожата ѝ. — Може и да реша

да прекарам два часа в изследване на китката ти.

Кейт наблюдаваше с удивление как пръстите му, с нежно докосване, което я гъделичкаше, изминават пътя до вътрешната страна на лакътя и спират, за да опишат кръгове по кожата ѝ.

— Не мога да си представя — изрече той меко, — че бих могъл да прекарам два часа в изучаване на китката ти и да не я намеря за прекрасна — ръката му се премести към тялото ѝ и дланта му леко подразни върха на гърдата ѝ. — Ще съм много наскърбен, ако не се съгласиш с мен.

Наведе се надолу и улови устните ѝ в бърза и все пак търсеца целувка. Повдигна глава само с инч и промърмори:

— Задача на съпругата е да се съгласява със съпруга си за всичко, нали?

Думите му бяха толкова абсурдни, че Кейт най-накрая намери гласа си.

— Ако — каза развеселено, — мненията му са приемливи, милорд.

Едната му вежда се повдигна надменно.

— Спориш ли с мен, милейди? И то в сватбената ми нощ.

— Това е и моята сватбена нощ — изтъкна тя.

Той се изхили и поклати глава.

— Може да се наложи да те накажа — помисли на глас. — Но как? С докосване? — Ръката му се плъзна по едната ѝ гърда, а след това по другата. — Или без?

Вдигна ръце от кожата ѝ, но се наведе и със свити устни леко духна към зърното ѝ.

— С докосване — задъхано каза Кейт и се изви на леглото. — Определено с докосване.

— Мислиш ли? — Той се усмихна бавно като котка. — Никога не съм смятал, че ще го кажа, но да не докосваш също има своето очарование.

Кейт се втренчи в него. Той се бе надвесил над нея на ръце и колене като примитивен ловец, който приближаваше, за да нанесе последния удар. Изглеждаше див, тържествуващ и изключително собственически настроен. Гъстата кестенява коса падаше над челото му и му придаваше странно момчешки вид, а очите му блестяха и горяха от абсолютно мъжко желание.

Той я желаше. Това бе вълнуващо. Може и да беше мъж и следователно да намираше удовлетворение с всяка жена, но точно сега, в този момент, желаше нея, Кейт бе сигурна.

И това я караше да се чувства като най-красивата жена на света.

Окуражена от осъзнаването на този факт, тя се протегна, притисна ръка към тила му и го привлече надолу, докато устните му не се оказаха само на един дъх разстояние от нейните.

— Целуни ме — нареди и сама се изненада от заповедническата нотка в гласа си. — Целуни ме сега.

Той се усмихна невярващо, но думите му, изречени в секундата, преди устните им да се слоят, бяха:

— Каквото пожелаете, лейди Бриджъртън. Каквото пожелаете.

И всичко, като че ли, се случи изведнъж. Устните му бяха върху нейните, дразнеха и вкусваха, а ръцете му я повдигнаха да седне. Пръстите му чевръсто разкопчаха копчетата на роклята ѝ и тя усети хладния полъх на въздуха по кожата си, когато платът се свлече надолу, инч по инч, откривайки първо ребрата, след това пъпа ѝ, а после и...

Дланите му се плъзнаха по бедрата ѝ и той я повдигна, за да издърпа роклята под нея. Кейт ахна задавено при тази интимност. Бе останала само по бельо, чорапи и жартиери. Никога в живота си не се бе чувствала толкова изложена на показ и все пак развълнувана от всеки момент, от всяко плъзване на очите му по тялото ѝ.

— Повдигни крак — меко ѝ нареди Антъни. Тя го стори и съвсем бавно, което бе едновременно прекрасно и мъчително, той нави единия от копринените ѝ чорапи до пръстите на крака ѝ. Скоро го последва и другият, а след това бельото и преди да се осъзнае тя бе гола и напълно открита пред него.

Ръката му нежно се плъзна по корема ѝ и той каза:

— Мисля, че имам твърде много дрехи, а ти?

Очите на Кейт се разшириха, когато той стана от леглото и се освободи от останалата част от облеклото си. Тялото му бе самото съвършенство — гърдите му бяха мускулести, ръцете и краката — мощни, а неговият...

— О, Боже — ахна.

Той се ухили.

— Ще го приема като комплимент.

Кейт конвулсивно преглътна. Нищо чудно, че онези животни в съседската ферма не изглеждаха така, сякаш се наслаждават на акта на възпроизводство. Поне женските. Това определено нямаше да се получи.

Само че не искаше да изглежда наивна и глупава, затова премълча, просто преглътна и се опита да се усмихне.

Антъни долови проблясъка на ужас в очите ѝ и нежно се усмихна.

— Довери ми се — прошепна и се плъзна до нея на леглото. Ръцете му спряха на извивката на хълбоците ѝ, докато потъркваше с нос врата ѝ. — Просто ми се довери.

Усети как тя кима и се подпря на единия си лакът, като със свободната си ръка мързеливо започна да чертае кръгове и спирали по корема ѝ, слизайки все по-надолу и по-надолу, докато не достигна края на тъмните косъмчета, скрити между краката ѝ.

Мускулите ѝ потръпнаха и той чу как тя изпуска дъха, който бе задържала.

— Шшш — изрече успокоително и се наведе, за да я разсее с една целувка. Последния път, когато бе легнал с девица, той самият бе такъв и сега разчиташе на инстинкта си да го води с Кейт. Искаше този момент — първият ѝ път — да бъде идеален. Или ако не идеален, то поне адски хубав.

Докато устните и езикът му изследваха устата ѝ, ръката му продължи още по-надолу и достигна влажната топлина на женствеността ѝ. Тя отново ахна, но той бе безмилостен, дразнеше и гъделичкаше и се наслаждаваше на извиването и стоновете ѝ.

— Какво правиш? — прошепна Кейт до устните му.

Той ѝ се усмихна криво и плъзна един пръст в нея.

— Карам те да се чувстваш много, много добре?

Тя простена, което му достави удоволствие. Ако бе успяла да каже нещо свързано, щеше да разбере, че не върши нещата, както трябва.

Премести се над нея, разтвори краката ѝ с бедро и сам простена, когато мъжествеността му се опря на хълбока ѝ. Дори така усещането бе невероятно и той почти щеше да експлодира само при мисълта да потъне в нея.

Опитваше се да запази контрол, да се увери, че действа бавно и нежно, но копнежът му ставаше все по-силен, а собственият му дъх се накъсваше и забързваше.

Тя бе готова за него или поне толкова готова, колкото изобщо някога щеше да бъде. Знаеше, че първият път ще е болезнен, но се надяваше болката да продължи само секунда.

Намести се срещу нея и се подпря на ръцете си само на инч над нея. Прошепна името ѝ и тъмните ѝ очи, натежали от страст, се спряха на неговите.

— Сега ще те направя своя — изрече той и се придвижи напред, докато говореше. Тялото ѝ се стегна около него, усещането бе толкова прекрасно, че трябваше да стисне зъби, за да се възпре. Щеше да бъде толкова, толкова лесно да изгуби контрол в този момент, да се гмурне в нея и да потърси само собственото си удоволствие.

— Кажи ми, ако те заболи — прошепна дрезгаво и си позволи да навлезе още съвсем малко навътре. Кейт определено бе възбудена, но бе толкова тясна и той бе наясно, че трябва да ѝ даде време, за да свикне с това интимно нахлуване. Тя кимна.

Той застина, без напълно да разбира болката, която прониза гърдите му.

— Боли ли?

Тя поклати глава.

— Не. Имах предвид, че ще ти кажа, когато се случи. Не боли, но усещането е толкова... странно.

Антъни потисна усмивката си и се наведе, за да я целуне по върха на носа.

— Не знам дали някога преди съм бил наричан странен, докато съм правил любов с друга жена.

За момент тя изглежда се притесни, да не би да го е обидила, след това устните ѝ се извиха в лека усмивка.

— Може би — каза меко, — си правил любов с грешните жени.

— Може би — отвърна той и напредна с още един инч.

— Може ли да ти кажа една тайна? — попита тя.

Той продължи напред.

— Разбира се — измърмори.

— Когато те видях за първи път... имам предвид тази вечер...

— В цялото ми великолепие? — подразни я и арогантно вдигна вежди.

Та очарователно му се смръщи.

— Не мислех, че това ще се получи.

Той напредна още. Беше близо, толкова близо до пълното съединение с нея.

— Може ли аз да ти кажа една тайна? — отвърна.

— Разбира се.

— Твоята тайна — още един лек тласък и достигна девствената ѝ преграда, — не беше кой знае каква тайна.

Веждите ѝ се повдигнаха въпросително. Той се ухили.

— Беше изписано на лицето ти. — Тя отново се намръщи и на него му се прииска да избухне в смях. — Но сега — каза и запази сериозно изражение, — имам един въпрос към теб.

Тя го погледна в отговор, очевидно в очакване той да продължи.

Той се наведе, подразни с устни ухото ѝ и прошепна:

— Какво мислиш сега?

За момент тя не отговори по никакъв начин, а когато най-сетне осъзна какво точно я пита, той усети как изненадано отваря уста:

— Приключихме ли? — попита с явно недоверие.

Този път той се разсмя.

— Съвсем не, скъпа ми съпруго — изрече задавено и изтри очи с ръка, опитвайки да се задържи с другата. — Сега може малко да те заболи, Кейт, но ти обещавам, че болката никога няма да се повтори.

Тя кимна, но той усети как тялото ѝ се напруга, което само щеше да усложни нещата.

— Шшш — упокои я. — Отпусни се.

Отново кимна със затворени очи.

— Отпусната съм.

Той се зарадва, че тя не може да види усмивката му.

— Определено не си отпусната.

Очите ѝ се отвориха бързо.

— Да, отпусната съм.

— Не мога да повярвам — каза Антъни сякаш в стаята имаше някой, който би могъл да го чуе. — Тя спори с мен в сватбената ни нощ.

— Аз...

Той я прекъсна с пръст, опрян до устните ѝ.

— Имаш ли гъдел?

— Дали имам гъдел?

Той кимна.

— Гъдел.

Очите ѝ подозрително се присвиха.

— Защо?

— Това ми звучи като „да“ — изрече той с усмивка.

— Изобщо... ооо! — тя изписка, когато едната му ръка откри едно извънредно чувствително място под мишницата ѝ. — Антъни, спри! — разсмя се и отчаяно започна да се извива под него. — Не мога да го понеса! Аз...

Той се тласна напред.

— О — ахна тя. — О, Боже!

Той простена, без да може да повярва колко прекрасно е усещането да бъде в нея.

— О, Боже, наистина!

— Не сме приключили още, нали?

Той бавно поклати глава и тялото му започна да се движи в древния ритъм.

— Дори не сме близо — измърмори.

Устата му покри нейната, а ръцете му се промъкнаха нагоре, за да погалят гърдите ѝ. Тя бе самото съвършенство, бедрата ѝ се повдигаха, за да посрещнат неговите, в началото внимателно, а след това с енергичност, която съответстваше на надигащата се в нея страст.

— О, Боже, Кейт — простена той, напълно изгубил способността си да съставя по-дълги изречения в примитивната страст на момента. — Толкова си добра. Толкова добра.

Дишането ѝ се забързваше все повече и повече и всеки дъх разпалваше желанието му още по-силно. Искаше да я има, да я притежава, да я държи под себе си завинаги и никога да не я пуска. С всеки следващ тласък му ставаше все по-трудно да поставя нейните нужди преди своите. Умът му крещеше, че това е първият ѝ път и трябва да се грижи за нея, но тялото му копнееше за освобождаване.

С накъсан стон той се насили да спре и да си поеме дъх.

— Кейт? — каза и едва разпозна собствения си глас. Звучеше дрезгаво, далечно, отчаяно.

Очите ѝ, които бяха затворени, докато мятеше глава от една страна на друга, се отвориха.

— Не спирай — изрече задавено, — моля те, не спирай. Толкова съм близо до нещо... Не зная какво.

— О, Боже — простена той и отново я изпълни до край, отмятайки глава, когато гърбът му се изви. — Толкова си красива, толкова невероятно... Кейт?

Тя се бе стегнала под него и то не защото бе стигнала върха. Той замръзна.

— Какво има? — прошепна той. Видя отблясък на болка — емоционална, не физическа — да пробягва по лицето ѝ преди тя да успее да го скрие и да прошепне:

— Нищо.

— Не е вярно — каза той тихо. Ръцете му се напрягаха да го задържат над нея, но той едва го забелязваше. Всяка частица от съществуването му бе концентрирана върху лицето ѝ, което бе затворено и наранено, въпреки очевидните ѝ опити да го скрие.

— Нарече ме красива — промълви тя.

Цели десет секунди той само да се взираше в нея. Не разбираше как това може да е нещо лошо, дори животът му да зависеше от това. Но пък никога не бе претендирал, че разбира женския ум. Мислеше, че трябва просто да потвърди изявлението си, че тя е красива и какъв, по дяволите, бе проблемът. Но един слаб гласец в него го предупреди, че това е един от онези моменти и че независимо какво щеше да каже, то ще е погрешно, затова реши да стъпва много, много внимателно и само промърмори името ѝ, което като че ли бе единствената дума, която нямаше да го вкара в беля.

— Не съм красива — прошепна тя и очите ѝ срещнаха неговите. Изглеждаше тъжна и пречупена, но преди той да успее да възрази, тя попита. — Кого си представяше?

Той премигна.

— Моля?

— За кого мислиш, когато се любиш с мен?

Антъни се почувства така, сякаш някой му е изкарал въздуха.

— Кейт — изрече бавно. — Кейт, ти си луда, ти си...

— Знам, че един мъж няма нужда да изпитва желание към жената, за да намери удоволствие с нея — изплака тя.

— Мислиш, че не те желая? — той се задави. Мили Боже, беше готов да експлодира в нея още сега, а дори не бе помръднал през последните тридесет секунди.

Долната ѝ устна потрепери и тя я прехапа, а един мускул заигра на шията ѝ.

— Мислиш ли... мислиш ли за Едуина?

Антъни замръзна.

— Как бих могъл изобщо да ви объркам?

Кейт усети как лицето ѝ се сгърчи и горещи сълзи изпълниха очите ѝ. Не искаше да плаче пред него, о, Боже, не и сега, но болеше, толкова болеше и...

Ръцете му сграбчиха страните ѝ със стряскаща скорост и я принудиха да вдигне поглед към него.

— Чуй ме — каза той с равен и напрегнат глас, — и чуй добре, защото ще го кажа само веднъж. Желая те. Горя за теб. Нощем не мога да спя от копнеж по теб. Желаях те дори, когато не те харесвах. Това е най-влудяващото, омагьосващо и проклето нещо на света, но е истина. И ако чуя още една глупост да излиза от устните ти, ще те вържа за проклетото легло и ще те имам по сто различни начина, докато глупавата ти глава най-накрая проумее, че ти си най-красивата и желана жена в Англия и ако другите не го виждат, значи са проклети глупаци.

Кейт не бе смятала, че е възможно долната ѝ челюст да увисне, докато е легнала, но това някак си се случи.

Едната му вежда се изви във възможно най-арогантното изражение, което някога се е появявало върху човешко лице.

— Ясно ли е?

Втренчи се в него, без да може да отговори. Той се наведе и носът му се оказа само на инч от нейния.

— Ясно ли е?

Тя кимна.

— Добре — изсумтя той и преди Кейт да успее да си поеме дъх, устните му завладяха нейните в свирепа целувка и тя впи нокти в леглото, за да не изкрещи. Бедрата му неистово срещнаха нейните, тласкаха, въртяха се, милваха я, докато тя не помисли, че гори.

Вкопчи се в него, несигурна дали се опитва да го привърже към себе си, или да го отблъсне.

— Не мога да го направя — простена с чувството, че ще се разпадне. Мускулите ѝ бяха схванати, напрегнати и ѝ бе трудно да диша.

Дори и да я бе чул, изглежда не го интересуваше. Лицето му бе като маска на концентрация, а от веждите му се стичаше пот.

— Антъни — каза тя задавено. — Аз... — едната му ръка се спусна надолу, докосна я интимно и тя изкрещя. Той се заби напред за последно и целият ѝ свят се разпадна на парчета. Тя остана вцепенена, след това се разтрепери и си помисли, че пропада. Не можеше да диша, не можеше дори да си поеме дъх. Гърлото ѝ сякаш бе запушено, а главата ѝ се отметна назад, докато ръцете ѝ стискаха чаршафите със сила, която не вярваше, че притежава.

Той напълно застина над нея, устата му се отвори в безмълвен вик, а после и той се строполи и тежестта му я притисна към леглото.

— О, мили Боже — ахна и тялото му се разтрепери. — Никога... никога не е... толкова хубаво... никога не е било толкова хубаво.

Кейт, която бе имала няколко секунди повече, за да се възстанови, се усмихна и приглади косата му. Една дяволита мисъл ѝ дойде на ум, абсолютно прекрасна дяволита мисъл.

— Антъни? — измърмори.

Тя никога нямаше да разбере как той успя да повдигне глава, тъй като, изглежда, му трябваха херкулесовски усилия, дори за да отвори очи и да изръмжи в отговор.

Тя се усмихна бавно, с женствена прелъстителност, която бе открила едва тази вечер. Проследи с пръст линията на челюстта му и прошепна:

— Приключихме ли вече?

За секунда той не отвърна, след това устните му се извиха в усмивка, много по-дяволита, отколкото тя си бе представяла, че е възможно.

— Засега — измърмори той дрезгаво, превъртя се настрана и я дръпна към себе си. — Но само засега.

ГЛАВА 18

„Макар да продължават да се носят клюки за прибързания брак на лорд и лейди Бриджъртън — предишна мис Катрин Шефийлд за онези, които са спали зимен сън през последните няколко седмици, — настоящият автор е на твърдото мнение, че техният съюз е плод на любов. Виконт Бриджъртън не придружава съпругата си на всяко светско събитие, кой ли съпруг го прави, но когато присъства, настоящият автор не може да не забележи, че той постоянно шепне нещо в ухото на своята дама, което изглежда винаги я кара да се усмихва и изчервява.

В допълнение, той винаги танцува с нея един път повече, отколкото се смята за прилично. Като се има предвид колко съпрузи изобщо не обичат да танцуват със съпругите си, това си е направо романтично.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 10 юни 1814

Следващите няколко седмици изминаха омайващо бързо. След кратък престой в провинцията в Обри Хол младоженците се завърнаха в Лондон, където сезонът бе в разгара си. Кейт се бе надявала да използва следобедите, за да възобнови уроците си по флейта, но бързо откри, че е станала много търсена и дните ѝ са изпълнени със светски посещения, разходки за пазаруване със семейството и езда в парка от време на време. Вечерите бяха вихрена поредица от балове и партита.

Но нощите ѝ бяха само за Антъни.

Бракът, реши тя, ѝ подходеше. Виждаше Антъни за по-кратко, отколкото ѝ се искаше, но разбираше и приемаше факта, че той е зает. Многобройните му задължения в парламента и във връзка с именията

му отнемаха доста време. Но когато вечер се върнеше у дома и дойдеше в спалнята — лорд и лейди Бриджъртън нямаха отделни спални — показваше невероятно внимание към нея — питаше за деня ѝ, разказваше ѝ за своя и я любеше до малките часове на нощта.

Дори бе отделил време да я слуша как се упражнява на флейта. Тя бе наела един музикант, който ѝ даваше уроци две сутрини седмично. Като се има предвид нивото на свирене, което Кейт бе достигнала, а то не бе особено високо, желанието на Антъни да седи цели тридесет минути, докато тя се упражнява, можеше да бъде тълкувано единствено като знак за голяма привързаност.

Разбира се, от вниманието ѝ не убягна фактът, че той никога не повтори този жест.

Животът ѝ бе хубав, а бракът — много по-добър от тези на повечето жени в нейното положение. Ако съпругът ѝ не я обичаше, ако никога нямаше да я обикне, то поне я караше да се чувства харесвана и ценена. Засега Кейт успяваше да се задоволи с това.

А ако през деня изглеждаше сдържан, е, определено не бе сдържан нощем.

Останалата част от обществото, и особено Едуина, си бяха вътъпили, че бракът на лорд и лейди Бриджъртън е брак по любов. Сестра ѝ бе придобила навика да я посещава следобед, и този ден не бе изключение. Тя и Кейт седяха в салона, пиеха чай, ядяха бисквити и се наслаждаваха на рядко срещан момент на усамотение, след като Кейт се бе сбoguвала с ежедневната тълпа посетители.

Изглежда всички искаха да видят как се справя новата виконтеса и салонът на Кейт почти никога не бе празен следобед.

Нютон бе скочил на дивана до Едуина и тя мързеливо погали козината му, докато казваше:

— Днес всички говорят за теб.

Кейт само вдигна чая към устните си и отпи.

— Постоянно го правят — каза и сви рамене. — Скоро ще си намерят друга тема.

— Не — отвърна Едуина. — Не и ако съпругът ти продължи да те гледа както снощи.

Кейт усети как бузите ѝ се затоплят.

— Не е направил нищо необичайно — измърмори.

— Кейт, от него направо излизаше пушек — Едуина се премести, след което и Нютон го стори, уведомявайки я с леко изскимтяване, че иска да му потърка коремчето. — Аз лично го видях да избутва лорд Хаверидж от пътя си, в стремежа си да стигне по-бързо до теб.

— Пристигнахме отделно — обясни Кейт, макар сърцето ѝ да се изпълваше с тайна и, най-вероятно, глупава радост. — Сигурна съм, че просто е искал да ми каже нещо.

Едуина я погледна със съмнение.

— И направи ли го?

— Кое?

— Каза ли ти нещо? — попита Едуина с очевидно нетърпение. — Току-що каза, че си сигурна, че той просто е искал да ти каже нещо. Ако случаят бе такъв, нямаше ли да ти го каже, каквото и да е било то? И тогава ти щеше да знаеш, че е имало нещо за казване, нали?

Кейт премигна.

— Едуина от теб ми се завива свят.

Устните на Едуина се присвиха недоволно.

— Ти никога нищо не ми казваш.

— Едуина, няма нищо за казване! — Кейт се протегна, грабна една бисквита и отхапа неприлично голяма хапка, за да може устата ѝ да е твърде пълна и да избегне отговора. Какво трябваше да каже на сестра си, — че още преди да се оженят, съпругът ѝ я е информирал съвсем равнодушно и откровено, че никога няма да я обича?

Това щеше да е прекрасна тема за разговор на кафе и бисквити.

— Е — обяви накрая Едуина, след като цяла минута наблюдава как Кейт дъвчеше. — Всъщност, причината да дойда днес бе друга. Има нещо, което искам да ти кажа.

Кейт преглътна с благодарност.

— Наистина ли?

Едуина кимна и се изчерви.

— Какво има? — попита тя и отпи от чая си. Устата ѝ бе ужасно пресъхнала след цялото това дъвчене.

— Мисля, че съм влюбена.

Кейт почти изплю чая си.

— В кого?

— В Мистър Багуел.

Колкото и да се опитваше Кейт не можа да си спомни кой е мистър Багуел, дори животът ѝ да зависеше от това.

— Той е учен — изрече Едуина със замечтана въздишка. — Срегнах го на партито на лейди Бриджъртън в провинцията.

— Не помня да съм го срещала — каза Кейт и замислено сбърчи вежди.

— Ти беше доста заета по време на посещението — отвърна Едуина иронично. — Да се сгодяваш и всичко останало.

Кейт направи физиономия, която човек показва само на близки хора.

— Просто ми разкажи за мистър Багуел.

Очите на Едуина се стоплиха и заблестяха.

— Боя се, че е втори син, така че не може да очаква голям доход, но сега, след като си омъжена няма нужда да се тревожи за това.

Кейт усети как неочаквани сълзи пълнят очите ѝ. Не бе осъзнала на какъв натиск бе подложена Едуина по-рано през сезона. Тя и Мери внимателно я уверяваха, че може да се омъжи за някого, когото харесва, но много добре знаеха какво е финансовото им положение и всички бяха виновни за това, че се шегуваха как е еднакво лесно да се влюбиш както в богат мъж, така и в беден.

Само един поглед към лицето на Едуина бе достатъчен, за да осъзнае, че от плещите ѝ е паднал тежък товар.

— Радвам се, че си намерила някой, който ти подхожда — измърмори Кейт.

— О, така е. Зная, че няма да сме много богати, но наистина не се нуждаем от коприна и бижута — очите ѝ се отправиха към диаманта, който блестеше на ръката на Кейт. — Не исках да кажа, че и ти имаш нужда, разбира се! — бързо се поправи и лицето ѝ почервения. — Просто...

— Просто е хубаво да не се налага да се тревожиш как ще издържаш майка си и сестра си — нежно довърши Кейт вместо нея.

Едуина силно въздъхна.

— Точно така.

Кейт се протегна през масата и хвана ръцете на сестра си в своите.

— Определено не бива да се тревожиш за мен, а и съм сигурна, че Антъни и аз ще се погрижим за Мери, ако тя някога има нужда от

помощ.

Устните на Едуина се извиха в колеблива усмивка.

— Що се отнася до теб — добави Кейт, — мисля, че е крайно време, за разнообразие да помислиш и за себе си. Да вземеш решение въз основа на това, което ти желаеш, а не на това, от което другите се нуждаят.

Едуина освободи ръката си, за да изтрие една сълза.

— Наистина го харесвам — прошепна.

— В такъв случай съм сигурна, че и аз ще го харесам — твърдо каза Кейт. — Кога мога да се запозная с него?

— Боя се, че той ще бъде в Оксфорд през следващите две седмици. Поел е ангажменти, от които не искам да се отказва само заради мен.

— Разбира се, че не — измърмори Кейт. — Ти не би искала да се омъжиш за джентълмен, който не спазва думата си.

Едуина кимна в знак на съгласие.

— Получих писмо от него тази сутрин, в което ми пише, че ще дойде в Лондон в края на месеца и се надява, че ще може да ме посети.

Кейт дяволито се усмихна.

— Вече ти изпраща писма?

Едуина кимна и се изчерви.

— Няколко седмично — призна.

— И какъв точно учен е той?

— Археолог. И е невероятно добър. Бил е в Гърция. Два пъти!

Кейт не бе смятала, че сестра ѝ, която вече бе известна навсякъде с красотата си, може да изглежда още по-прекрасна, но когато Едуина говореше за мистър Багуел, лицето ѝ така светваше, че направо спираше дъха.

— Нямам търпение да се срещна с него — обяви Кейт. — Трябва да организираме неофициална вечеря, на която той да е почетният гост.

— Би било чудесно.

— А може и тримата да излезем на езда в парка преди това, за да се опознаем по-добре. Сега съм омъжена жена и съм подходяща за придружител — Кейт леко се изсмя. — Не е ли забавно?

Откъм вратата се чу силно развеселен мъжки глас.

— Кое е забавно?

— Антъни! — възкликна Кейт, изненадана да види съпруга си по средата на деня. Изглежда винаги имаше уговорки и срещи, които го задържаха навън. — Колко е хубаво да те видя!

Той леко се усмихна и кимна към Едуина за поздрав.

— Открих, че неочаквано имам свободно време.

— Би ли желал да се присъединиш към нас, за да пийнеш чай?

— Ще се присъединя към вас — измърмори той, докато прекосяваше стаята, за да вземе кристалната гарафа, която стоеше на махагоновата странична масичка, — но мисля, че ще пийна бренди.

Кейт се загледа как той си налива бренди, а след това върти чашата в ръката си с отсъстващ вид. В моменти като този ѝ бе най-трудно да крие чувствата в очите си. Той бе толкова красив в късния следобед. Не бе сигурна защо — може би заради едва наболата брада или заради факта, че косата му бе леко разрошена от това, което е правил цял ден, каквото и да бе то. А може би причината бе просто, че не го виждаше често по това време на деня, веднъж бе чела едно стихотворение, в което се казваше, че неочакваният момент винаги е по-сладък.

Докато Кейт се взираше в съпруга си, реши, че поетът най-вероятно е бил прав.

— И така — каза Антъни, след като отпи, — какво обсъждахте, дами?

Кейт погледна към сестра си за разрешение да сподели новините и когато Едуина кимна, каза:

— Едуина е срещнала джентълмен, когото харесва.

— Наистина ли? — попита Антъни, като звучеше заинтересован по някакъв странен бащински начин. Приседна на облегалката на креслото на Кейт — спокойна, претрупана мебел, която не бе особено модерна, но много любима в домакинството на семейство Бриджъртън, заради удобството, което предлагаше. — Бих искал да се запозная с него — добави той.

— Така ли? — попита Едуина и примигна като бухал. — Наистина?

— Разбира се. Всъщност, настоявам — тъй като никоя от дамите не коментира, той леко се смръщи и добави. — Все пак съм глава на семейството. Това ми е работата.

Устните на Едуина изненадано се разтвориха.

— Аз... аз не знаех, че чувстваш отговорност към мен.

Антъни я изгледа така, сякаш внезапно бе полудяла.

— Ти си сестра на Кейт — каза той сякаш това обясняваше всичко.

Безизразното изражение остана на лицето на Едуина още една секунда и след това се разтопи в сияйно удоволствие.

— Винаги съм се чудела какво ли ще е да имам брат — каза.

— Надявам се да съм подходящ за тази роля — изсумтя Антъни, чувствайки се леко неудобно от внезапния изблик на емоции.

Тя засия срещу него.

— Прекрасно. Кълна се, че не разбирам защо Елоиз се оплаква толкова.

Кейт се обърна към Антъни и обясни:

— Едуина и сестра ти бързо се сприятелиха след сватбата ни.

— Бог да ни е на помощ — измърмори той. — И за какво, ако смея да попитам, изобщо е възможно да се оплаква Елоиз?

Едуина невинно се усмихна.

— О, нищо важно, наистина. Просто, смята, че понякога си прекалено покровителствен.

— Това е абсурдно — изсмя се той.

Кейт се задави с чая си. Беше абсолютно сигурна, че когато дъщерите им станат на възраст за женене, Антъни ще приеме католицизма само за да може да ги заключи в манастир със стени, високи двадесет и пет фута!

Антъни я изгледа с присвити очи.

— На какво се смееш?

Кейт бързо покри уста с една салфетка:

— На нищо — избъбри иззад плата.

— Хммм.

— Елоиз казва, че си се държал, като истински мечок, когато Саймън е ухажвал Дафни — каза Едуина.

— О, така ли?

Едуина кимна.

— Казва, че двамата сте се дуелирали!

— Елоиз говори твърде много — изръмжа Антъни.

Едуина щастливо кимна.

— Тя винаги знае всичко. Всичко! Дори повече от лейди Уисълдаун.

Антъни се обърна към Кейт с леко иронично и някак примирено изражение.

— Напомни ми да купя намордник на сестра ми — изрече комично. — И един за твоята.

Едуина мелодично се засмя.

— Не съм си и мечтала за брат, когото ще ми е толкова забавно да дразня. Наистина се радвам, че реши да се омъжиш за него, Кейт.

— Нямах избор по въпроса — каза Кейт със суха усмивка, — но и аз съм доста доволна от начина, по който се развиха нещата.

Сестра ѝ се изправи и събуди Нютон, който блажено спеше на дивана до нея. Той сърдито изквича, слезе на пода и бързо се сви под една маса.

Едуина проследи с поглед кучето и се изкиска, преди да каже:

— Трябва да вървя. Не, не ме изпращайте — добави, когато Кейт и Антъни се изправиха, за да я придружат до вратата. — Знам пътя.

— Глупости — изрече Кейт и хвана ръката ѝ в своята. — Антъни, веднага се връщам.

— Ще броя секундите — измърмори той и докато отново отпиваше от питието си двете дами напуснаха стаята, последвани от Нютон, лаещ ентусиазирано, вероятно с мисълта, че някой ще го изведе на разходка.

След като сестрите излязоха, той се настани в удобното кресло, което Кейт бе освободила. То все още пазеше топлината на тялото ѝ и му се струваше, че усеща уханието ѝ. Този път повече сапун, отколкото лилии, помисли си, след като внимателно вдиша. Може би лилиите идваха от някой парфюм, нещо, което добавяше нощем.

Не бе съвсем сигурен защо се върна у дома този следобед, определено не бе имал подобно намерение. Обратно на това, което казваше на Кейт, многото му срещи и отговорности не изискваха да стои извън къщата цял ден. Доста от срещите можеха да бъдат проведени и вкъщи. Макар наистина да бе зает човек, никога не бе водил ленивия живот на по-голямата част от висшето общество, но напоследък прекарваше много следобеди в Уайтс, четеше вестник и играеше карти с приятели.

Мислеше, че така е най-добре. Беше важно човек да запази някаква дистанция от съпругата си. Животът, или поне неговият живот, трябваше да бъде разделен на части, а една съпруга определено прилягаше в тези, които той наричаше „социален живот“ и „легло“.

Само че когато отиде в Уайтс този следобед, там нямаше никого, с когото особено да му се говори. Прегледа вестника, но в последното издание имаше много малко интересни неща. И докато седеше до прозореца и опитваше да се наслаждава на собствената си компания, което определено не му бе достатъчно, го обзе възможно най-абсурдният копнеж да се върне у дома и да види какво прави Кейт.

Един следобед не можеше да е особен проблем. Не беше вероятно да се влюби в съпругата си, само защото е прекарал един следобед с нея. Макар че едва ли имаше опасност да се влюби в съпругата си, напомни си твърдо. Вече бе женен от почти месец и бе успял да запази живота си в блажена безопасност от подобно обвързване. Нямаше причина да мисли, че не би могъл да запази това положение неопределено дълго.

Той отпи глътка бренди, доволен от себе си, и вдигна поглед, когато Кейт влезе в стаята.

— Наистина мисля, че Едуина може би се влюбва — каза тя и сияйна усмивка озари цялото ѝ лице.

Антъни усети как тялото му се стяга в отговор. Начинът, по който реагираше на усмивките ѝ, бе направо абсурден. Случваше се постоянно и силно го притесняваше.

Е, поне го притесняваше през повечето време. Нямаше нищо против това, когато имаше възможност да последва желанието си и да я отведе в леглото.

Само че мозъкът на Кейт определено не бе толкова устремен в тази посока като неговия, тъй като тя седна насреща му, въпреки че до Антъни имаше достатъчно място, ако имаше желание да се притиснат малко един в друг. Дори табуретката до креслото щеше да е по-добър избор — тогава щеше да може да я вдигне и да я сложи в скута си. Ако сега опиташе тази маневра, както бе седнала от другия край на масата, щеше да се наложи да я влачи през сервиза за чай.

Антъни присви очи, докато преценяваше ситуацията и се опитваше да отгатне точно колко чай щеше да разлее по килима и

колко би му струвало да го подмени, а след това се замисли дали изобщо го интересува толкова дребна сума пари...

— Антъни? Слушаш ли ме?

Той вдигна поглед. Кейт бе опряла ръце на коленете си и се бе навела напред, за да говори с него. Изглеждаше доста напрегната и леко раздразнена.

— Кажи — настоя тя.

Той примигна.

— Слушаше ли ме? — попита го.

— О — той й се ухили. — Не.

Тя Кейт завъртя очи, но не си направи труда да се мръщи повече.

— Казвах, че някоя вечер трябва да поканим Едуина и младия мъж на вечеря, за да видим дали си подхождат. Никога преди не съм я виждала да проявява такъв интерес към някой джентълмен и много искам да я видя щастлива.

Антъни се протегна и взе една бисквита. Беше гладен и почти се бе отказал от вероятността да привлече съпругата си в скута си. От друга страна, ако успееше да разчисти чашките и чинийките и да я дръпне през масата, можеше и да не направи голяма бъркотия...

Той тайно побутна подноса със сервиза за чай на една страна.

— Хмм? — изсумтя и задъвка бисквитата. — О, да, разбира се. Едуина трябва да бъде щастлива.

Кейт го изгледа подозрително.

— Сигурен ли си, че не искаш малко чай с тази бисквита? Не съм особен почитател на брендито, но предполагам, че чаят повече подхожда на един сладкиш.

Всъщност Антъни смяташе, че брендито доста добре си подхожда със сладкиша, но нямаше да навреди да изпразни чайника поне малко в случай, че го събореше на земята.

— Чудесна идея — каза, грабна една чаша за чай и й я подаде. — Точно от чай имам нужда. Не знам защо не се сетих по-рано.

— Нито пък аз — иронично промърмори тя, ако мърморенето изобщо можеше да е иронично, а след като чу тихия сарказъм на Кейт, Антъни определено бе на мнение, че е възможно.

Той само й се усмихна жизнерадостно и пое чашата от протегнатата й ръка.

— Благодаря — каза и провери дали е добавила мляко. Беше го сторила, което не го изненада, тя умееше да помни подобни подробности.

— Все още ли е достатъчно горещ? — любезно попита Кейт.

Антъни пресуши чашата.

— Идеален — отвърна и въздъхна доволно. — Може ли да те обезпокоя с молба за още малко?

— Изглежда започваш много да харесваш чай — сухо изрече тя.

Антъни погледна чайника и се зачуди колко ли чай е останал и дали би могъл да го изпие, без да го връхлети належаща нужда да се облекчи.

— И ти трябва да пийнеш още малко — предложи той. — Изглеждаш жадна.

Веждите ѝ се стрелнаха нагоре.

— Така ли?

Той кимна и се разтревожи дали не е бил твърде груб.

— Само малко, разбира се — изрече.

— Разбира се.

— Остана ли достатъчно чай, за да изпия още една чаша? — попита той възможно най-равнодушно.

— Ако няма, сигурна съм, че бих могла да помоля готвачката за още един чайник.

— О, не, сигурен съм, че няма да е необходимо — възкликна той, може би твърде силно. — Просто ще изпия, колкото е останало.

Кейт вдигна чайника и последните капки чай се стекоха в чашата му. Добави малко мляко и му подаде чашата в мълчание, макар вдигнатите ѝ вежди да говореха повече от достатъчно.

Докато отпиваше от чая — коремът му бе твърде пълен, за да го изпие наведнъж като предната чаша — Кейт се прокашля и попита:

— Познаваш ли младия мъж, на когото Едуина се харесва?

— Дори не знам кой е той.

— О! Съжалявам. Сигурно съм забравила да спомена името му. Става въпрос за мистър Багуел. Не зная първото му име, но Едуина каза, че е втори син, ако това може да ти помогне. Срећнала го е на партито на майка ти.

Антъни поклати глава.

— Никога не съм чувал за него. Сигурно е някой от горките младежи, които майка ми покани, за да изравни бройките. Тя и този път бе поканила много жени. Винаги го прави с надеждата, че един от нас може наистина да се влюби, а после трябва да намери цял куп незабележителни мъже, за да изравни броя.

— Незабележителни? — повтори Кейт.

— За да не се влюбят жените в тях вместо в нас — отвърна той с крива усмивка.

— Тя изпитва направо отчаяно желание да ви ожени, нали?

— Знам само — каза Антъни и сви рамене, — че последният път майка ми покани толкова много благородни дами, че трябваше да посети викария и да моли шестнадесетгодишния му син да дойде на вечеря.

Кейт подсвирна.

— Мисля, че се запознах с него.

— Да, той е болезнено стеснителен, горкият. Викарият ми каза, че е имал обрив в продължение на цяла седмица след като е седял до Кресиди Каупър на вечеря.

— Е, това може да докара обрив на всеки.

Антъни се ухили.

— Знаех си, че в теб има някаква подла жилка.

— Не съм подла! — възрази Кейт, но се усмихна срамежливо. — Това си е вярно.

— Не се защитавай пред мен. — Той довърши чая си, който бе станал доста силен от дългия престой в чайника, но млякото го правеше почти приятен. Остави чашата и добави. — Подлата ти жилка е едно от нещата, които най-много харесвам в теб.

— Мили Боже — измърмори тя. — Не ми се иска да знам кое харесваш най-малко.

Антъни само махна безцелно с ръка.

— Но да се върнем на сестра ти и нейния мистър Бъгуел^[1]...

— Багуел.

— Жалко!

— Антъни!

Той не й обърна внимание.

— Всъщност, мислех да осигуря зестра на Едуина.

Иронията на жеста не му убягна. По времето, когато възнамеряваше да се жени за Едуина, бе планирал да осигури зестра на Кейт.

Той погледна към нея, за да види реакцията ѝ.

Не го бе предложил само за да спечели благоразположението ѝ, но не бе чак толкова благороден и да не си признае, че се надява на нещо повече от изненаданото мълчание, което показваше тя.

След това осъзна, че тя е на ръба на сълзите.

— Кейт? — попита, несигурен дали трябва да се зарадва, или да се разтревожи.

Тя доста неелегантно избърса нос с опакото на ръката си.

— Това е най-хубавото нещо, което някой някога е правил за мен — подсмръкна.

— Всъщност го направих за Едуина — измърмори той, без да се чувства особено комфортно в присъствието на плачеща жена, но вътре в себе си се чувстваше висок цели осем фута.

— О, Антъни! — практически изплака тя. И след това за негова най-голяма изненада скочи на крака, прескочи масичката и се озова в ръцете му, а тежкият подгъв на следобедната ѝ рокля помете три чаши, две чинийки и една лъжица на пода.

— Толкова си мил — каза и избърса очите си, докато се настаняваше удобно в скута му. — Най-милият мъж в Лондон.

— Е, не знам за това — отвърна той и обвини ръка около кръста ѝ. — Вероятно най-опасният или най-красивият...

— Най-милият — твърдо го прекъсна тя и облегна глава на извивката на врата му. — Определено най-милият.

— Щом настояваш — измърмори той, без да изпитва особено недоволство от настоящия развой на събитията.

— Добре, че изпихме този чай — каза Кейт и погледна чашите на пода. — Щеше да стане ужасна бъркотия.

— Наистина — усмихна ѝ се и я придърпа по-близо. Имаше нещо топло и уютно в това да прегръща Кейт. Краката ѝ висяха през облегалката на креслото, а гърбът ѝ бе опрян в извивката на лакътя му. Пасваха си идеално, осъзна той. Тя бе точният размер за мъж като него.

Имаше много неща в нея, които бяха точни. Осъзнаването на подобен факт обикновено го ужасяваше, но в момента бе толкова

невероятно щастлив просто да я държи в скута си, че отказваше да мисли за бъдещето.

— Толкова си добър с мен — измърмори тя.

Антъни помисли за всички дни, в които нарочно се бе държал настрана, всеки път, когато я бе оставял сама, но отпъди чувството за вина. Ако налагаше някаква дистанция между тях, то беше за нейно добро. Не искаше тя да се влюбва в него. Щеше да ѝ бъде много по-трудно, когато той си отидеше.

А ако той се влюбеше в нея...

Дори не искаше да си мисли колко по-трудни щяха да бъдат нещата за него.

— Имаме ли някакви планове за тази вечер? — измърмори в ухото ѝ.

Тя кимна и при това движение косата ѝ погъделичка бузата му.

— Един бал — каза. — На лейди Мотрам.

Антъни не можа да устои на нежната мекота на косата ѝ и прокара два пръста през нея, разстилайки я по ръката и около китката си.

— Знаеш ли какво си мисля? — прошепна той.

Усети усмивката в гласа ѝ, когато каза:

— Какво?

— Мисля, че никога не съм харесвал особено лейди Мотрам. И знаеш ли какво друго си мисля?

Сега я чу как се опитва да потисне смеха си.

— Какво?

— Мисля, че трябва да се качим горе.

— Така ли? — попита, като очевидно се правеше, че не разбира.

— О, наистина. Всъщност, точно в тази минута.

Тя размърда дупето си, палавница такава, само за да се увери колко спешно му се иска да се качи горе.

— Разбирам — прошепна дрезгаво.

Той леко я ощипа по бедрото.

— По-скоро си помислих, че го почувства.

— Е, това също — призна тя. — Беше доста... просвещаващо.

— Сигурен съм — измърмори. След това с порочна усмивка повдигна брадичката ѝ, докато не се оказаха нос до нос. — Знаеш ли какво още си мисля? — каза задъхано.

Очите ѝ се разшириха.

— Определено не мога да си представя.

— Мисля — каза Антъни и плъзна едната си ръка под роклята по крака ѝ, — че ако не се качим горе още тази секунда, може съвсем спокойно да останем точно тук.

— Тук? — изписка тя.

Ръката му откри ръба на чорапите ѝ.

— Тук.

— Сега?

Пръстите му погъделичкаха меките косъмчета и после потънаха в сърцевината на женствеността ѝ. Тя беше мека и влажна и усещането бе божествено.

— О, съвсем определено сега — каза той.

— Тук?

Антъни гризна устните ѝ.

— Вече не отговорих ли на този въпрос?

Ако тя имаше някакви други въпроси, не ги зададе през следващия час.

А може би той просто правеше всичко възможно да ѝ отнеме възможността да говори.

Ако можеше да се съди по леките викове и стонове, които се изплъзваха от устните ѝ, справяше се дяволски добре.

[1] Бъгуел (Bugwell) — bug означава буболечка (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

„На Годишния бал на лейди Мотрам, както обикновено бе претърпено, но светските наблюдатели не можаха да не забележат отсъствието на лорд и лейди Бриджъртън. Лейди Мотрам заяви, че те са обещали да се появят и настоящият автор може само да предполага какво е задържало новобрачната двойка у дома...“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 13 юни 1814

Много по-късно същата вечер Антъни лежеше в своята половина на леглото и прегръщаше съпругата си, която бе опряла гръб до гърдите му и дълбоко спеше.

Което бе добре, тъй като започваше да вали.

Той се опита да покрие ухото ѝ със завивките, за да не чува как капките се удрят по прозореца, но на нея ѝ бе толкова трудно да стои мирна докато спи, колкото и когато бе будна, и той не успя да дръпне одеялото много над врата ѝ, преди тя да се отърси от него.

Антъни не знаеше дали бурята ще премине в гръмотевична, но силата на дъжда се увеличи и се изви вятър, който фучеше в нощта и блъскаше клоните на дърветата по фасадата на къщата.

Кейт стана малко по-неспокойна и той ѝ зашепна успокоително, докато галеше косата ѝ с ръка. Бурята не я бе събудила, но определено пречеше на съня ѝ. Бе започнала да мърмори на сън и да се мята, докато не се озова обърната с лице към него.

— Какво се е случило, че толкова мразиш дъжда? — прошепна той и прибра една тъмна къдрица зад ухото ѝ. Не съдеше притесненията ѝ, добре познаваше объркването, което пораждаха безпочвените страхове и предчувствия. Собствената му увереност в предстоящата му смърт, например, го преследваше от момента, в който

бе поел неподвижната ръка на баща си и я бе поставил върху бездиханните му гърди.

Това не бе нещо, което можеше да обясни или самият той да разбере. Просто бе нещо, което знаеше.

И все пак, никога не се бе страхувал от смъртта, не и наистина. Осъзнаването ѝ, вече толкова дълго, бе част от него, че той просто го приемаше, точно както другите хора приемаха истините от живота. Пролетта идваше след зимата, а след това лятото и така нататък. За него въпросът за смъртта стоеше по същия начин.

Досега. Опитваше се да го отрече, да отпъди тази дразнеща мисъл от съзнанието си, но смъртта започваше да придобива плашещо лице.

Бракът с Кейт бе променил живота му, колкото и да се опитваше сам да се убеди, че може да го ограничи до приятелство и секс.

Той държеше на нея. И то твърде много. Копнееше за компанията ѝ, когато бяха разделени и я сънуваше нощем, дори когато я държеше в прегръдките си.

Не бе готов да нарече това любов, но то въпреки това го ужасяваше.

Каквото и да беше това, което гореше между тях, той не искаше то да свършва.

Коего, разбира се, бе най-ужасната възможна ирония.

Антъни затвори очи и въздъхна уморено и нервно, чудейки се какво, за бога, щеше да прави с усложнението, което лежеше в леглото до него. Дори със затворени очи видя блясъка на светкавица, която освети нощта и превърна тъмнината зад спуснатите му клепачи в червено-оранжево кълбо.

Той отвори очи и забеляза, че са оставили пердетата леко разтворени, когато си легнаха по-рано. Трябваше да ги дръпне, така щяха да попречат на светкавиците да осветяват стаята.

Но когато се премести и опита да се измъкне изпод завивките, Кейт сграбчи ръката му и пръстите ѝ неистово се впиха в мускулите му.

— Шшш, всичко е наред — прошепна той. — Само ще дръпна пердетата.

Но тя не го пусна и скимтенето, което се отдели от устните ѝ при следващата гръмотевица, почти му разби сърцето.

Бледа сребриста лунна светлина влизаше през прозореца достатъчно, за да освети напрегнатите черти на лицето ѝ. Антъни сведе поглед, за да се увери, че тя все още спи, след това отдели ръцете ѝ от своята и се изправи, за да дръпне пердетата. Подозираше, че блясъкът от светкавиците все пак ще прониква в стаята, затова когато приключи със завесите, запали една свещ и я постави на нощното си шкафче. Светлината не бе достатъчно силна, за да я събуди, поне така се надяваше, но в същото време разпръскваше тъмнината в стаята.

А нямаше нищо по-тревожно от светкавица, която разсича пълната тъмнина.

Антъни отново се промъкна в леглото и погледна Кейт. Тя все още спеше, но неспокойно. Бе се свила на кълбо и дишаше затруднено. Светкавицата изглежда не я тревожеше особено, но се присвиваше всеки път, когато стаята се разтресеше от гръмотевица.

Той пое ръката ѝ, помилва я по косата и за няколко минути просто лежеше до нея, опитвайки се да я успокои, докато спи. Само че бурята се усилваше, а светкавиците и гръмотевиците следваха една след друга. Кейт ставаше все по-неспокойна с всяка следваща секунда и накрая при един особено силен гръм, очите ѝ се отвориха, а изражението ѝ бе крайно изплашено.

— Кейт? — прошепна Антъни.

Тя се изправи и се промъкна назад, докато гърбът ѝ не се опря в солидната табла на леглото. Изглеждаше като статуя на ужаса, тялото ѝ бе замръзнало на място. Очите ѝ все още бяха отворени, едва мигаха, и макар да не движеше главата си, погледът ѝ бясно се местеше напред-назад и оглеждаше стаята, без да вижда нищо.

— О, Кейт — промълви той. Това бе много, много по-зле от онова, което бе видял през онази нощ в библиотеката на Обри Хол. Можеше да усети как силната ѝ болка го удря право в сърцето.

Никой не трябваше да усеща подобен ужас. Най-вече съпругата му.

Бавно, за да не я стресне, той се премести до нея и внимателно положи ръка на раменете ѝ. Тя трепереше, но не го отблъсна.

— Дали на сутринта ще помниш въобще нещо? — прошепна отново.

Кейт не отговори, но той и не очакваше.

— Хайде, хайде — изрече той нежно, опитвайки се да си спомни безсмислените думи, с които майка му ги успокояваше, когато бяха разстроени. — Всичко е наред. Ще се оправяш.

Треперенето ѝ, като че ли понамаля, но все още изглеждаше измъчена и когато следващият гръм разтнесе стаята, цялото ѝ тяло подскочи и тя зарови лице в извивката на врата му.

— Не — простена. — Не, не.

— Кейт? — Антъни примигна няколко пъти и напрегнато се вгледа в нея. Звучеше различно, не точно будна, но по-ясно, ако това бе възможно.

— Не, не.

И звучеше много...

— Не, не, не си отивай.

... млада.

— Кейт? — той здраво я прегърна, без да е сигурен какво да прави. Трябваше ли да я събуди? Очите ѝ може и да бяха отворени, но тя очевидно спеше и сънуваше. Част от него копнееше да прекъсне кошмара ѝ, но когато я събудеше, тя все още щеше да е на същото място — в леглото наред ужасна гръмотевична буря. Дали изобщо щеше да се почувства по-добре?

Или трябваше да я остави да спи? Може би ако кошмарът продължеше, той можеше да придобие някаква представа от какво е причинен ужасът ѝ.

— Кейт? — прошепна сякаш тя самата можеше да му даде идея какво да прави.

— Не — простена тя, изглеждаше все по-неспокойна с всяка следваща секунда. — Неее.

Антъни притисна устни до слепоочието ѝ, в опит да я успокои с присъствието си.

— Не, моля те... — започна да хлипа, тялото ѝ се разтърсваше от силни ридания, а сълзите ѝ мокреха рамото му. — Не, о, не... Мамо!

Антъни се вцепени. Знаеше, че Кейт винаги се обръщаше към мащехата си с „Мери“. Дали наистина говореше за рождената си майка, жената, която я бе родила, а след това бе починала преди толкова много години?

Докато разсъждаваше над въпроса, цялото тяло на Кейт се вцепени и тя изпищя остро и силно.

Писък на много малко момиче.

Тя за секунда се обърна и скочи в ръцете му, хвана го и стисна раменете му с ужасяващо отчаяние.

— Не, мамо — проплака и цялото ѝ тяло се напрегна от силата на вика ѝ. — Не, не може да си отидеш! О, мамо, мамо, мамо, мамо, мамо, мамо...

Ако гърбът на Антъни не бе опрян на таблата, тя щеше да го събори, толкова силни бяха емоциите ѝ.

— Кейт? — избъбри той, изненадан от леката нотка на паника в гласа си. — Кейт? Всичко е наред. Ти си добре. Добре си. Никой никъде няма да ходи. Чуваш ли ме? Никой.

Думите му отлетяха и остана само тихото ѝ ридание, което извираше от дълбините на душата ѝ. Антъни я прегърна и когато тя малко се успокои, я сложи да легне и продължи да я прегръща, докато отново заспи.

Което, помисли си иронично, бе точно по времето, когато последните светкавица и гръмотевица осветиха стаята.

* * *

Когато Кейт се събуди на следващата сутрин, бе изненадана да види съпруга си, седнал в леглото, да се взира в нея със странен поглед... смесица от загриженост, любопитство и може би съвсем малко тревога. Той не каза нищо, когато очите ѝ се отвориха, макар да се виждаше, че я наблюдава напрегнато. Тя зачака да види какво ще стори той и накрая изрече колебливо:

— Изглеждаш уморен.

— Не спях добре — призна той.

— Наистина ли?

Той поклати глава.

— Валя дъжд.

— Така ли?

Той кимна.

— С гръмотевици.

Тя нервно преглътна.

— И светкавици, предполагам.

— Да — каза той и отново кимна. — Беше силна буря.

Имаше нещо много сериозно в начина, по който той говореше с кратки, сбити изречения, нещо, което изправяше косъмчетата на тила ѝ.

— Добре, че съм го пропуснала в такъв случай — каза тя. — Знаеш, че не се справям добре със силните бури.

— Зная — изрече просто.

Зад тази кратка дума се криеха много неща и сърцето на Кейт леко ускори ритъма си.

— Антъни — попита, без да е сигурна дали иска да чуе отговора, — какво се случи снощи?

— Имаше кошмари.

Тя затвори очи за секунда.

— Не мислех, че вече имам такива.

— Не знаех, че изобщо си имала кошмари.

Кейт въздъхна продължително и седна, дръпна завивките със себе си и ги пхна под мишниците си.

— Когато бях малка. При буря, поне така са ми казвали. Не знам със сигурност, не помня нищо. Мислех, че... — спря за момент, гърлото ѝ сякаш бе залепнало и думите я давеха.

Той се протегна и хвана ръката ѝ. Простичък жест, но това някак си я трогна много повече от всички думи.

— Кейт? — попита тихо. — Добре ли си?

Тя кимна.

— Мислех, че са спрели, това е всичко.

Той замълча за момент. В стаята се възцари пълна тишина и Кейт бе сигурна, че чува как бият сърцата и на двама им. Накрая чу как Антъни си поема въздух:

— Знаеш ли, че говориш на сън?

Тя не бе с лице към него, но при тези думи, рязко се обърна надясно и срещна погледа му.

— Така ли?

— Направи го снощи.

Пръстите ѝ се впиха в завивката.

— Какво казах?

Той се поколеба, но когато ѝ отвърна, думите му бяха спокойни.

— Викаше майка си.

— Мери? — прошепна тя.

Той поклати глава.

— Не мисля. Никога не съм те чувал да наричаш Мери по друг начин, освен „Мери“, снощи викаше „мамо“. Звучеше... — спря и си пое въздух. — Звучеше много млада.

Кейт облиза устни и прехапа долната.

— Не знам какво да ти кажа — изрече тя накрая, уплашена да навлезе в най-големите дълбини на паметта си. — Нямам представа защо бих викала майка си.

— Мисля — каза той нежно, — че трябва да попиташ Мери.

Кейт бързо и рязко поклати глава.

— Не познавах Мери, когато майка ми почина. Дори баща ми не я е познавал още. Няма откъде да знае защо съм я викала.

— Баща ти може да ѝ е казал нещо — изрече той и вдигна ръката ѝ към устните си, за да я целуне успокоително.

Кейт сведе поглед към скута си. Искаше да разбере защо толкова се страхува от бурите, но да наднича в най-тъмните си страхове, бе почти толкова плашещо, колкото и самият страх. Ами ако откриеше нещо, което не искаше да знае? Ами ако...

— Ще дойда с теб — каза Антъни и прекъсна мислите ѝ.

И това някак си оправи всичко.

Кейт го погледна и кимна със сълзи в очите.

— Благодаря — прошепна. — Много ти благодаря.

* * *

По-късно през деня двамата изкачиха стъпалата към малката градска къща на Мери. Икономът ги въведе в салона и Кейт седна на познатото синьо канапе, а Антъни отиде до прозореца и се облегна на рамката, загледан навън.

— Виждаш ли нещо интересно? — попита тя.

Той поклати глава и се обърна към нея със смутена усмивка.

— Просто обичам да гледам през прозорците, това е всичко.

Кейт реши, че в това има нещо много мило, макар да не можеше да определи точно какво. Всеки ден, като че ли разкриваше някаква нова черта от характера му, някакъв невероятно сладък навик, който ги

обвързваше още повече. Харесваше ѝ да знае странни дребни нещица за него, като например как винаги прегъваше възглавницата, преди да си легне или как мразеше портокалово сладко, а обожаваше лимонен конфитюр.

— Изглеждаш доста замислена.

Това привлече вниманието на Кейт. Антъни въпросително се взираше в нея.

— Беше се отнесла — каза той развеселено, — и на лицето ти имаше замечтана усмивка.

Тя поклати глава, изчерви се и измърмори:

— Нищо важно.

Той изсумтя, изпълнен със съмнение, тръгна към канапето и каза:

— Давам сто лири за тези мисли.

Кейт бе спасена от необходимостта да отговаря от влизането на Мери.

— Кейт! — възкликна тя. — Каква чудесна изненада. И лорд Бриджъртън, колко се радвам да ви видя.

— Наистина трябва да ме наричате Антъни — изрече той малко рязко.

Мери се усмихна, когато виконтът пое ръката ѝ за поздрав.

— Ще се опитам да го запомня — каза тя. Седна срещу Кейт и изчака Антъни да заеме мястото си на канапето, преди да каже. — Боя се, че Едуина е навън. Нейният мистър Багуел пристигна доста неочаквано в града. Излязоха на разходка в парка.

— Трябва да им заемем Нютон — не принудено каза Антъни. — Не бих могъл да си представя по-добър придружител.

— Всъщност дойдохме при теб, Мери — каза Кейт.

Необичайно сериозната нотка в гласа ѝ, накара Мери веднага да попита:

— Какво има? — очите ѝ започнаха да се местят от Кейт към Антъни и обратно. — Всичко наред ли е?

Кейт кимна и преглътна, докато търсеше точните думи. Странно как цяла сутрин бе репетирала какво да попита, а сега стоеше безмълвна. После усети ръката на Антъни върху своята и нейната тежест и топлина я накараха да се почувства странно успокоена, тя вдигна поглед и каза на Мери:

— Искам да те попитам за майка ми.

Мери изглеждаше леко изненадана, но отвърна:

— Разбира се, но знаеш, че не я познавах лично. Зная само това, което баща ти ми е казвал.

Кейт кимна.

— Знам. Може и да нямаш отговори за въпросите ми, но не зная кого друго да попитам.

Мащехата ѝ се размърда на мястото си и стисна ръце в скута си, но Кейт забеляза, че кокалчетата ѝ са побелели.

— Много добре — изрече Мери. — Какво искаш да научиш? Знаеш, че ще ти кажа всичко, което знам.

Кейт отново кимна и преглътна, устата ѝ бе странно пресъхнала.

— Как почина тя, Мери?

Лейди Шефийлд премигна, след това леко се отпусна, може би от облекчение.

— Но това вече го знаеш. От грип. Или някаква белодробна треска. Докторите не бяха абсолютно сигурни.

— Зная, но... — Кейт погледна към Антъни, който ѝ кимна насърчително. Тя си пое дълбоко въздух и продължи. — Все още ме е страх от бури. Не зная защо. Не искам повече да се страхувам.

Устните на Мери се разтвориха, но тя остана мълчалива за известно време, втренчена в заварената си дъщеря. Кожата ѝ бавно побеля и придоби някакъв полупрозрачен оттенък, а очите ѝ изглеждаха изплашени.

— Не осъзнавах — прошепна. — Не знаех, че ти все още...

— Криех го добре — меко изрече Кейт.

Мери вдигна ръка и докосна слепоочието си с треперещи пръсти.

— Ако знаех, щях... — Пръстите ѝ се преместиха към челото и изгладиха тревожните линии, докато търсеше думи. — Е, не съм сигурна какво щях да направя. Щях да ти кажа, предполагам.

Сърцето на Кейт спря.

— Да ми кажеш какво?

Мери продължително въздъхна и двете ѝ ръце вече притискаха клепачите ѝ. Изглеждаше така, сякаш има ужасно главоболие и тежестта на целия свят бе на плещите ѝ.

— Просто искам да знаеш — изрече тя задавено, — че не ти казах, защото мислех, че не помниш. А ако не помнеше, някак не изглеждаше правилно да те карам да си спомняш.

Тя вдигна поглед и по лицето ѝ започнаха да се стичат сълзи.

— Но очевидно помниш — промълви, — иначе нямаше толкова да се страхуваш. О, Кейт. Толкова съжалявам.

— Сигурен съм, че няма за какво — меко каза Антъни.

Мери го погледна изненадано, сякаш бе забравила, че е в стаята.

— О, има — каза тъжно. — Не знаех, че Кейт страда от тези страхове. Трябваше да разбере. Това е нещо, което една майка трябва да усети. Може да не съм ѝ дала живот, но се опитах да съм ѝ истинска майка...

— И си — разпалено каза Кейт. — Ти си най-добрата.

Мери отново се обърна към нея и замълча за няколко секунди, преди да каже със странно далечен глас:

— Била си на три, когато майка ти е починала. Всъщност се е случило на рождения ти ден.

Кейт кимна хипнотизирано.

— Когато се омъжих за баща ти, дадох три обета. Съществуваха обетът, който дадох на него пред Бог и свидетелите да бъде негова съпруга. Но в сърцето си дадох още два. Единият беше за теб, Кейт. Погледнах те — толкова изгубена и отчаяна с огромните си кафяви очи, толкова тъжни, очи, които никое дете не трябва да има — и си обещах, че ще те обичам като собствено дете и ще те възпитам по най-добрия възможен начин.

Тя спря, за да изтрие очите си и с благодарност прие кърпичката, която Антъни ѝ подаде. Когато продължи, гласът ѝ бе не по-силен от шепот:

— Другият обет бе към майка ти. Знаеш, че посетих гроба ѝ.

Кимването на Кейт бе придружено от тъжна усмивка.

— Знам. Няколко пъти идвах с теб.

Мери поклати глава.

— Не. Имам предвид, преди да се омъжа за баща ти. Коленичих там и дадох третия си обет. Тя бе добра майка, всички го казваха и всеки глупак можеше да види, че страшно много ти липсва. Затова ѝ обещах всички неща, които обещах и на теб — да ти бъде добра майка, да те обичам и ценя, сякаш си плът от моята плът. — Тя вдигна глава с ясни очи и каза: — И би ми се искало да мисля, че съм ѝ донесла поне малко мир. Не смятам, че която и да е майка може да си отиде в мир, оставяйки след себе си толкова малко дете.

— О, Мери — прошепна Кейт.

Мащехата ѝ я погледна, усмихна се тъжно и се обърна към Антъни:

— И за това, милорд, съжалявам. Трябваше да се досетя, трябваше да видя, че тя страда.

— Но, Мери — възрази Кейт, — аз не исках да видиш. Криех се в стаята си, под леглото, в дрешника. Където и да е, само за да го скрия от теб.

— Но защо, мила?

Кейт изтри една сълза.

— Не зная. Предполагам, че не съм искала да те тревожа. Или съм се бояла да покажа слабост.

— Винаги си се опитвала да бъдеш толкова силна — промълви Мери. — Дори когато беше мъничка.

Антъни пое ръката на Кейт, но погледна Мери.

— Тя е силна. Както и вие.

Мери се взира в лицето на Кейт в продължение на цяла минута, с очи, изпълнени с тъга и носталгия, и накрая каза с тих и спокоен глас:

— Когато майка ти е починала... Не съм била там, но когато се омъжих за баща ти, той ми разказа. Знаеше, че вече те обичам и мислеше, че това може да ми помогне да те разбере по-добре. Майка ти е починала бързо. Според баща ти се е разболяла в четвъртък и е починала във вторник. През цялото време е валяло. Една от онези ужасни бури, които сякаш нямаха край и вилнееха безмилостно, докато реките прелеят, а пътищата станат непроходими.

— Той каза, че е бил сигурен, че тя е щяла да се оправи, ако бе спряло да вали. Знаел, че е глупаво, но всяка нощ се молил слънцето да се покаже иззад облаците. Молел се за нещо, каквото и да е, което може да му даде малко надежда.

— О, татко — прошепна Кейт несъзнателно.

— Ти си стояла вкъщи, разбира се, което явно безкрайно те е измъчвало. — Мери вдигна поглед и се усмихна на Кейт — усмивка, изпълнена с дългогодишни спомени. — Винаги си обичала да си навън. Баща ти ми каза, че майка ти е изнасяла люлката ти навън, за да те люлее на чист въздух.

— Не го знаех — промълви Кейт.

Мери кимна и продължи разказа си:

— Не си разбрала веднага, че майка ти е болна. Държали са те далеч от нея, защото са се страхували да не се заразиш. Но накрая, явно си почувствала, че нещо не е наред. Децата винаги усещат. В нощта, когато е починала, дъждът се е усилил и доколкото разбрах гръмотевиците и светкавиците са били ужасяващи. — Тя спря, изви глава леко настрани и попита. — Помниш ли старото, изсъхнало дърво в градината зад къщата, това, на което ти и Едуина постоянно се катерехте?

— Това, което бе разделено на две? — прошепна Кейт.

Мери кимна.

— Случило се е онази вечер. Баща ти каза, че това е бил най-ужасния звук, който някога бил чувал. Светкавиците и гръмотевиците следвали една през друга и една мълния разцепила дървото в момента, в който гръм разтресъл земята. Предполагам, че не си могла да спиш — продължи тя. — Помня тази буря, макар да живеех в съседното графство. Не знам как някой би могъл да спи по това време. Баща ти е бил с майка ти. Тя е умирала и всички са го знаели и в мъката си са забравили за теб. Толкова внимавали да те държат настрана, но в онази нощ вниманието им било насочено другаде. Баща ти ми каза, че е седял до леглото на майка ти и се е опитвал да я държи за ръката, докато си отива. Боя се, че смъртта ѝ не е била лека. Обикновено е така при белодробните болести. — Мери вдигна поглед. — Майка ми почина по същия начин, затова зная. Краят не беше лесен. Бореше се за въздух, задушаваше се пред очите ми.

Мери конвулсивно преглътна след това спря погледа си върху Кейт.

— Мога само да предполагам — промълви, — че ти си видяла същото.

Ръката на Антъни се стегна около тази на Кейт.

— Но докато аз бях на пет, когато майка ми почина — каза Мери, — ти си била само на три. Това не е нещо, на което едно дете трябва да става свидетел. Опитали са се да те накарат да излезеш, но ти не си искала. Хапела си и си деряла и си пищяла, и пищяла, и пищяла и тогава...

Мери спря, думите я давеха. Повдигна кърпичката, която Антъни ѝ бе дал, към лицето си и успя да продължи едва след няколко секунди.

— Майка ти е била близо до края си — каза с глас, тих като шепот. — И точно когато намерили някой достатъчно силен, за да изведе навън едно подивяло дете, светкавица пронизала стаята. Баща ти каза...

Мери спря и преглътна.

— Баща ти ми каза, че това, което се случило след това, е най-ужасният и зловещ момент, който някога е преживявал. Светкавицата осветила стаята като ден и не останала за секунда, както обикновено, а почти се задържала във въздуха. Никога няма да забравя как го описа. Каза, че си приличала на малка статуя.

Антъни потръпна.

— Какво има? — попита Кейт като се обърна към него.

Той невярващо поклати глава.

— Точно така изглеждаше снощи — каза той. — Абсолютно точно. И аз това си помислих.

— Аз... — Кейт премести поглед от Антъни към Мери, но не знаеше какво да каже.

Антъни отново стисна ръката ѝ, обърна се към Мери и я насърчи:

— Моля те, продължи.

Тя кимна веднъж.

— Очите ти били фокусирани върху майка ти и той се извърнал, за да види какво те е уплашило толкова и тогава... тогава видял...

Кейт нежно измъкна ръката си от хватката на Антъни, изправи се и отиде да седне до Мери, дърпайки табуретката до стола ѝ. Взе едната ѝ ръка в своите.

— Всичко е наред, Мери — прошепна. — Можеш да ми кажеш. Имам нужда да знам.

Мери кимна.

— Това бил моментът на смъртта ѝ. Била седнала. Баща ти каза, че не се била изправяла от възглавниците с дни и все пак, в този момент била седнала. Каза, че била вцепенена, главата ѝ била отметната назад, а устата ѝ била отворена, сякаш опитва да крещи, но не може да издаде и звук. И тогава дошла гръмотевицата и ти сигурно си помислила, че звукът идва от устата ѝ, защото си издала писък, който никой никога не бил чувал и си се втурнала напред, скочила си на леглото и си обвила ръце около нея. Опитали се да те отделят, но ти си отказвала да се пуснеш. Продължавала си да пициш и да пициш и

да викаш името ѝ, а в този момент се чул страшен трясък. Чупене на стъкло. Мълния съборила един клон и той разбил прозореца. Навсякъде имало стъкла и вятър, дъжд, светкавици и още гръмотевици, а през цялото време ти не си спряла да пициш. Дори след като тя починала и паднала назад на възглавниците, малките ти ръчички останали притиснати около врата ѝ и ти си пиццала, хлипала си и си я молела да се събуди и да не те оставя. Просто си отказвала да я пуснеш — прошепна Мери. — Накрая е трябвало да изчакат, докато се изтощиш и заспиш.

Стаята потъна в мълчание за минута и накрая Кейт промълви:

— Не знаех. Не знаех, че съм видяла всичко това.

— Баща ти каза, че си отказвала да говориш за това — промълви Мери. — Не че си можела, поне не веднага. Спала си с часове, а когато си се събудила, станало ясно, че си се заразила от болестта на майка си. Не в същата степен, животът ти никога не е бил в опасност, но си била болна и не си била в състояние да говориш за смъртта на майка си. А когато си оздравяла, не си искала да говориш за това. Баща ти опитал, но каза, че всеки път, когато го споменавал, ти си клатела глава и си запушвала ушите си с ръце. И накрая той спрял да опитва.

Мери напрегнато погледна Кейт.

— Каза, че си изглеждала по-щастлива, когато спрял да опитва. Направил това, което смятал за най-добро.

— Зная — прошепна Кейт. — И по това време, вероятно е било най-доброто. Но трябваше да предположа — обърна се към Антъни, не точно за подкрепа, а по-скоро за някакво съгласие и повтори. — Трябваше да знам.

— Как се чувстваш сега? — попита той меко, но прямо.

Тя се замисли за момент.

— Не знам. Добре, мисля. Малко по-леко ми е — и се усмихна, без дори да осъзнава какво прави. Усмивката бе колеблива и бавна, но все пак бе усмивка. Тя обърна удивен поглед към Антъни. — Чувствам се така, сякаш огромен товар се е вдигнал от плещите ми.

— Сега спомняш ли си? — попита Мери.

Кейт поклати глава.

— Но въпреки това се чувствам по-добре. Наистина не мога да го обясня. Добре е, че го знам, макар да не мога да си спомня.

Мери издаде задавен звук, стана от стола си и седна на табуретката до Кейт, прегръщайки я с всичка сила. И двете плачеха, някакви странни и силни хлипове, които бяха примесени със смях. Имаше сълзи, но това бяха сълзи на щастие и когато Кейт най-накрая се отдръпна и погледна Антъни, видя, че и той трие ъгълчето на окото си.

Той, разбира се, отдръпна ръката си и изобрази някакво достойно изражение, но тя го бе видяла. И в този момент разбра, че го обича. Обичаше го във всяка мисъл, всяко чувство, всяка частица от себе си.

И дори той никога да не я обикнеше... е, не искаше да мисли за това. Не и сега, не в този важен момент.

Може би никога.

ГЛАВА 20

„Никой, освен настоящия автор, ли не е забелязал колко разсеяна е мис Едуина Шефийлд напоследък? Според слуховете е влюбена, макар изглежда никой да не знае кой е щастливият джентълмен.

Съдейки по поведението на мис Шефийлд на баловете, настоящият автор смята, че спокойно може да се каже, че мистериозният господин в момента не е тук, в Лондон. Мис Шефийлд не е показала подчертан интерес към никого и дори пропусна танците на бала на лейди Мотрам, миналия петък.

Възможно ли е да става въпрос за някого, когото е срещнала на партито в провинцията предишния месец? Ще се наложи настоящият автор да проведе малко разследване, за да разкрие истината.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 13 юни 1814

— Знаеш ли какво си мисля? — попита Кейт, седнала пред тоалетката си по-късно същата вечер, докато разресваше косата си.

Ангъни бе застанал до прозореца с ръка, подпряна на рамката и се взираше навън.

— Ммм? — бе отговорът му, най-вече, защото бе твърде разсеян от собствените си размишления, за да формулира нещо по-смислено.

— Мисля — продължи тя жизнерадостно, — че следващия път, когато има буря, всичко ще бъде наред.

Той бавно се обърна.

— Наистина ли? — попита.

Тя кимна.

— Не зная защо. Просто предчувствие, предполагам.

— Предчувствията — каза той с глас, който се стори странен и на него самия, — често са най-точното нещо.

— Изпитвам странен оптимизъм — изрече тя и размаха сребърната си четка за коса във въздуха. — През целия ми живот това ужасно нещо ми е тежало. Не ти казах, не съм казвала на никого, но всеки път, когато имаше буря и се разпадах на парчета, мислех... е, не точно мислех, някак си знаех...

— Какво, Кейт? — попита той, ужасен от отговора, без дори да знае защо.

— Някак си — замислено каза тя, — докато се тресях и хлипах, просто знаех, че ще умра. Знаех го. Нямахме начин да се чувствам толкова ужасно и да доживея следващия ден — главата ѝ леко се извърна настрани и лицето ѝ се напрегна, сякаш не бе сигурна как точно да каже това, което иска.

Но Антъни я разбра въпреки това. И кръвта му се вледени.

— Сигурно ще си помислиш, че това е възможно най-глупавото нещо на света — каза тя и смутено сви рамене. — Ти си толкова рационален, толкова спокоен и практичен. Не мисля, че би могъл да разбереш нещо подобно.

Само ако знаеше. Антъни потърка очи и се почувства странно замаян. Заклатушка се към стола с надеждата, че тя няма да забележи как се олюлява и седна.

За щастие вниманието ѝ се бе върнало към многобройните шишенца и дрънкулки върху тоалетката. Или може би бе твърде притеснена, за да го погледне, защото мислеше, че той ще се надсмее над необяснимите ѝ страхове.

— Когато бурята отминеше — продължи тя, говорейки сякаш на масичката, — разбирах колко съм била глупава и колко абсурдна е била тази мисъл. Все пак и преди съм преживявала бури и никоя от тях не ме е убила. Само че фактът, че разумната част от мозъка ми го знае, изглежда не помагаше. Разбираш ли какво имам предвид?

Антъни се опита да кимне. Не бе сигурен дали успя.

— Когато валеше — каза тя, — нищо не съществуваше, освен бурята. И страхът ми, разбира се. След това се показваше слънцето и отново осъзнавах колко съм била глупава, но при следващата буря всичко се повтаряше. И отново знаех, че ще умра. Просто го знаех.

На Антъни му прилоша. Чувстваше тялото си странно, някак чуждо. Не би могъл да каже нищо, дори да опиташе.

— Всъщност — каза тя и вдигна глава, за да го погледне, — единственият път, когато чувствах, че може и да доживея следващия ден, бе в библиотеката на Обри Хол. — Тя се изправи и отиде до него. Коленичи и положи глава в скута му. — С теб — прошепна.

Той вдигна ръце, за да погали косата ѝ. Движението бе по-скоро резултат на рефлекс, отколкото нещо друго. Определено не осъзнаваше какво прави.

Нямаше представа, че Кейт изобщо има някакво чувство за тленност. Повечето хора нямаха. Това бе нещо, което бе карало Антъни да се чувства странно изолиран през годините, сякаш той разбираше някаква основна, ужасна истина, която убягваше от вниманието на всички останали.

Усещането на Кейт за обреченост бе същото, макар да бе краткотрайно, породено от някакъв временен изблик на вятър, дъжд и гръмотевици, докато неговото винаги го придружаваше и щеше да е така до деня на смъртта му. И все пак, за разлика от него тя го бе победила.

Кейт се бе борила с демоните си и бе спечелила.

И Антъни ужасно ѝ завиждаше.

Това не бе благородна реакция, знаеше го. И тъй като го бе грижа за нея, бе развълнуван, облекчен и радостен, и изпитваше всички други добри и чисти чувства на света, заради това, че тя бе победила страховете си, но все пак ѝ завиждаше. Ужасно ѝ завиждаше.

Кейт бе спечелила.

Докато той, който бе приел демоните си, но бе отказал да се страхува от тях, сега бе вцепенен от ужас. И то само защото единственото нещо, което се бе заклел да не допуска, се бе случило.

Беше се влюбил в собствената си съпруга.

Беше се влюбил в собствената си съпруга и сега мисълта за смъртта и за това, че ще я напусне, съзнанието, че моментите им заедно ще оформят кратка поема, а не дълъг, интересен роман... това бе повече, отколкото можеше да понесе.

И не знаеше кого да вини. Искаше да обвини баща си за това, че е умрял млад и го е оставил да носи това ужасно бреме. Искаше да ругае Кейт, задето се появи в живота му и го накара да се страхува от

собствената си смърт. По дяволите, бе готов да обвини и някой непознат на улицата, ако щеше да има някаква полза.

Истината бе, че нямаше кого да вини, освен себе си. Щеше да се почувства толкова по-добре, ако можеше да посочи с пръст някой друг, който и да е, и да каже: „Вината е твоя“. Знаеше, че тази нужда да прехвърли някому вината е детинска, но всеки имаше право на детински емоции от време на време, нали?

— Толкова съм щастлива — промърмори Кейт с глава в скута му.

Антъни също искаше да е щастлив. Ужасно много му се искаше всичко да е просто, щастието да бъде просто щастие и нищо повече. Искаше да се радва на нейните победи, без да мисли за собствените си тревоги. Искаше да се изгуби в момента, да забрави за бъдещето, да я държи в обятията си и...

С рязко и необмислено движение той изправи и двамата им.

— Антъни? — попита Кейт и изненадано премигна.

Той я целуна в отговор. Устните му срещнаха нейните в експлозия от страст и копнеж, които замъгляваха ума, докато той започваше да се ръководи само от тялото. Не искаше да мисли, не искаше да е в състояние да мисли. Единственото, което желаше, бе този момент.

И искаше той да продължи вечно.

Взе съпругата си на ръце и се отправи към леглото, постави я на него, половин секунда преди тялото му да покрие нейното. Тя бе невероятна, мека и силна, и обзета от същия огън, който бушуваше в собственото му тяло. Тя може и да не разбираше какво бе предизвикало внезапната му нужда, но го усещаше и споделяше в същото време.

Кейт вече се бе приготвила за сън и нощницата ѝ лесно се разтвори под опитните му пръсти. Трябваше да я докосне, да я почувства, да се увери, че е там, под него и той е там, за да я люби. Тя бе облечена в копринено леденосиньо бельо, което се връзваше на раменете и обхващаше извивките ѝ. Дрехата бе създадена, за да възпламенява мъжете и Антъни не бе изключение.

Имаше нещо невероятно еротично в усещането на топлата ѝ кожа през коприната и ръцете му безмилостно бродеха по тялото ѝ, докосваха, притискаха, правеха всичко възможно, за да я привържат към него.

Ако можеше да я поеме вътре в себе си, щеше да го стори и да я задържи там завинаги.

— Антъни — ахна Кейт в краткия момент, когато отдели устните си от нейните. — Добре ли си?

— Желая те — изръмжа той и вдигна нощницата ѝ до кръста. — Желая те сега.

Очите ѝ се разшириха от шок и вълнение и той седна и разтвори краката ѝ, опирайки се на колене, за да не ѝ тежи.

— Толкова си красива — промълви. — Толкова невероятно прекрасна.

Кейт засия при думите му и ръцете ѝ се вдигнаха към лицето му, а пръстите ѝ пробягаха по леко наболата му брада. Той хвана една от ръцете ѝ и обърна лице към нея, целуна дланта ѝ, докато другата ѝ ръка се спусна по тила му.

Пръстите му намериха деликатните презрамки на раменете ѝ, завързани на хлабави панделки. Възлите се разпаднаха с едно съвсем леко дръпване и след като коприната се плъзна по гърдите ѝ, Антъни изгуби всяка следа от търпение и дръпна дрехата, докато тя не се приземи на пода, оставяйки Кейт напълно гола пред погледа му.

Той разкъса ризата си с дрезгав стон, копчетата се разхвърчаха и Антъни се освободи от панталоните си само за секунди. Когато върху леглото не остана нищо, освен голата им кожа, той отново се наведе над нея и пъкна бедро между краката ѝ.

— Не мога да чакам — изрече дрезгаво. — Не мога да направя така, че да ти е добре.

Кейт разпалено простена, хвана бедрата му и го дръпна надолу към себе си.

— На мен ми е хубаво — изрече задъхано. — Аз също не искам да чакаш.

В този момент всички думи изчезнаха. Антъни издаде примитивен, гърлен вик и навлезе в нея, зарови се целия с един дълъг и мощен тласък. Очите на Кейт широко се разтвориха, а устата ѝ оформи едно изненадано и шокирано „О!“ при бързата му атака. Беше готова за него, повече от готова. Нещо в безмилостното му темпо будеше страстта ѝ, нуждаеше се от него толкова силно, че не можеше да си поеме дъх.

Не бяха деликатни или нежни. Бяха възбудени, потни и се бяха вкопчили един в друг, сякаш можеха да накарат този миг да продължи вечно само със силата на волята си. Достигнаха върха страстно и едновременно, телата и на двамата се извиха, а виковете им пронизаха нощта.

Когато всичко свърши, се сгушиха един в друг, в опит да успокоят дишането си, а Кейт затвори очи и се предаде на изтощението.

Антъни не.

Взираше се в нея, докато тя се унасяше, след това продължи да я наблюдава, докато спеше. Виждаше как очите ѝ помръдват от време на време под затворените клепачи. Следеше ритъма на дишането ѝ, като броеше повдигането и спускането на гърдите ѝ. Чуваше всяка въздишка, всяко измърморване.

Имаше спомени, които един мъж искаше да запази в паметта си завинаги и този бе един от тях.

Точно, когато бе абсолютно сигурен, че е напълно заспала, тя издаде странен носов звук, сгуши се още повече в прегръдките му и клепачите ѝ бавно се повдигнаха.

— Все още си буден — измърмори с дрезгав и сънен глас.

Той кимна, чудейки се дали не я притиска твърде силно. Не искаше да я пусне. Никога.

— Трябва да поспиш — каза тя.

Отново кимна, но като че ли не можеше да накара очите си да се затворят.

Кейт се прозя.

— Хубаво е.

Той я целуна по челото и измърмори нещо в знак на съгласие.

Тя изви глава, отвърна на целувката му ѝ се отпусна на възглавницата си.

— Надявам се, че винаги ще бъде така — измърмори и отново се прозя, тъй като сънят я надвиваше. — Винаги и завинаги.

Антъни замръзна.

Винаги.

Тя не можеше да знае какво означава тази дума за него. Пет години? Шест? Може би седем или осем?

Завинаги.

Това бе безсмислена дума, нещо, което той просто не можеше да възприеме.

Внезапно не можеше да си поеме въздух.

Завивката му натежа като тухлена стена, въздухът внезапно се сгъсти.

Трябваше да излезе оттук. Трябваше да си тръгне. Трябваше...

Той скочи от леглото, като се давеше и препъваше, протегна се към дрехите си, безразсъдно захвърлени на пода и започна да ги навлича.

— Антъни?

Главата му рязко се извърна. Кейт се бе изправила в леглото и се прозяваше. Дори на слабата светлина можеше да види, че очите ѝ са объркани. И наранени.

— Добре ли си? — попита тя.

Той рязко кимна.

— Тогава защо се опитваш да пъхнеш крака си в ръкава на ризата?

Сведе поглед и избълва една ругатня, която никога не бе смятал, че би си позволил да каже пред жена. Последва още една, когато смачка на топка памучната материя и я захвърли на пода, спирайки за секунда колкото да нахлузи панталоните си.

— Какво правиш? — неспокойно попита Кейт.

— Трябва да изляза — изръмжа той.

— Сега?

Не отговори, тъй като не знаеше какво.

— Антъни? — тя стана от леглото и протегна ръка към него, но той се отдръпна в секундата, преди да докосне бузата му и се запрепъва назад, докато не опря гръб в колоната на леглото. Виждаше страданието по лицето ѝ, болката от отхвърлянето, но знаеше, че ако тя го докосне нежно, щеше да е загубен.

— Всичко да върви по дяволите — процеди той. — Къде, за бога, са ми ризите?

— В дрешника — нервно изрече тя. — Където винаги са били.

Той тръгна да търси чиста риза, неспособен да понесе звука на гласа ѝ. Без значение какво казваше, той продължаваше да чува „винаги и винаги“.

И това го убиваше.

Когато се показа от дрешника с палто и обувки, Кейт вече бе на крака, крачеше из стаята и нервно подръпваше широкия син шарф на нощницата си.

— Трябва да вървя — изрече той безизразно.

Тя не издаде и звук. Антъни си мислеше, че предпочита така, но вместо това усети, че просто стои на място и я чака да проговори, без да може да помръдне, преди да я чуе.

— Кога ще се върнеш? — попита накрая.

— Утре.

— Това е... добре.

Той кимна.

— Не мога да остана тук — измънка той. — Трябва да вървя.

Тя конвулсивно преглътна.

— Да — каза с болезнено тих глас, — това го каза.

В този момент, без да погледне назад и без да има представа къде отива, той излезе.

Кейт бавно отиде до леглото и се втренчи в него. Изглеждаше ѝ някак грешно да легне там сама, да придърпа завивките и да се сгуши. Мислеше, че вероятно трябва да плаче, но сълзите не идваха. Затова накрая отиде до прозореца, дръпна завесите, взря се навън и за собствена изненада се помоли за буря.

Антъни си бе отишъл и тя бе сигурна, че ще се завърне телом, но не бе толкова уверена, че това ще се случи и с душата му. И осъзна, че има нужда от нещо... имаше нужда от бурята... за да докаже сама на себе си, че може да е силна, сама и заради себе си.

Не искаше да бъде сама, но може би нямаше да има избор по този въпрос. Антъни изглеждаше решен да запази дистанция. В него бушуваха демони и тя се боеше, че той никога няма да се реши да се изправи срещу тях в нейно присъствие.

Но ако ѝ бе съдено да бъде сама, дори когато съпругът ѝ бе до нея, тогава, Бог ѝ бе свидетел, че щеше да бъде сама и силна.

Опря чело на гладкото, студено стъкло на прозореца и си помисли, че слабостта никога не е помогнала на никого.

* * *

Антъни не помнеше как е прекосил, олюлявайки се къщата, но някак си стигна до предните стъпала, които бяха станали хлъзгави от леката мъгла, носеща се из въздуха. Той мина през улицата, без да има представа къде отива, знаеше само, че трябва да е далеч. Когато стигна отсрещния тротоар, някакъв дявол вътре в него го накара да вдигне очи към прозореца на спалнята.

Не трябваше да я вижда бе нелепата му мисъл. Трябваше да е в леглото и завесите да са дръпнати или той вече да е преполовил пътя към клуба си.

Само че я видя и тъпата болка в гърдите му се засили и стана още по-безмилостна. Чувстваше се така сякаш някой е разрязал сърцето му и имаше притеснителното усещане, че ръката, която е държала ножа, е била неговата.

Наблюдава я цяла минута... или може би час. Не мислеше, че тя го вижда, нищо в позата ѝ не показваше, че е усетила присъствието му. Беше прекалено далеч, за да види лицето ѝ, но бе почти сигурен, че очите ѝ са затворени.

Вероятно се надява да няма буря, помисли си и вдигна поглед към навъсеното небе. Но едва ли щеше да има късмет. Мъглата вече образуваше влажни капчици по кожата му и очевидно много скоро щеше да завали.

Знаеше, че трябва да тръгне, но някаква невидима нишка го задържаше на място. Дори след като тя се бе отдръпнала от прозореца, той остана там, втренчен в къщата. Почти бе невъзможно да се пребори с желанието да се върне. Искаше му се да се втурне в къщата, да коленичи пред нея и да моли за прошка. Искаше да я вземе в обятията си и да я люби, докато не се появят първите лъчи на зората, но знаеше, че не може да направи нито едно от тези неща.

Или по-скоро не трябваше да ги прави. Просто вече не знаеше.

Стоя така, замръзнал на място почти час и след като завали, а вятърът раздвижи хладния въздух на улицата, Антъни най-накрая си тръгна.

Тръгна си, без да чувства студа или дъжда, който бе започнал да вали изненадващо силно.

Тръгна си, без да чувства нищо.

ГЛАВА 21

„Говори се, че лорд и лейди Бриджъртън са били принудени да се оженят, но дори това да е вярно, настоящият автор отказва да повярва, че това не е брак по любов.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 15 юни 1814

Странно беше как човек може да се чувства изгладнял до смърт, и в същото време да няма апетит, мислеше си Кейт, докато гледаше, изстиващото ядене, оставено върху страничната масичка в малката трапезария. Стомахът ѝ се бунтуваше и ръмжеше, искаше храна и все пак всичко — от яйцата, през кифличките, та чак до пушената риба — всичко ѝ изглеждаше ужасно.

С обезсърчена въздишка тя се протегна към самотната триъгълна филийка и се отпусна в стола си с чаша чай.

Антъни не се бе прибрал снощи.

Кейт отхапа от филийката едва-едва и се насили да преглътне. Надяваше се, че той поне ще се появи навреме да закуси. Бе забавила закуската, колкото можа — вече бе почти единадесет, а обикновено закусваше в девет — но съпругът ѝ все още го нямаше.

— Лейди Бриджъртън?

Кейт вдигна поглед и примигна. Един прислужник стоеше пред нея с кремав плик в ръка.

— Това пристигна преди няколко минути — каза той.

Кейт измърмори някаква благодарност и се пресегна за плика, на който имаше спретнат бледорозов печат. Приблужи го до очите си и различи инициалите ЕОБ. Някой от роднините на Антъни? Е сигурно бе Елоиз, разбира се, нали бяха кръстени в азбучен ред.

Кейт внимателно разчупи печата и извади съдържанието — един-единствен лист хартия, прилежно сгънат на две.

„Кейт,

Антъни е тук. Прилича на развалина. Разбира се, това не е моя работа, но реших, че би искала да знаеш.

Елоиз“

Кейт се втренчи в бележката за няколко секунди, след това бутна стола си назад и се изправи. Беше време да посети Бриджъртън Хаус.

За изненада на Кейт, когато почука на вратата на Бриджъртън Хаус, вратата ѝ отвори не портиера, а Елоиз, която веднага каза:

— Това беше бързо!

Кейт се огледа в коридора, сякаш очакваше още някой от семейството да скочи към нея.

— Чакаше ли ме?

Елоиз кимна.

— И няма нужда да чукаш на вратата, знаеш го. Все пак Бриджъртън Хаус принадлежи на Антъни. А ти си му съпруга.

Кейт се усмихна слабо. Тази сутрин не се чувстваше много като негова жена.

— Надявам се не смяташ, че съм безнадеждно склонна да се бъркам в чужди работи — продължи Елоиз, хвана Кейт под ръка и я поведе по коридора, — но Антъни наистина изглежда ужасно и имам смътното подозрение, че ти не знаеше, че е тук.

— И защо мислиш така? — не можа да не попита Кейт.

— Ами — отвърна Елоиз, — той не си направи труда да уведоми, който и да е от нас, че е тук.

Кейт подозрително я изгледа.

— Тоест?

Елоиз имаше приличието леко да се изчерви.

— Тоест... ами, единствената причина аз да знам, че е тук, е, че го шпионирах. Не мисля, че майка изобщо подозира за присъствието му.

Кейт усети как клепачите ѝ бързо премигват.

— Шпионирала си го?

— Не, разбира се, че не. Но се случи така, че бях будна рано тази сутрин и чух някой да влиза, затова отидох да проверя и видях светлина под вратата на кабинета му.

— Тогава откъде знаеш, че изглежда ужасно?

Елоиз сви рамене.

— Реших, че по някое време ще му се наложи да излезе оттам, за да се облекчи, затова чаках на стъпалата около час...

— Около? — повтори Кейт.

— По-точно три — призна Елоиз. — Това не е толкова дълго, когато човек е заинтересован, а и имах книга, за да минава по-бързо времето.

Кейт поклати глава с неволно възхищение.

— По кое време снощи дойде той?

— Около четири.

— А ти защо беше будна толкова късно?

Елоиз отново сви рамене.

— Не можах да заспя. Често ми се случва. Бях станала, за да си взема книга от библиотеката. Накрая около седем... е, малко преди седем, предполагам, така че не съм чакала точно три часа...

На Кейт започна да ѝ се вие свят.

— ... той се показа. Не се отправи към стаята за закуска, затова мога само да предполагам, че е излязъл по други причини. След минута или две го видях отново да се връща в кабинета. Където — завърши Елоиз и размаха ръка, — е оттогава.

Кейт се взира в нея цели десет секунди.

— Обмисляла ли си да предложиш услугите си на Военното министерство?

Елоиз се ухили и толкова много заприлича на Антъни, че на Кейт ѝ се доплака.

— Като шпионин? — попита. Кейт кимна. — Ще бъда чудесна, не мислиш ли?

— Невероятна.

Елоиз спонтанно прегърна Кейт.

— Толкова се радвам, че се ожени за брат ми. Сега отиди и виж какъв е проблемът.

Кейт кимна, изправи рамене и направи крачка към кабинета на Антъни. След това се обърна, размаха пръст към Елоиз и каза:

— Не подслушвай на вратата!

— Не бих си го и помислила — отвърна Елоиз.

— Говоря сериозно, Елоиз!

Елоиз въздъхна.

— Така или иначе е време да си лягам. Една дрямка ще ми се отрази добре, след като будувах цяла нощ.

Кейт изчака, докато по-младото момиче изчезна нагоре по стълбите и се отправи към кабинета на Антъни. Сложи ръка на дръжката и прошепна:

— Не бъди заключена! — и я завъртя. За нейно огромно облекчение вратата се отвори. — Антъни? — извика. Гласът ѝ бе мек и колеблив и тя откри, че не ѝ харесва как звучи. Не бе свикнала да е мека и колеблива.

Отговор не последва и Кейт влезе по-навътре в стаята. Завесите бяха дръпнати и тежкото кадифе допускаше много малко светлина. Тя огледа стаята и очите ѝ се спряха на фигурата на съпруга ѝ, отпуснат върху бюрото и дълбоко заспал.

Тихо прекоси стаята и частично разтвори пердетата. Не искаше да ослепи Антъни, когато той се събудеше, но в същото време нямаше намерение да провежда толкова важен разговор на тъмно. След това се върна до бюрото и нежно разтърси рамото му.

— Антъни? — прошепна. — Антъни?

Отговорът приличаше повече на похъркване, отколкото на нещо друго.

Тя нетърпеливо се намръщи и го разтърси по-силно.

— Антъни? — изрече меко. — Антъ...

— Охаааоxxx... — Той внезапно се събуди и от устата му се откъснаха несвързани звуци, когато тялото му рязко се изправи.

Кейт наблюдаваше как той примигва, докато дойде на себе си и фокусира поглед върху нея.

— Кейт — изрече дрезгаво и задъхано, от съня и нещо друго... може би алкохол. — Какво правиш тук?

— Ти какво правиш тук? — попита тя в отговор. — Последният път, когато проверих, живеехме на около миля от тази къща.

— Не исках да те притеснявам — измърмори той.

Кейт не му повярва и за секунда, но реши да не спори. Вместо това избра директния подход и го попита:

— Защо си тръгна снощи?

Последва дълго мълчание и с дълга, уморена въздишка Антъни накрая каза:

— Сложно е.

Кейт се насили да не кръстоса ръце.

— Аз съм интелигентна жена — изрече нарочно спокойно. — И обикновено умея да схващам сложните неща.

Антъни не изглеждаше доволен от сарказма ѝ.

— Не искам да го обсъждам сега.

— А кога искаш да го обсъждаш?

— Върви си вкъщи, Кейт — изрече той меко.

— Възнамеряваш ли да дойдеш с мен?

Антъни леко простена и прекара ръка през косата си. Боже, тя беше като куче, захапало кокал. Главата му пулсираше, устата му сякаш бе пълна с вълна и искаше единствено да плисне малко вода в лицето си и да си измие зъбите, а съпругата му не спираше да го разпитва...

— Антъни? — настоя тя.

Това беше достатъчно. Той се изправи толкова внезапно, че столът му се катурна и падна с трясък на пода.

— Веднага спри с въпросите — отсече той.

Устните ѝ се присвиха в тънка, ядосана линия. Но очите ѝ...

Антъни преглътна ужасния вкус на вина, който изпълни устата му.

Защото очите ѝ бяха пълни с болка.

И тъгата в сърцето му нарасна десетократно.

Не беше готов. Не още. Не знаеше какво да прави с нея. Нито какво да прави и със себе си. През целия си живот, или поне откакто баща му бе починал, знаеше, че някои определени неща са верни, че някои определени неща трябва да са верни. А сега Кейт бе обърнала света му с краката нагоре.

Не беше искал да я обича. По дяволите, не беше искал да обича никого. Това беше едно от нещата — единственото нещо — което можеше да го накара да се страхува от собствената си тленност. Ами Кейт? Беше обещал да я обича и защитава. Как би могъл да го прави, знаейки през цялото време, че ще я напусне? Определено не можеше да ѝ каже за странните си страхове. Като се остави настрана факта, че

вероятно щеше да го помисли за луд, можеше само да ѝ причини същата болка и страх, които горяха и в него. По-добре бе да я остави в блажено неведение.

А не беше ли дори по-добре тя изобщо да не го обича?

Антъни просто не знаеше отговора. И имаше нужда от още време. Не можеше да мисли, когато тя стоеше пред него, а изпълнените ѝ с болка очи се взираха в лицето му. И...

— Върви — каза задавено. — Просто върви.

— Не — изрече тя с тиха решителност, която го накара да я заобича още повече. — Не и докато не ми кажеш какво те притеснява.

Той излезе иззад бюрото и пое ръката ѝ.

— Точно сега не мога да бъда с теб — каза дрезгаво, като избягваше погледа ѝ. — Утре. Ще се видим утре. Или на следващия ден.

— Антъни...

— Имам нужда от време, за да помисля.

— За какво? — изплака тя.

— Не прави това по-трудно отколкото...

— Как изобщо е възможно да е по-трудно? — попита тя — Аз дори не знам за какво говориш?

— Просто имам нужда от няколко дни — каза с чувството, че се повтаря. Просто няколко дни, за да помисли. Да реши какво ще прави и как ще изживее живота си.

Тя се извъртя, докато се оказа с лице към него и ръката ѝ се озова на бузата му, докосваше го с такава нежност, че сърцето го заболя.

— Антъни — промълви, — моля те...

Той не можа да изрече и дума, не издаде и звук.

Ръката ѝ се плъзна към тила му и го привлече по-близо... и по-близо... и той не можа да се спре. Толкова отчаяно я желаше, искаше да усети тялото ѝ, притиснато до своето, да усети лекия вкус на сол по кожата ѝ. Искаше да я помирише, да я докосне, да чуе задъханото ѝ дишане до ухото си.

Устните ѝ докоснаха неговите, меки и търсеци, а езикът ѝ погъделичка ъгълчето на устата му. Щеше да е толкова лесно да се изгуби в нея, да се свлече на килима и...

— Не! — думата изскочи от гърлото му и, о, Боже, той нямаше и представа, че ще го каже, докато това не се случи.

— Не — повтори и я отблъсна. — Не сега.

— Но...

Той не я заслужаваше. Не точно сега. Не още. Не и докато не проумее как щеше да изживее остатъка от живота си. И ако трябваше да се откаже от единственото, което можеше да му донесе спасение, то така да бъде.

— Върви — нареди той малко по-рязко, отколкото бе възнамерявал. — Върви сега. Ще се видим по-късно.

Този път тя го стори.

Тръгна си, без да поглежда назад.

А Антъни, който току-що бе научил какво е да обичаш, научи и какво е да умираш отвътре.

* * *

На следващата сутрин Антъни бе пиян. Следобед имаше махмурлук.

Главата му пулсираше, ушите му звънтяха, а братята му, които бяха изненадани да го открият в това състояние в клуба, говореха твърде силно.

Антъни запуши ушите си с ръце и простена. Всички говореха твърде силно.

— Кейт ли те изпъди от къщи? — попита Колин, взе си един орех от голямата купа по средата на масата им и го счупи с нетърпимо силен трясък.

Антъни вдигна глава, колкото да го изгледа яростно.

Бенедикт наблюдаваше брат си с вдигнати вежди и едва забележима самодоволна усмивка.

— Определено го е изхвърлила — каза той на Колин. — Подай ми един орех, ако обичаш?

Колин хвърли един през масата.

— Искаш ли и орехотрошачката?

Бенедикт поклати глава и се ухили, вдигайки една дебела, подвързана с кожа книга.

— Много по-приятно е да ги трошиш така.

— Недей — тросна се Антъни и ръката му се стрелна, за да хване книгата. — Дори не си го помисляй!

— Слухът ти е малко чувствителен този следобед, така ли?

Ако Антъни имаше пистолет, щеше да застреля и двамата, въпреки шума от изстрела.

— Може ли да ти предложи един съвет? — каза Колин, дъвчейки ореха си.

— Не можеш — отвърна Антъни. Вдигна поглед. Колин дъвчеше с отворена уста. Тъй като това бе строго забранено в семейството им, докато растяха, Антъни можеше само да заключи, че Колин показва такива лоши маниери, само за да вдигне повече шум. — Затвори си проклетата уста! — измърмори.

Колин преглътна, облиза устни и отпи от чая си.

— Каквото и да си направил, извини се. Познавам те, а започвам да опознавам и Кейт и... знаейки това, което знам...

— За какво, по дяволите, говори той? — изръмжа Антъни.

— Мисля — каза Бенедикт, като се облегна назад на стола си, — че искаше да каже, че си задник.

— Абсолютно точно! — възкликна Колин.

Антъни само уморено поклати глава.

— По-сложно е, отколкото си мислите.

— Винаги е така — изрече Бенедикт с толкова фалшива искреност, че успя да прозвучи почти искрен.

— Когато вие, двама идиоти, намерите жени, достатъчно наивни, за да се омъжат за вас — тросна се Антъни, — тогава можете да си помислите дали да ми предлагате съвет. Дотогава... млъкнете.

Колин погледна Бенедикт.

— Мислиш ли, че е ядосан?

Бенедикт изви вежди.

— Или това, или е пиан.

Колин поклати глава.

— Не, не е пиан. Поне вече не. Очевидно има махмурлук.

— Което обяснява — каза Бенедикт с философско кимване, — защо е толкова ядосан.

Антъни разпери ръка пред лицето си и силно притисна слепоочията си с палеца и средния си пръст.

— Мили Боже — измърмори. — Какво трябва да направя, за да ме оставят на мира тези двамата?

— Върви си у дома, Антъни — каза Бенедикт с изненадващо нежен глас.

Антъни затвори очи и продължително въздъхна. Нямахше нищо, което да желае по-силно, но не бе сигурен какво да каже на Кейт и, което бе по-важно, нямаше представа как ще се почувства, когато се прибере.

— Да — съгласи се Колин. — Просто се прибери и й кажи, че я обичаш. Няма нищо по-просто.

И внезапно, наистина стана просто. Трябваше да каже на Кейт, че я обича. Сега. Точно днес. Трябваше да се увери, че тя го знае и той се закле, че ще прекара и последната минута от жалкия си живот, като й го доказва.

Твърде късно бе да променя съдбата на сърцето си. Беше опитал да не се влюбва и се бе провалил. Тъй като бе малко вероятно да промени този факт, можеше да извлече най-доброто от ситуацията. Предчувствието за собствената му смърт щеше да го преследва без значение дали Кейт знаеше за любовта му, или не. Нямахше ли да е пощастлив през тези последни няколко години, ако ги прекара, обичайки я искрено и открито?

Беше доста сигурен, че и тя се е влюбила в него, и определено щеше да се радва да чуе, че и тя се чувства по същия начин. А когато един мъж обичаше една жена, наистина я обичаше от дълбините на душата й до върховете на пръстите, тогава не бе ли негов дълг да се опита да я направи щастлива?

Все пак, нямаше да й каже за предчувствията си. Какъв щеше да е смисълът? Със сигурност щеше да страда при мисълта, че времето им заедно ще е кратко, но защо трябва да причинява същото и на нея? По-добре тя да изпита внезапна и остра болка при смъртта му, отколкото да я измъчва дългото очакване.

Той щеше да умре. Всеки умираше, напомни си той. Просто на него щеше да му се случи по-рано, а не по-късно. Но, в името на Бога, защо да не се наслаждава на последните си години с всеки поет дъх. Би било по-добре, ако не се бе влюбил, но след като се бе случило, нямаше да се крие от този факт.

Беше просто. Кейт бе неговият свят. Ако го отричаше, можеше направо да спре да диша още в този миг.

— Трябва да вървя — избъбри. И се изправи толкова внезапно, че удари с крак ръба на масата и орехите се разпръснаха по нея.

— Така си и мислех — измърмори Колин.

Бенедикт само се усмихна и каза:

— Върви.

Братята му, осъзна Антъни, бяха малко по-умни, отколкото показваха.

— Ще се видим ли след около седмица? — попита Колин.

Антъни не можа да не се усмихне. Той и братята му се срещаха в клуба всеки ден през изминалите две седмици. Невинният въпрос на Колин предполагаше само едно нещо — беше наясно, че Антъни напълно си е загубил ума по съпругата си и възнамерява да прекарва следващите седем дни, като ѝ го доказва. Както и че семейството, което е създал, е станало толкова важно, колкото и това, в което се е родил.

— Две седмици — отвърна Антъни и облече палтото си. — Може би три.

Братята му само се ухилиха.

* * *

Само че когато Антъни, леко задъхан, отвори вратата на дома си, откри, че Кейт не си е вкъщи.

— Къде отиде? — попита той икономата. Колко глупаво, изобщо не му бе хрумвало, че няма да я завари тук.

— На разходка в парка — отвърна икономът, — със сестра си и мистър Багуел.

— Ухажорът на Едуина — измърмори Антъни на себе си. По дяволите! Вероятно трябваше да се радва за нея, но моментът бе твърде неподходящ. Току-що бе взел жизненоважно решение за съпругата си и щеше да е хубаво тя да си е вкъщи.

— Нейното съществуване също е с тях — каза икономът и потръпна. Той така и не бе успял да свикне с нахлуването на коргито в дома.

— Взела е Нютон, а? — измърмори Антъни. — Предполагам, че ще се върнат до час или два. — Антъни потропа с крак по мраморния под. Не искаше да чака цял час. По дяволите, не искаше да чака и минута. — Сам ще ги намеря — изрече нетърпеливо. — Не може да е чак толкова трудно.

Икономът кимна и посочи през отворената врата към малката карета, с която Антъни се бе прибрал.

— Ще имате ли нужда от друга карета?

Антъни поклати глава.

— Ще взема кон. Така ще се движа по-бързо.

— Много добре — икономът леко се поклони. — Ще уредя да оседлаят един.

Антъни наблюдава цели две секунди как икономът бавно и спокойно се отправя към задната част на къщата, преди да се намеси нетърпеливо:

— Сам ще се погрижа — извика.

И в следващия миг вече се бе втурнал навън.

Когато достигна Хайд Парк, вече бе в приповдигнато настроение. Нямаше търпение да намери съпругата си, да я прегърне и да наблюдава лицето ѝ, докато ѝ казва, че я обича. Молеше се и тя да отвърне по същия начин. Така си мислеше — бе виждал чувствата да се изписват в погледа ѝ повече от веднъж. Може би просто чакаше той пръв да каже нещо. Не би могъл да я вини, ако това бе причината, той сам бе вдигнал голям шум, как бракът им няма да се основава на любов, и то точно преди сватбата им.

Какъв идиот!

След като влезе в парка, реши да се отправи към Ротън Роу. Натоварената алея изглеждаше най-вероятното място за разходка на тримата, Кейт определено нямаше причина да приеме някой по-усамотен маршрут.

Подкара коня си толкова бързо, колкото бе възможно, безопасно провирайки се сред посетителите на парка, като се опита да не обръща внимание на виковете и поздравите от другите ездачи и пешеходци.

И точно, когато смяташе, че е успял да се промъкне без никакво бавене, чу един гласа на възрастна жена, който звучеше много властно и викаше името му:

— Бриджъртън! Хей, Бриджъртън! Спри веднага! На теб говоря!

Той простена и се обърна. Лейди Данбъри, драконът на висшето общество. Просто нямаше начин да не ѝ обърне внимание. Нямаше представа колко е стара. На шестдесет? Седемдесет? Каквато и да бе възрастта ѝ, тя бе природна стихия и никой не смееше да я игнорира.

— Лейди Данбъри — изрече той, като се опитваше да не звучи примирен. — Колко е хубаво, че ви виждам!

— Добър ден, момче — излая тя. — Звучиш, сякаш току-що си глътнал противоотрова. Я по-бодро!

Антъни се усмихна слабо.

— Къде е съпругата ти?

— Точно нея търся — отвърна той, — или поне я търсех.

Лейди Данбъри бе твърде умна, за да пропусне тънкия намек, затова той сметна, че просто е решила да не му обръща внимание, когато изрече:

— Харесвам съпругата ти.

— И аз я харесвам.

— Така и не разбрах, защото бе решил да ухажваш сестра ѝ. Хубаво момиче, но очевидно не беше за теб. — Тя завъртя очи и възмутено изсумтя. — Светът щеше да е много по-щастливо място, ако хората ме слушаха, преди да се оженят — добави тя. — Бих могла да уредя двойките на брачния пазар само за седмица.

— Сигурен съм.

Очите ѝ се присвиха.

— Снизходително ли ми говориш?

— Не бих си го и помислил — изрече Антъни абсолютно искрено.

— Добре. Винаги си ми изглеждал разумен. Аз... — Устата ѝ зяпна. — Какво, по дяволите, е това?

Антъни проследи ужасения поглед на лейди Данбъри и видя как една отворена карета излиза от контрол и взема един завой на две колелета. Все още бе твърде далеч, за да види лицата на хората в нея, но чу писък, последван от ужасения лай на куче.

Кръвта на Антъни замръзна във вените му.

Съпругата му беше в тази карета.

Без да каже и дума на лейди Данбъри, той смушка коня и се втурна напред. Не бе сигурен какво щеше да направи, когато достигне каретата. Може би щеше да вземе юздите от нещастния кочияш. Може

би щеше да успее да издърпа някой в безопасност. Знаеше само, че не може да стои и да гледа как каретата се разбива пред очите му.

И все пак, точно това се случи.

Той бе на половината път до олюляващата се карета, когато тя излезе от пътя и мина през един голям камък, който я извади от равновесие и я преобърна на една страна.

А Антъни можеше само да гледа с ужас как съпругата му умира пред очите му.

ГЛАВА 22

„Обратно на разпространеното мнение, настоящият автор е наясно, че е смятан за циник.

Но това, скъпи ми читателю, не би могло да е подалеч от истината. Няма нещо, което настоящият автор да харесва повече от един щастлив край. И ако това го превръща в романтичен глупак, така да е.“

„Хроники на висшето общество“

Лейди Уисълдаун, 15 юни 1814

Докато Антъни стигне до преобърнатата карета, Едуина бе успяла да изпълзи от останките и се опитваше да премести едно парче дърво, за да направи отвор от другата страна. Ръкавът на роклята ѝ бе разкъсан, а подгъвът ѝ бе мръсен и раздран, но тя като че ли не забелязваше и бясно дърпаше вратата. Нютон подскочаше и се извиваше в краката ѝ и лаеше остро и пронизително.

— Какво се случи? — попита Антъни рязко и паникьосано, докато скачаше от коня си.

— Не зная — задавено изрече Едуина и избърса сълзите, които се стичаха по лицето ѝ. — Мисля, че мистър Багуел не е много опитен с юздите, а Нютон се измъкна и след това не знам какво стана. В един момент се движехме, а после...

— Къде е Багуел?

Тя посочи към другата страна на каретата.

— Беше изхвърлен на пътя. Удари си главата, но ще се оправи, а Кейт...

— Какво за Кейт? — Антъни падна на колене и се опита да надникне вътре. Цялата карета бе обърната и лежеше сгромолясана на дясната си страна. — Къде е тя?

Едуина конвулсивно преглътна, а гласът ѝ прозвуча като шепот, когато отговори:

— Мисля, че е под каретата.

В този момент Антъни усети вкуса на смъртта. Беше горчив, метален и го задави. Режеше плътта му като нож, душеше го и го притискаше, изкарваше дъха от дробовете му.

Той яростно дръпна част от останките, в опит да направи по-голям отвор. Нещата не бяха толкова зле, колкото изглеждаше по време на падането, но това не успокои особено препускащото му сърце.

— Кейт! — изкрещя, макар да се опитваше да звучи спокоен, а не разтревожен. — Кейт, чуваш ли ме?

Единственият звук, който стигна до него в отговор, бе пронизителното цвилене на конете. По дяволите! Трябваше да ги разседлят и да ги преместят, преди в паниката си да започнат да влачат каретата.

— Едуина? — остро извика Антъни и погледна през рамо.

Тя забърза към него, кършейки ръце.

— Да?

— Знаеш ли как се разседлават конете?

Тя кимна.

— Не съм много бърза, но мога да се справя.

Антъни обърна глава към тълпата, която бързо се събираше наоколо.

— Виж дали можеш да намериш някой, който да ти помогне.

Тя отново кимна и бързо се захвана за работа.

— Кейт? — извика отново Антъни. Не виждаше никого, защото разкованата седалка блокиреше входа. — Чуваш ли ме?

Отново не получи отговор.

— Опитай от другата страна — достигна до него тревожният глас на Едуина. — Вратата не е толкова разбита.

Антъни скочи на крака и се втурна към другата страна на каретата. Вратата вече се бе отделила от пантите и там зееше отвор, достатъчно голям, за да се вмъкне вътре от кръста нагоре.

— Кейт? — извика, без да обръща внимание на паниката в гласа си. Всеки дъх, който си поемаше му се струваше твърде силен, ехтеше в тясното пространство и му напомняше, че не чува същите звуци да идват и от Кейт.

И тогава, след като премести една от възглавниците, я видя. Тя беше ужасяващо неподвижна, но главата ѝ не изглеждаше да е застанала в някакво неестествено положение, а и не се виждаше кръв.

Това трябваше да е добър знак. Той не разбираше много от медицина, но се беше вкопчил в тази мисъл като към някакво чудо.

— Не можеш да умреш, Кейт — каза, докато уплашените му пръсти отчаяно дърпаха останките, за да разширят отвора достатъчно, за да може да я измъкне. — Чуваш ли ме? Не можеш да умреш.

Едно назъбено парче дърво раздра опакото на ръката му, но Антъни не забеляза кръвта, която започна да се стича по кожата му, а дръпна още една счупена греда.

— По-добре дишай! — предупреди я с треперещ глас, който беше опасно близо до хлипане. — Не трябваше да си ти. Никога не е трябвало да си ти. Не ти е време. Разбираш ли ме?

Той отчупи още едно парче дърво и се протегна през разширената дупка, за да сграбчи ръката ѝ. Пръстите му напипаха пулса ѝ, който му се стори достатъчно стабилен, но не можеше да разбере дали кръви, или е счупила гръбнака си, или си е ударила главата, или...

Сърцето му подскочи. Имаше толкова много начини човек да умре. Ако една пчела можеше да те убие в разцвета на силите, то един инцидент с карета със сигурност можеше да отнеме живота на една дребна жена.

Антъни грабна едно парче дърво, което стоеше на пътя му и дръпна, но то не поддаде.

— Не ми причинявай това — измърмори. — Не сега. Не ѝ е време. Чуваш ли ме? Не ѝ е време — усети как нещо мокри бузите му и смътно осъзна, че това са сълзи. — Трябваше да съм аз — каза, давейки се с думите. — Винаги е трябвало да съм аз.

И точно когато се канеше отново отчаяно да дръпне последното парче дърво, пръстите на Кейт се стегнаха около китката му. Погледът му литна към лицето ѝ точно навреме, за да види как очите ѝ се отварят широко и ясно, без да мигат.

— За какво, по дяволите — попита тя напълно будна, — говориш?

Облекчението го обхвана толкова бързо, че бе почти болезнено.

— Добре ли си? — попита той, а гласът му потреперваше при всяка сричка.

Тя направи физиономия и каза:

— Ще се оправя.

Антъни спря за секунда, за да осмисли подбора на думите ѝ.

— Но сега добре ли си?

Тя леко се прокашля и на него му се стори, че я чува да трепва от болка.

— Направила съм нещо с крака си — призна. — Но не мисля, че кървя.

— Чувстваш ли се изтощена? Замаяна? Слаба?

Кейт поклати глава.

— Само ме боли. Ти какво правиш тук?

Антъни се усмихна през сълзи.

— Дойдох да те намеря.

— Така ли? — прошепна тя.

Той кимна.

— Дойдох, за да... тоест, осъзнах... — конвулсивно преглътна. Никога не бе и сънувал, че ще дойде ден, в който ще каже тези думи на жена, а те така бяха изпълнили сърцето му, че едва можеше да ги изрече на глас. — Обичам те, Кейт — каза задавено. — Отне ми известно време, за да го осъзная, но е вярно и трябваше да ти го кажа. Днес.

Устните ѝ се извиха в несигурна усмивка и тя посочи с брадичка останалата част от тялото си.

— Невероятен момент си избрал.

За своя изненада той усети, че се усмихва в отговор.

— Кара те направо да се радваш, че съм чакал толкова дълго, а? Ако ти бях казал миналата седмица, днес нямаше да те последвам в парка.

Тя му се изплези, което, имайки предвид обстоятелствата, го накара да я обича още повече.

— Просто ме измъкни оттук — каза.

— И тогава ще ми кажеш, че ме обичаш? — подразни я той.

Тя му подари една замечтана и топла усмивка и кимна.

Това, разбира се, бе точно толкова хубаво, колкото и думите и макар да се промъкваше в остатъците от една преобърната карета,

макар Кейт да бе заседнала в тази проклета карета, той внезапно бе обзет от невероятно чувство на доволство и мир.

И осъзна, че не се е чувствал по този начин от почти дванадесет години, след онзи съдбоносен следобед, когато бе влязъл в спалнята на родителите си и бе видял баща си, положен на леглото, студен и неподвижен.

— Сега ще те измъкна — каза и плъзна ръце зад гърба ѝ. — Кракът ще те заболи, но няма как да го избегнем.

— Кракът вече ме боли — каза тя и смело му се усмихна. — Просто искам да изляза.

Антъни кимна сериозно, обви ръце около нея и я започна да я дърпа.

— Сега как е? — попита, а сърцето му спираше всеки път, като я видеше да потрепва от болка.

— Добре — изрече тя задавено, но си личеше, че просто се опитва да изглежда смела.

— Ще трябва да те обърна — каза той и погледна счупеното, назъбено парче дърво, което висеше над тях. Щеше да е трудно да я мести. Не го интересуваше дали ще скъса дрехите ѝ, по дяволите, щеше да ѝ купи сто нови рокли, само ако му обещаеше, че повече няма да стъпи в карета, карана от друг, а не от него. Но не можеше да понесе мисълта да одраска и сантиметър от кожата ѝ. Вече бе минала през достатъчно болка. Нямаше нужда от повече.

— Трябва да те издърпам с главата напред — каза ѝ. — Мислиш ли, че можеш да се извъртиш? Колкото да те хвана под мишниците.

Тя кимна и стисна зъби, докато болезнено се извърташе инч след инч, след това се подпря на ръце и извъртя бедрата си.

— Готово — окуражително каза Антъни. — Сега ще...

— Просто го направи — процеди Кейт. — Няма нужда да обясняваш.

— Много добре — отвърна той и леко се дръпна назад, докато коленете му не се опряха на тревата. Преброи наум до три, стисна зъби и започна да я дърпа навън.

И спря само секунда по-късно, тъй като Кейт изпищя пронизително. Ако не бе толкова сигурен, че ще умре в рамките на следващите девет години, би се заклел, че току-що е скъсила живота му с поне десет.

— Добре ли си? — попита напрегнато.

— Добре съм — настоя тя, но дишаше тежко през стиснати устни, а лицето ѝ бе напрегнато от болка.

— Какво стана? — чу се глас извън каретата. Беше Едуина, която бе приключила с конете и звучеше обезумяла. — Чух Кейт да пищи.

— Едуина? — попита Кейт и изви врат, за да се опита да я види. — Добре ли си? — подръпна ръкава на Антъни. — Едуина добре ли е? Ранена ли е? Има ли нужда от лекар?

— Едуина е добре — отвърна той. — Ти имаш нужда от лекар.

— А мистър Багуел?

— Как е Багуел? — Антъни попита рязко Едуина, тъй като бе съсредоточен върху това да измъкне Кейт от останките.

— Има цицина на главата, но е отново на крака.

— Нищо ми няма. Мога ли да помогна? — дочу се разтревожен мъжки глас.

Антъни имаше чувството, че инцидентът е бил точно толкова по вина на Нютон, колкото и на Багуел, но все пак младият мъж бе този с юздите в ръце и Антъни не бе склонен точно сега да покаже особено великодушие към него.

— Ще ви уведомя — каза рязко, преди да се обърне към Кейт. — Багуел е добре.

— Не мога да повярвам, че забравих да попитам за тях.

— Сигурен съм, че пропускът ти ще бъде простен предвид обстоятелствата — каза Антъни и се отдръпна още малко назад, докато почти изцяло излезе от каретата. Кейт бе сега до отвора и щеше да отнеме само едно, макар и дълго, и почти сигурно, болезнено дръпване, за да я измъкне.

— Едуина? Едуина? — извика Кейт. — Сигурна ли си, че не си ранена?

Едуина притисна лице към отвора.

— Добре съм — увери я тя. — Мистър Багуел е добре и аз успях...

Антъни я избута с лакът от пътя си.

— Стисни зъби, Кейт — нареди той.

— Какво? Аз... аааааааааааааа.

С едно-единствено дръпване той напълно я измъкна от останките и двамата се приземиха на земята като дишаха тежко. Докато при

Антъни това бе резултат от напрежението, при Кейт бе от силна болка.

— Мили Боже! — почти изкрещя Едуина. — Виж крака ѝ!

Антъни погледна към Кейт и усети как сърцето му се качва в гърлото. Долната част на крака ѝ бе прегъната и извита и повече от очевидно счупена. Той конвулсивно преглътна, като се опитваше да не показва тревогата си. Краката заздравяваха, макар да бе чувал за мъже, които губеха крайници поради инфекция или лоши медицински грижи.

— Какво му има на крака ми? — попита Кейт. — Боли, но... о, Боже!

— Най-добре не гледай — каза Антъни и се опита да обърне брадичката ѝ в друга посока.

Дишането ѝ, което вече се бе ускорило от опита ѝ да контролира болката, стана накъсано и паникьосано.

— О, мили Боже — каза задавено тя. — Боли. Не знаех колко много, докато не видях...

— Не гледай — нареди Антъни.

— О, мили Боже! О, мили Боже!

— Кейт? — загрижено попита Едуина и се наведе напред. — Добре ли си?

— Погледни крака ми! — почти изкрещя Кейт. — Изглежда ли добре?

— Всъщност имах предвид лицето ти. Изглеждаш леко позеленяла.

Само че Кейт не можа да отговори. Дишаше твърде тежко. И след това, пред погледите на Антъни, Едуина, мистър Багуел и Нютон, очите ѝ се извъртяха и тя припадна.

* * *

Три часа по-късно Кейт бе сложена в леглото, не се чувстваше особено удобно, но поне не я болеше толкова, благодарение на лауданума, който Антъни бе изсипал в гърлото ѝ, в минутата, в която се бяха прибрали вкъщи. Кракът ѝ бе наместен от тримата хирурзи, които бе извикал, не че имаше нужда от повече от един, за да намести една кост, както и тримата подчертаха, но той неумолимо бе скръстил ръце и се бе втренчил в тях, докато не млъкнаха. Още един лекар бе

дошъл, за да остави няколко рецепти, които се кълнеше, че предписаните лекарства ще ускорят процеса на зарастване на крака.

Антъни се суетеше около нея като квачка и подлагаше на въпрос всяко действие на лекарите, докато един от тях не прояви дързостта да го попита кога е получил дипломата си от Кралския Лекарски Колеж.

Това не му се стори забавно.

След дълги речи кракът на Кейт бе наместен и сложен в шина, а на нея казаха да очаква поне месец почивка в леглото.

— Да очаквам? — простена тя към Антъни, след като и последният хирург си тръгна. — Как може да очаквам това?

— Ще си наваксаш с четенето — предложи той.

Тя нетърпеливо въздъхна през носа си, защото ѝ бе трудно да диша през стиснати зъби.

— Не знаех, че съм изостанала.

Дори да му се искаше да се засмее, той го прикри добре.

— Може би трябва да си вземеш ръкоделие — предложи ѝ.

Тя само го изгледа гневно. Сякаш перспективата да се занимава с ръкоделие би могла да я накара да се чувства по-добре.

Той внимателно седна на ръба на леглото ѝ и я потупа по ръката.

— Ще ти правя компания — каза с окуражителна усмивка. — Вече бях решил да прекарвам по-малко време в клуба.

Кейт въздъхна. Чувстваше се уморена и я болеше и си го изкарваше на съпруга си, което не бе много честно. Обърна ръка, за да се срещнат дланите им и вплете пръсти в неговите.

— Обичам те, нали знаеш — изрече меко.

Той стисна ръката ѝ и кимна, а топлината в очите му ѝ казваше много повече, отколкото биха го направили думите.

— Каза ми да не те обичам — изрече Кейт.

— Бях задник.

Тя не оспори това, а потрепването на устните му ѝ показа, че е забелязал липсата на възражение от нейна страна. След моментно мълчание тя каза:

— В парка говореше странни неща.

Ръката на Антъни остана в нейната, но тялото му леко се отдръпна назад.

— Не знам за какво говориш — отвърна той.

— Мисля, че знаеш — каза тя меко.

Антъни затвори очи за момент, след това се изправи, а пръстите му се изплъзнаха от нейните, докато накрая изобщо не я докосваха. В продължение на много години бе пазил странните си страхове скрити в себе си. Хората или щяха да му повярват и да се тревожат, или нямаше да му повярват и след това да го помислят за луд.

Нито един от вариантите не му изглеждаше особено привлекателен.

А сега, в разгара на този ужасен инцидент, го бе казал на жена си. Дори не можеше да си спомни какво точно е казал, но явно е било достатъчно, за да събуди любопитството ѝ. А Кейт не бе човек, който би оставил нещата така. Можеше да избягва темата колкото си искаше, но тя накрая щеше да измъкне истината от него. По-упорита жена не се бе раждала.

Той отиде до прозореца и се облегна на рамката, взирайки се невиждащо пред себе си сякаш можеше да види улицата през тежките завеси, които отдавна бе дръпнал пред прозорците.

— Има нещо, което трябва да знаеш за мен — прошепна.

Тя не отговори, но той знаеше, че го е чула. Може би, защото я чу, че се размърда в леглото или просто заради електричеството във въздуха. Просто знаеше.

Обърна се. Щеше да му е по-лесно да говори с лице към завесите, но тя заслужаваше повече. Беше седнала в леглото с крак, вдигнат върху възглавниците, а очите ѝ сезираха в него — широко отворени и изпълнени със сърцераздирателна смесица от любопитство и загриженост.

— Не зная как да ти го кажа, без да прозвуча абсурдно — изрече той.

— Понякога най-лесният начин е просто да го кажеш — измърмори тя. Потупа свободното място на леглото. — Искаш ли да седнеш до мен?

Антъни поклати глава. Близостта им само щеше да направи нещата още по-трудни.

— Нещо се случи с мен, когато баща ми почина — каза.

— Бил си много близък с него, нали?

Той кимна.

— По-близък, отколкото с всеки друг, докато не те срещнах.

Очите ѝ заблестяха.

— Какво се случи?

— Беше толкова неочаквано — каза той. Гласът му звучеше равно, сякаш говореше за някоя мрачна новина от вестника, а не за най-ужасното събитие в живота си. — Пчела, казах ти.

Тя кимна.

— Кой би помислил, че една пчела може да убие човек? — каза Антъни и глухо се изсмя. — Щеше да е забавно, ако не беше толкова трагично.

Тя не каза нищо, само го погледна със съчувствие, което разби сърцето му.

— Останах с него през нощта — продължи той и леко се извърна, за да не се налага да я гледа в очите. — Той, разбира се, беше мъртъв, но аз имах нужда от още малко време. Просто седях до него и гледах лицето му — още един изблик на гневен смях се откъсна от устните му. — Боже, какъв глупак съм бил. Мисля, че почти очаквах той всеки момент да отвори очи.

— Не мисля, че това е глупаво — меко каза Кейт. — И аз съм виждала смъртта. Трудно е да повярваш, че някой си е отишъл, когато изглежда толкова нормален и спокоен.

— Не знам точно кога се случи — каза Антъни, — но на сутринта бях сигурен.

— Че е мъртъв? — попита тя.

— Не — дрезгаво изрече той, — че и аз ще бъда.

Той изчака тя да каже нещо, да заплаче, да направи каквото и да е, но тя само се взираше в него, без да промени изражението си, докато накрая той каза:

— Аз не съм толкова велик човек като баща ми.

— Той може и да не съгласи — тихо каза тя.

— Е, не е тук да го стори, нали? — тросна се Антъни.

Тя отново премълча. И той отново се почувства като мръсник.

Тихо изруга и притисна пръсти към слепоочията си. Главата му започваше да пулсира. Чувстваше се замаян и осъзна, че не може да си спомни кога за последен път е ял.

— Аз мога да преценя това — каза тихо. — Ти не го познаваше. — Той се облегна на стената с дълга и уморена въздишка и продължи: — Просто ме остави да ти разкажа. Не говори, не ме прекъсвай, не ме

съди. И така ми е достатъчно трудно да го споделя. Можеш ли да го направиш за мен?

Тя кимна.

Антъни колебливо си пое дъх.

— Баща ми беше най-великият човек, когото съм познавал. Не минава и ден, без да осъзная, че не достигам неговото ниво. Знаех, че той е всичко, към което бих могъл да се стремя. Може никога да не го достигна, но ако поне се приближа, ще съм доволен. Това е всичко, което съм искал. Да го доближа.

Той погледна към Кейт. Може би за подкрепа или за съчувствие. А може би просто, за да види лицето ѝ.

— Ако има нещо, което знам със сигурност — прошепна, като някак намери кураж да я погледне в очите, — то е, че никога не бих могъл да го задмина. Дори на години.

— Какво се опитваш да ми кажеш? — промълви тя.

Той безпомощно сви рамене.

— Зная, че няма смисъл. Зная, че не мога да предложа рационално обяснение, но от онази нощ, в която седях до мъртвото тяло на баща ми, знаех, че не е възможно да живея по-дълго от него.

— Разбирам — каза тя тихо.

— Така ли? — и тогава, сякаш се бе отприщил някакъв бент, думите започнаха да излизат. Всичко сякаш се изливаше навън... защото толкова твърдо бе решил да не се жени по любов, ревността, която бе изпитал, когато тя успя да се изправи срещу демоните си и да ги победи.

Гледаше я как вдига ръка към устата си и захапва върха на палеца си. Беше я виждал да го прави и преди, осъзна той — когато бе разстроена или дълбоко замислена.

— На колко години бе баща ти, когато почина? — попита.

— Тридесет и осем.

— Ти на колко си сега?

Той я изгледа с любопитство — тя знаеше възрастта му, но въпреки това каза:

— Двадесет и девет.

— Значи, по твоя преценка, ти остават девет години.

— Най-много.

— И наистина го вярваш.

Той кимна.

Тя прехапа устни и продължително издиша през носа. Накрая, след почти безкрайно мълчание, отново вдигна поглед към него и прямо каза:

— Е, грещиш.

Странно, но откровеният ѝ тон бе доста успокоителен. Антъни дори усети как едното ъгълче на устата му се повдига в едва забележима усмивка.

— Мислиш ли, че не осъзнавам колко абсурдно звучи?

— Изобщо не мисля, че звучи абсурдно. Всъщност звучи като абсолютно нормална реакция, особено, като се има предвид колко си обичал баща си. — Тя леко повдигна рамене и наклони глава настрана. — Но все пак грещиш.

Антъни не отговори.

— Смъртта на баща ти е била случайност — каза Кейт. — Случайност. Ужасна, страшна случайност на съдбата, която никой не би могъл да предвиди.

Антъни сви рамене.

— Вероятно и аз ще си отида по същия начин.

— О, по... — Кейт успя да си прехапе езика, секунда преди да изругае. — Антъни и аз може да умра утре. Можех да умра и днес, когато каретата се стовари отгоре ми.

Той пребледня.

— Не ми го напомняй повече.

— Майка ми е умряла, когато е била на моята възраст — остро му напомни Кейт. — Замислял ли си се за това? Според твоите разбирания, аз трябва да умра преди следващия си рожден ден.

— Не бъди...

— Глупава? — довърши тя вместо него.

Възцари се мълчание.

Накрая Антъни тихо каза:

— Не знам дали мога да го преодолея.

— Няма нужда да го преодоляваш — каза Кейт. Прехапа долната си устна, която бе започнала да трепери и положи ръка на празното място на леглото. — Би ли дошъл тук, за да мога да те хвана за ръка?

Антъни мигновено реагира, топлината на докосването ѝ го обхвана, плъзна се по тялото му и погали душата му. В този момент

осъзна, че това е много повече от любов. Тази жена го правеше по-добър човек. И преди бе добър и силен, и мил, но с нея до себе си беше нещо повече.

А заедно — двамата можеха да направят всичко.

Това почти го накара да мисли, че четиридесет години не са непостижима мечта.

— Няма нужда да го преодоляваш — повтори тя и думите ѝ меко литнаха помежду им. — Ако трябва да съм честна, не виждам как би могъл напълно да го преодолееш, докато не станеш на тридесет и девет, но това, което можеш да направиш — леко стисна ръката му и Антъни някак си се почувства още по-силен, отколкото преди секунди, — е да не позволиш на това да ръководи живота ти.

— Осъзнах го тази сутрин — прошепна той, — когато разбрах, че трябва да ти кажа, че те обичам. Но сега някак си... сега го знам.

Тя кимна и той видя как очите ѝ се изпълват със сълзи.

— Човек трябва да живее така, сякаш всеки час му е последен — каза тя, — и всеки ден сякаш е безсмъртен. Когато баща ми се разболя, съжеляваше за много неща. Каза ми, че е имало толкова неща, които е искал да направи. Но си мислел, че има още време. Това е нещо, което постоянно нося със себе си. Защо, за Бога, мислиш, че реших да вземам уроци по флейта на тази възраст? Всички ми казваха, че съм твърде възрастна и че за да стана наистина добра е трябвало да започна като дете. Само че не в това е смисълът. Не искам да бъда наистина добра. Просто искам да ми бъде приятно. И искам да знам, че съм опитала.

Антъни се усмихна. Тя бе ужасна флейтистка. Дори Нютон не можеше да понася да я слуша.

— Но обратното също е вярно — меко добави Кейт. — Не можеш да загърбваш новите предизвикателства или да се криеш от любовта, само защото мислиш, че може да не си тук, за да видиш как мечтите ти се сбъдват. Накрая ще съжеляваш, точно колкото и баща ми.

— Не исках да те обичам — промълви Антъни. — Това беше единственото, от което най-много се страхувах. Бях свикнал със странния си поглед към живота. Беше почти удобно всъщност. Но любовта... — Гласът му пресекна, това не изглеждаше мъжествено, правеше го уязвим, но той не се интересуваше, защото това бе Кейт.

И нямаше значение дали тя вижда най-дълбоките му страхове, защото знаеше, че ще го обича въпреки всичко. Това усещане го караше да се чувства невероятно свободен.

— Виждал съм истинска любов — продължи той. — Не съм циникът, за когото обществото ме смята. Знаех, че любовта съществува. Майка ми и баща ми... — Той спря и накъсано си пое въздух. Това бе най-трудното нещо, което някога бе правил, и все пак знаеше, че думите трябва да бъдат изречени. Знаеше, че независимо колко му бе трудно да ги каже, това накрая ще освободи сърцето му.

— Толкова бях сигурен, че това е единственото, което би могло да направи това... наистина не знам как да го нарека... чувство за тленност... — прокара ръка през косата си в търсене на точните думи. — Любовта бе единственото, което би направило нещата непоносими. Как бих могъл да обичам някого, дълбоко и истински, и да знам, че всичко е обречено?

— Но то не е обречено — каза Кейт и стисна ръката му.

— Зная. Влюбих се в теб и разбрах. Дори да съм прав, дори да ми е писано да живея само колкото живя баща ми, не съм обречен. — Той се наведе напред и целуна устните ѝ съвсем леко. — Имам теб — прошепна — и няма да губя и миг от времето ни заедно.

Устните на Кейт се разтегнаха в усмивка.

— Какво означава това?

— Означава, че в любовта не трябва да се страхуваш, че всичко може да ти бъде отнето. Любовта означава да намериш човека, който кара сърцето ти да се чувства завършено, който те прави по-добър, отколкото си мечтал, че можеш да бъдеш. Любовта е да погледнеш в очите на жена си и да знаеш с абсолютна сигурност, че тя е най-добрият човек, когото някога си познавал.

— О, Антъни — прошепна Кейт и сълзи се затъркаляха по бузите ѝ. — Това изпитвам към теб.

— Когато си помислих, че си умряла...

— Не го казвай — изрече тя задавено. — Няма нужда да се връщаш към това.

— Не — каза той. — Трябва. Трябва да ти кажа. За първи път, дори след всички тези години, в които очаквах собствената си смърт, за първи път разбрах какво означава да умреш. Защото ако теб те няма... няма за какво да живея. Не знам как майка ми е успяла.

— Тя е имала децата си — каза Кейт. — Не е могла да ви остави.

— Знам — промълви той, — но болката, която е изпитала...

— Мисля, че човешкото сърце е по-силно, отколкото можем да си представим.

Антъни продължително се взря в нея, приковал очи в нейните, докато не почувства, че сякаш са едно цяло. След това с трепереща ръка обхвана тила ѝ и се наведе, за да я целуне. Устните му боготворяха нейните, предлагаха ѝ всяка частица любов и преданост и уважение, които чувстваше в душата си.

— Обичам те, Кейт — прошепна срещу устните ѝ. — Толкова те обичам.

Тя кимна, неспособна да издаде и звук.

— И точно сега искам... искам...

И тогава се случи най-странното възможно нещо. В него заклокочи смях. Завладя го чистата радост от момента и едва се сдържа да не я вдигне на ръце и да я завърти във въздуха.

— Антъни? — попита тя полуобъркано, полуразвеселено.

— Знаеш ли какво още означава любовта? — измърмори той и положи ръце от двете страни на тялото ѝ, опирайки нос в нейния.

Тя поклати глава.

— Не бих могла дори да предположа.

— Означава — изръмжа той, — че намирам счупения ти крак за адско неудобство.

— Не и колкото аз, милорд — каза тя и печално погледна шината на крака си.

Антъни се намръщи.

— Никакви тежки упражнения за два месеца, а?

— Поне.

Той се ухили и в този момент заприлича съвсем точно на развратника, за какъвто го бе обявила някога.

— Очевидно — измърмори той, — ще трябва да бъда много, много нежен.

— Тази вечер? — попита тя прегракнало.

Той поклати глава.

— Дори и аз нямам таланта да изразявам себе си с чак толкова леко докосване.

Кейт се изкиска. Не можа да се сдържи. Обичаше този мъж и той я обичаше и независимо дали той го знаеше, двамата щяха да остарееят заедно. Това бе достатъчно, за да накара едно момиче, дори и момиче със счупен крак, да се почувства замаяно от щастие.

— На мен ли се смееш? — попита той и арогантно вдигна вежди, докато лягаше до нея.

— Не бих си го и помислила.

— Добре. Защото имам да ти казвам някои много важни неща.

— Наистина ли?

Той сериозно кимна.

— Може и да не мога тази вечер да ти покажа колко много те обичам, но мога да ти го кажа.

— Никога няма да се уморя да го чувам — измърмори тя.

— Чудесно. Защото когато приключа с това, ще ти кажа как бих искал да ти го покажа.

— Антъни! — изписка тя.

— Мисля, че ще започна с ухото ти — каза той замислено. — Да, определено с ухото. Ще го целуна, след това ще го гризна, а после...

Кейт ахна. След това започна неспокойно да се върти. А после отново се влюби в него.

Докато той мълвеше нежности в ухото ѝ, тя имаше странното чувство, че почти може да види цялото им бъдеще пред себе си. Всеки ден — все по-хубав и вълнуващ и тя щеше да се влюбва, влюбва, влюбва...

Беше ли възможно да се влюбва в един и същи мъж отново и отново, всеки следващ ден?

Кейт въздъхна, намести се на възглавниците и остави вълнуващите му думи да я залееят.

О, Боже, щеше да опита.

ЕПИЛОГ

„Лорд Бриджъртън отпразнува рождения си ден — настоящият автор смята, че това е неговият тридесет и девети такъв — у дома със семейството си.

Настоящият автор не бе поканен.

И все пак, подробности от празненството достигнаха до винаги наострените уши на настоящия автор и изглежда празникът е бил много забавен. Денят е започнал с кратък концерт: Лорд Бриджъртън на тромпета и лейди Бриджъртън на флейтата. Мисис Багуел — сестрата на лейди Бриджъртън — очевидно е предложила да ги съпровожда на пианото, но предложението е било отклонено.

Според вдовстващата виконтеса, по-нехармоничен концерт никога не се е състоял, а чухме, че и младият Майлс Бриджъртън се е изправил на стола си и е умолявал родителите си да спрат.

Освен това разбрахме, че никой не е смъмрил момчето за грубостта му, и резултатът по-скоро се е изразявал в тежки въздишки на облекчение, когато лорд и лейди Бриджъртън са оставили инструментите си.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 17 септември 1823

— Сигурно има шпионин в семейството — каза Антъни на Кейт и поклати глава. Тя се засмя, докато решише косата си, преди да си легне.

— Не е разбрала, че рождения ти ден е днес, а не вчера.

— Дребна работа — изръмжа той. — Трябва да има шпионин. Няма друго обяснение.

— Всичко друго е точно — не можа да не отбележи Кейт. — Казвам ти, винаги съм се възхищавала на тази жена.

— Не бяхме толкова зле — възрази Антъни.

— Бяхме ужасни. — Тя остави четката и отиде до него. — Винаги сме ужасни. Но поне опитваме.

Антъни обвини ръце около кръста на жена си и опря брадичка на главата ѝ. Малко неща го успокояваха, както това да я държи в прегръдките си. Не знаеше как един мъж може да оцелее без жена, която да обича.

— Наближава полунощ — измърмори Кейт. — Рожденият ти ден почти отмина.

Антъни кимна. Тридесет и девет. Никога не бе мислил, че ще доживее този ден.

Не, не беше вярно. От момента, в който бе допуснал Кейт в сърцето си, страховете му бавно се стопяваха. И все пак бе хубаво да е на тридесет и девет. Улегнал. Бе прекарал голяма част от деня в кабинета си, взрян в портрета на баща си. И откри, че бе започнал да говори. Бе говорил на баща си с часове, без да спира. Разказа му за трите си деца, за браковете на близките си и за техните деца. Разказа му за майка си и как наскоро е започнала да рисува с маслени бои и се справя доста добре. Разказа му за Кейт и как тя е освободила душата му и колко безкрайно много я обича.

Антъни осъзна, че това бе, което баща му е искал за него.

Часовникът на камината започна да бие и нито Антъни, нито Кейт проговориха, докато не удари дванадесетият час.

— Това е — прошепна Кейт.

Той кимна.

— Да си лягаме.

Тя се отдръпна и той видя, че се усмихва.

— Така ли искаш да празнуваш?

Той взе ръката ѝ и я вдигна към устните си.

— Не мога да измисля по-добър начин. А ти?

Кейт поклати глава и се изкиска, докато тичаше към леглото.

— Прочете ли какво друго е написала в рубриката си?

— Онази Уисълдаун ли?

Тя кимна.

Антъни опря ръце от двете страни на жена си и се надвеси над нея.

— За нас ли беше?

Кейт поклати глава.

— Тогава не ме интересува.

— Беше за Колин.

Антъни леко въздъхна.

— Изглежда доста пише за Колин.

— Може би има слабост към него — предположи Кейт.

— Лейди Уисълдаун? — Антъни завъртя очи. — Тази старица?

— Може и да не е стара.

Антъни подигравателно изсумтя.

— Тя е една сбръчкана стара вещица и ти го знаеш.

— Не знам — каза Кейт, измъкна се от хватката му и пропълзя под завивките. — Мисля, че може и да е млада.

— А аз мисля — обяви Антъни, — че точно в момента не ми се говори много за лейди Уисълдаун.

Кейт се усмихна.

— Наистина ли?

Той се плъзна до нея, а пръстите му намериха извивката на бедрото ѝ.

— Имам много по-приятни неща за вършене.

— Така ли?

— Да — устните му намериха ухото ѝ. — Много, много, много по-приятни.

* * *

В една малка, елегантно обзаведена стая, не много далеч от Бриджъртън Хаус, една жена, вече не в първа младост, но определено не и сбръчкана старица, бе седнала на бюрото си с перо и мастилница и вадеше лист хартия.

Тя раздвижи врата си наляво и надясно, потопи перото в мастилото и написа:

„Хроники на висшето общество
Лейди Уисълдаун, 19 септември 1823

О, скъпи ми читателю, до вниманието на настоящия
автор достигна...“

Издание:

Автор: Джулия Куин

Заглавие: Виконтът, който ме обикна

Преводач: Dream Team

Година на превод: 2012

Език, от който е преведено: английски

Издател: Читанка

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6067>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.